KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. M200 Acc. No 13074

Author Michel-A

Title [illegible]

860

പുതിയ അടവുകൾ

:o:

Translation from

"DIVIDING THE CHURCH"

BY

A. MICHEL

13074

വിവർത്തകൻ:

റവ. പുരയിടത്തിൽ

പ്രസാധകർ:

എസ്. എച്ച്. ലീഗ്,

ആലുവാ നോർത്ത്, P. O.

NATIONAL BOOK STALL
SPCS
LTD.
KOTTAYAM

വില 75 ന. പൈ.

രണ്ടാം പതിപ്പ്

കോപ്പി 2000

ഒക്ടോബർ 15 1958

M 200
M.C-P

Translated with the kind permission of the author.

Cum Permissu Superiorum.

പകർപ്പവകാശം "എസ്. എച്ച്. ലീഗിന്സ്.

Printed at the J. M. Press,
Alwaye North P. O.
(Kerala, INDIA)

സമർപ്പണം

കമ്മ്യൂ ണി

സ് റ്റ

ഭർഭ്രതം

ഇതിനകം

കൊലപ്പെ

ടുത്തി യി

ട്ടുള്ള ലക്ഷ

ക്കണക്കി

ന് രക്ത

സാക്ഷിക

ളു'ടെ പാ

വന സ്മ

രണ യ്ക്ക്

രണ്ടു വാക്ക്

"One will never become communist, unless with wrong notions about communism." കമ്മ്യൂണിസം യഥാ ത്ഥത്തിൽ എന്താണെന്ന് അറിഞ്ഞുക്കൂടാത്തവനേ കമ്മ്യൂ ണിസ്റ്റാക്കൂ— അസത്യത്തിന്റെ കണികപോലുമില്ലാത്ത പ്രസ്താവമാണിതു്. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ബലികഴിക്ക വാനും ഈശ്വരവിശ്വാസത്തെ കൈവിടുകഴിക്കുവാനും സന്മാ ർഗ്ഗബോധം കളഞ്ഞുകുളിക്കുവാനും ജീവിതമൂല്യങ്ങൾക്ക കത്തിവയ്ക്കുവാനും മാതൃരാജ്യത്തെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കുവാനും മനു ഷ്യൻ തയ്യാറാകുമോ!

കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ കരാളദംഷ്ട്രകളിൽപ്പെട്ട ഞെ രിഞ്ഞമർന്ന വീർപ്പുമുട്ടുകയാണു ബർമ്മേറിയ, റുമേനിയ, ഹംഗറി, പൂർവ്വജർമ്മനി തുടങ്ങിയ മധ്യയൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങൾ. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുതടങ്കൽപ്പാളയത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട ഒരു വൈദികൻ, താൻ കണ്ടതും കേട്ടതും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞതും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഹൃദയസ്പൃക്കായി വിവരിക്കുന്നു.

കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ അടവുകൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു ദർശിക്കാം.

റവ. പി.

മുഖവുര

(കർത്താവിനാൽ ഗ്രിഫിൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്)

മനസ്സാക്ഷിയുടെ പ്രചോദനത്തിനനുസൃതമായി മത കർമ്മങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഒരു രാജ്യത്തെ പൗരന്മാരായ നമുക്ക് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തിൻകീഴിലുള്ളവർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ക്ലേശങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുക, ഒരുപക്ഷേ, അത്ര എളുപ്പമല്ല. എങ്കിലും, നാം അവരോടു സഹതപിക്കുന്നില്ലെന്നോ, അവരുടെ കരങ്ങളെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന അടിമത്തച്ചങ്ങലകളും പൊട്ടി വീഴുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ലെന്നോ ഇതിൽനിന്ന് അർത്ഥമാക്കേണ്ടതില്ല. സഭയുടെയും സഭാംഗങ്ങളുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്മേൽ നടത്തുന്ന കൈയേറ്റം എത്ര ഭീകരമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ നമുക്കു വളരെയധികം പ്രയാസമാണെന്നേ ഇതിനർത്ഥമുള്ളൂ. ക്രിസ്തു നമ്മുടെ ജീവനും, ക്രിസ്തീയതത്ത്വങ്ങളും സത്യങ്ങളും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ നിയാമകശക്തിയുമായിരിക്കുന്നതുപോലെ, നമ്മുടെ രാജാവായ അന്തിക്രിസ്തുവിന്റെ ശക്തികളും ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാവശങ്ങളേയും കൈയടക്കുവാൻ, മനുഷ്യന്റെ വിചാരങ്ങളേയും വാക്കുകളേയും പ്രവൃത്തികളേയുമെല്ലാം അധീനമാക്കുവാൻ തീവ്രയത്നം നടത്തുകയാണ്. ചിലപ്പോൾ ഇതൊരു ഒളിപ്പോർമാത്രമായിരിക്കും; മറുചിലപ്പോൾ നേരിട്ടാണു സമരം. എന്നാൽ, എല്ലായ്പോഴും അതു നിഷ്കരുണവും സർവ്വംസ്പർശിയുമായിരിക്കും.

"Dividing the Church" എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം നമ്മുടെ പ്രശ്നത്തിന് ഒരു മറുപടിയാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തിന വിധേയനായി ജീവിക്കുകയും, ആ ഭരണം കത്തോലിക്കസഭയുടെനേരേ അഴിച്ചുവിട്ടിരിക്കുന്ന ഭീകരനടപടികളെ നേരിട്ടു കാണുകയും ചെയ്ത, മധ്യയൂറോപ്യൻരാജ്യത്തിലേ ഒരു വൈദികനാൽ വിരചിതമായ ഈ ഗ്രന്ഥം വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു രേഖയാണ്—സഭാനേതാക്കന്മാരെ താറടിച്ചുകൊണ്ടും സഭാംഗങ്ങളുടെയിടയിൽ സംശയത്തിൻറേയും ഭിന്നതയുടേയും വിത്തുകൾ വിതച്ചുകൊണ്ടും സഭയെ നാമാവശേഷമാക്കുവാൻ കിണഞ്ഞുശ്രമിക്കുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളേയും പ്രവർത്തനപദ്ധതികളേയും തൊലിയുരിഞ്ഞു കാണിക്കുന്ന ഒരു പ്രമാണഗ്രന്ഥം. ഒരു മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിഗതമായ അഭിപ്രായമെന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ പ്രാധാന്യം ഇതിനുണ്ട്. സൂക്ഷ്മമായ ചിന്തയും പ്രമാണാധിഷ്ഠിതമായ അറിവും ഇതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടെന്ന് ഇതിലേ ഓരോ പേജും വ്യക്തമാക്കുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവത്തിൽനിന്ന് എഴുതപ്പെട്ട ഈ ഗ്രന്ഥം ഹൃദയത്തെ പിടിച്ചു കുലുക്കുന്നതെങ്കിലും, യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു വിവരണമാണ്. ഇതു് അനുവാചകരിൽ അത്ഭുതത്തിൻറേയും സഹതാപത്തിൻറേയും വികാരങ്ങളും ഇളക്കിവിടാതിരിക്കുകയില്ല. കാരണം, ഈ മർദ്ദിതലക്ഷങ്ങളും ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരത്തിലേ അംഗങ്ങളാണ്; അവരുടെ പീഡകളും നമ്മുടേതുമാണ്. അവർ സഹിക്കുന്ന യാതനകളിൽ നാമെല്ലാവരും അതിമാത്രം ഉൽകണ്ഠാകുലരാണ്. ഈ മർദ്ദിതസഹോദരരുടെ വിശ്വാസസ്ഥിരതയേയും നമുക്കൊരിക്കലും അവഗണിക്കുക സാധ്യമല്ല. ക്രിസ്തു

നാഥന്റെ കാലടികളിൽനിന്ന് അണുവിട വ്യതിചലിക്കാതെ, മർദ്ദകരുടെനേർക്കു വിദ്വേഷത്തിന്റെ ലേശംപോലും പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ, അവർ ഗാഗുൽത്താകയറുകയാണ്. എങ്കിലും, കമ്മ്യൂണിസം അതിൽത്തന്നെ (കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുരാഷ്ട്രവും തത്ത്വസംഹിതയും) അത്രയുറച്ചു ഗർഹണീയമാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുവുകളുടെ ഖീഭത്സതയും ഭീകരതയും ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇപ്പുസ്തകം സഹായിക്കും; മാത്രമല്ല, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുരാക്ഷസന്റെ പിടിയിൽനിന്ന് ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ഏകശക്തികേന്ദ്രമായ ക്രിസ്തുനാഥനെ കൂടുതൽ പരിസേവിക്കുവാൻ ഇടയാക്കുകയും ചെയ്യും.

ഉള്ളിലേക്ക കടന്നാൽ

—X—

		പേജ്
	പ്രാരംഭം	1
I	മതത്തിനുനേരേ	4
II	തിരുസ്സഭ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തിൽ	14
III	വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പൊളിച്ചെഴുത്ത്	31
IV	"ഭിന്നിപ്പിച്ചു നശിപ്പിക്കുക"	57
V	പിന്തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ	87
VI	സഭ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുനുകത്തിനു കീഴിൽ	104
VII	സഭ സ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങളിൽ	118
	ഉപസംഹാരം	145

പുതിയ അടവുകൾ

—o—

പ്രാരംഭം

കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു നാളിതുവരെ നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടു ള്ളതിൽ ഏറ്റവും ഭീകരമായ വിപത്താണു കമ്മ്യൂണിസം. ക്രിസ്തുയുഗാരംഭകാലത്തേതുപോലെ ബാഹ്യമാത്രമോ ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ തലപൊക്കിയ "നവ്യതാവാദം" (Modernism) പോലെ കേവലം ആന്തരികമോ അല്ല കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുവിപത്ത്. ഭൗതീയവും, എന്നാൽ സുസംഘടിതവുമായ ഒരു ശക്തി ഉപയോഗിച്ച് അതു സഭയെ നശിപ്പിക്കുവാൻ കൈയോങ്ങുന്നതോടൊപ്പം, ക്രൈസ്തവരുടെയിടയിൽനിന്നുപോലും അനുഭാവികളേയും അനുയായികളേയും സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടു സഭയുടെ ആന്തരികഘടനയിലേക്കുതന്നെ സൂത്രത്തിൽ നുഴഞ്ഞുകയറുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇനിയുമുണ്ടു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുവിപത്തിനു് അതിന്റേതായ പ്രത്യേകതകൾ:

1) അതു ലോകവ്യാപകമാണു്.

2) സാമൂഹികനീതിയുടെ കൊടിയുംപിടിച്ചാണു് അതിന്റെ മുന്നേറ്റം. മർദ്ദിതരുടേയും ചൂഷിതരുടേയും വക്താവെന്നു് അതവകാശപ്പെടുന്നു. അസംതൃപ്തരായ മനുഷ്യരുടെ

മുമ്പിൽ ഏക രക്ഷാമാർഗ്ഗമെന്ന്, മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഏക പ്രത്യാശാകേന്ദ്രമെന്ന് അതു പെരുമ്പറ മുഴക്കുന്നു.

3) ഉറച്ച സംഘടനാബലമുണ്ടതിന്. ആധുനികമനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതികശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും പുരോഗതിയെ അങ്ങേയറ്റം വിദഗ്ധമായി അതു ചൂഷണംചെയ്യുന്നു.

4) തത്ത്വങ്ങളും പ്രസംഗിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം അതു സംതൃപ്തി അടയുന്നില്ല. അവയെ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുവാൻ ഉറച്ചുശ്രമിക്കുന്നു.

5) ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ സുരക്ഷിതത്വവും ചുരുട്ടിക്കൂട്ടി മുഷ്ടിക്കുള്ളിലൊതുക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടു വൻശക്തികളിൽ ഒന്ന് അതിന്റെ പിന്നണിയിലുണ്ട്. മാത്രമല്ല, ജനസംഖ്യയിൽ ഒരു നല്ല ശതമാനംവരുന്ന തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയും അതു നേടിക്കഴിഞ്ഞു.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുവിപത്തിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കുന്നവർ അനേകരുണ്ട്. എന്നാൽ, ആ വിപത്തു് എന്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നും എങ്ങനെയാണതിനെ നേരിടേണ്ടതെന്നും അറിയാവുന്നവർ വളരെ ചുരുങ്ങും.

രാഷ്ട്രീയാധികാരം പൂർണ്ണമായി കൈയടക്കിയതിനു ശേഷം അതെങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നു പരിശോധിക്കുകയാണ്, കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ തനിനിറം ദർശിക്കുവാൻ ഏറ്റവും പറ്റിയമാർഗ്ഗം. അപ്പോൾ മാത്രമേ നാം മനസ്സിലാക്കുകയുള്ളൂ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു വിപത്തു നാം വിചാരിച്ചിടത്തോളമൊന്നുമല്ലെന്ന്. ഏകാധിപത്യവും ബലപ്രയോഗവുമാണു കമ്മ്യൂണിസത്തെ താങ്ങിനിറുത്തുന്ന കൽത്തൂണുകളെന്നു ഞങ്ങളും വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, അവ മാത്രമല്ല കമ്മ്യൂണിസത്തിനു ശക്തി പ്രദാനംചെയ്യുന്നതെന്നു പിന്നീടു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായി.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തിൽ കുടുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴും മാത്രമേ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ക്രൂരമുഖത്തിന്റെ കാഠിന്യം ഞങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചുള്ളൂ. എന്നാൽ, ഞങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സമയം കടന്നുപോയിരുന്നു. കാരണം, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റേകാധിപത്യം എല്ലാ പ്രതിപക്ഷങ്ങളേയും നിഷ്കരുണം തളർത്തുന്നു.

അങ്ങനെ ഇരുമ്പുമറയ്ക്കുള്ളിൽ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ വിങ്ങിമിങ്ങുമ്പോൾ സ്വതന്ത്രലോകത്തിലേ സഖാക്കളെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ ഓർത്തു: കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു വിപത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഗൗരവം ഗ്രഹിക്കുവാനും തക്ക പ്രതിവിധികൾ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാനും അവർക്കു സമയമുണ്ടല്ലോ.

ഏതാനും സംഭവങ്ങൾ ഞങ്ങൾ കടലാസിൽ പകർത്തുകയാണ്. ഞങ്ങളുടെ കൺമുമ്പിൽ നടന്നതാണ് അവയെല്ലാം. ഞങ്ങൾ ഇതു ചെയ്യുന്നതു സത്യത്തോടുള്ള സ്നേഹം മൂലമാണ്. ശത്രുവിനെ നശിപ്പിക്കുക എന്നതല്ലല്ലോ നമ്മുടെ ആദർശം. സത്യം ഗ്രഹിപ്പിച്ചു മാനസികപരിവർത്തനം വരുത്തുകയാണു വേണ്ടതു്. മാത്രമല്ല, ശത്രുവിനെപ്പറ്റി ശരിയായ അറിവില്ലാതിരിക്കുക ആപൽകരവുമാണ്. ശത്രുവിന് എത്രമാത്രം ശക്തിയുണ്ട്, എവിടെനിന്നാണ് ആ ശക്തിയുടെ ആവിർഭാവം, ശത്രുവിന്റെ വിജയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങൾ എവ മുതലായവയെപ്പറ്റി ശരിയായ, വസ്തുനിഷ്ഠമായ അറിവില്ലാതിരിക്കുക ഏറ്റവും അപകടകരമാണ്. ശത്രുവിനെ നിസ്സാരനായി ഗണിച്ചാൽ അവനെ നേരിടാൻ വേണ്ടവിധം നാമൊരുങ്ങുകയില്ല. ശത്രുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണയും അറിവും വസ്തുനിഷ്ഠമായതല്ലെങ്കിൽ അവനെതിരായി നാം പ്രയോഗിക്കുന്ന പ്രതിവിധികൾ ഫലരഹിതമായേ പരിണമിക്കൂ.

സർവ്വോപരി, ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പാണ്— ലളിതവും വിനീതവുമായ ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പ്. ആത്മാർത്ഥത

തുളുമ്പിനില്ക്കുന്ന ഒരു സന്ദേശമുണ്ടിതിൽ. പരസ്നേഹമാണ് ഇതിനു രൂപം കൊടുത്തതു്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുമർദ്ദനത്തിൽപെട്ട പിടയുന്ന ഈ നൂറ്റാണ്ടിലേ രക്തസാക്ഷികളുടെ ചുടുചോരയിൽ കുതിർന്നതാണ് ഇതിലേ ഓരോ വരിയും.

I

മതത്തിനുനേരേ

1) മതവും സഭയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുവീക്ഷണത്തിൽ

മതം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ, അന്യായവും അവ്യവസ്ഥിതവുമായ സാമ്പത്തികസംവിധാനത്തിന്റെ പുറംചട്ടയിൽ ഒട്ടിച്ചുചേർത്തിരിക്കുന്ന ഒരനാവശ്യഘടകംമാത്രമാണ്. ആശയമണ്ഡലത്തിൽ, മതം പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങളുടെ യുക്തിരഹിതമായ വിശദീകരണമാണ്. ശാസ്ത്രം എത്രമാത്രം പുരോഗമിക്കുന്നുവോ അതിനനുസരിച്ചു മതം വിസ്മൃതിയിലാണ്ടുപോകുന്നു. ഒരുവൻ എത്രയധികം വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവനായിത്തീരുന്നുവോ അതിനനുസരിച്ചു് അയാൾക്കു മതത്തിൽ താൽപര്യം കുറഞ്ഞുവരുന്നു. സാമ്പത്തികമണ്ഡലത്തിൽ മതം, ചൂഷിതവർഗ്ഗത്തിനു സൗഭാഗ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹത്തെ വിദഗ്ധമായി ചൂഷണംചെയ്യുവാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല: കൂടുതൽ ശക്തിയുള്ള ചൂഷകവർഗ്ഗം ബുദ്ധിപൂർവ്വം കെട്ടിപ്പടുത്തിരിക്കുന്ന കെട്ടുകഥകളുടെ സമാഹാരം! മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, എല്ലാമനുഷ്യരും ഈലോകത്തിൽ സൗഭാഗ്യസമ്പന്നരായിരിക്കുവാൻ തീവ്രമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു; എന്നാൽ, അനീതിനിറഞ്ഞ ഒരു സാമ്പത്തികസംവിധാനത്തിന്റെ പരിണതഫലമായി മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗത്തിനും ഈലോകത്തിന്റെ സമ്പത്തു് ഇല്ലാതായി. മാത്രമല്ല,

അതിനി സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷപോലും അവർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ നിരാശയുടെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്നു്, കുഴിമാടത്തിനപ്പുറത്തായി ആനന്ദപൂർണ്ണമായ ഒരു ലോകത്തെ അവർ പ്രത്യാശയോടേ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. തൊഴിലാളികളെ ഞെക്കിപ്പിഴിഞ്ഞു തങ്ങളുടെ സമ്പത്തു വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ അനുഗ്രഹിക്കുന്ന മുതലാളിവർഗ്ഗം അവരുടെ ഈ പ്രത്യാശയെ സമൃദ്ധമായും വ്യവസ്ഥാപിതമായും പൂക്ഷണം ചെയ്യുന്നു. ഇക്കാര്യസിദ്ധിക്കായി സാധുക്കളുടെ ശ്രദ്ധയെ ഈലോകത്തിലേ പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നു വ്യാവർത്തിപ്പിക്കുകയും ഐഹികജീവിതത്തിനപ്പുറത്തു സൗഭാഗ്യവും നീതിയും നിറഞ്ഞ ഒരു സുസ്ഥിതിയുണ്ടെന്നു വിശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു പൂഷകവർഗ്ഗം സാധുക്കളുടെ സാമൂഹികാവകാശവാദങ്ങളെ അടിച്ചിരുത്തുന്നു.

അങ്ങനെ കമ്മ്യൂണിസം മതത്തെ 'സയൻസി'ന്റെ പേരിലും 'നീതി'യുടെപേരിലും സാമൂഹിക'പുരോഗതി'യുടെ പേരിലും എതിർക്കുകയാണു്.

കത്തോലിക്കസഭ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ, ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സാധുതൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തെ പൂക്ഷണംചെയ്യുന്ന മുതലാളിമാരുടേയും സാമ്രാജ്യക്കൊതിയന്മാരുടേയും ഒരു സംഘടനമാത്രമാണു്. (ഇക്കാരണത്താലാണു മധ്യശതകങ്ങളിലേ മെത്രാന്മാരെ ഇടപ്രഭുക്കളെന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ വിളിക്കുന്നതു്. അതുപോലെ, മാർപ്പാപ്പാ അവർക്കു സഭാതലവൻമാത്രമല്ല, പ്രത്യുത, പ്രധാനമായും ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണാധികാരിയാണു്).

2) സഭയ്ക്കെതിരായുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റടവുകൾ

ആശയമണ്ഡലത്തിലേയും സാമൂഹികമണ്ഡലത്തിലേയും ശത്രുവായിട്ടാണു കമ്മ്യൂണിസം മതത്തേയും തിരുസ്സഭയേയും കണക്കാക്കുന്നതു്. കമ്മ്യൂണിസവും മതവും തമ്മിൽ ധ്രു

വാന്തരംതന്നെയുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇങ്ങനെ അടിസ്ഥാനപരമായ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും ഒററയടിക്കു സഭയെ നാമാവശേഷമാക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസം തുനിയുന്നില്ല; മറിച്ചു വളരെ വിവേകത്തോടുകൂടിയും സാവധാനവും അതു സഭയോടു പോരാടുന്നു. പഴയ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതികളെല്ലാം തട്ടിമറിച്ച് ഒരു 'നവലോക'ത്തെ എങ്ങനെയും കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്നതാണു കമ്മ്യൂണിസ്ററുകാരുടെ പരമോദ്ദേശ്യം. ലോകംമുഴുവനേയും ഈ സംവിധാധത്തിൻകീഴിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മറെറല്ലാസംരംഭങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഈ പരമാന്ത്യം പ്രാപിക്കുവാൻ ഉപകരിക്കത്തക്കവിധം സജ്ജമാക്കണം. ആകയാൽ, ഇരുമ്പു മറയ്ക്കുള്ളിലേ സഭയെ 'ലിക്വിഡേററു'ചെയ്യുമ്പോൾ അവിടത്തേ സാമ്പത്തികപുരോഗതിക്കു തടസ്സമുണ്ടാകാതിരിക്കണം; ഈ 'ലിക്വിഡേഷൻ' മററു രാജ്യങ്ങളിൽ കമ്മ്യൂണിസത്തിൻെറ വളർച്ചയ്ക്കു പ്രതിബന്ധമാവുകയുമരുത്. ഇങ്ങനെ കമ്മ്യൂണിസത്തിൻെറ സഭയ്ക്കെതിരായുള്ള മർദ്ദനത്തിൻെറ തീവ്രത രണ്ടുസംഗതികളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു: (1) ജനതതിയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികപ്രബുദ്ധത; അതായത്, മതവിരുദ്ധപ്രചാരണങ്ങളോട് ആളുകൾക്കുള്ള വെറുപ്പും പ്രതിരോധവും. (2) കമ്മ്യൂണിസ്ററുരാജ്യങ്ങളിലേ സഭാമർദ്ദനംനിമിത്തം മററു രാജ്യങ്ങളിലേ ജനങ്ങളുടെയിടയിലുണ്ടാകുന്ന പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ.

ആവശ്യമെന്നു കണ്ടാൽ, തൽകാലത്തേക്കു സഭയുടേയും മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻേറയും സംരക്ഷകരായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻപോലും കമ്മ്യൂണിസ്ററുകാർ മടിക്കുകയില്ല. മനുഷ്യനു മതം അവശ്യാവശ്യകമെന്നു തോന്നുവാൻ കാരണം ഇന്നത്തേ 'തലതിരിഞ്ഞ' വ്യവസ്ഥിതിയാണെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വ്യവസ്ഥിതിയൊന്നു മാറിക്കിട്ടുമ്പോൾ മനുഷ്യർ നൂറുശതമാനം നിരീശ്വരരായിക്കൊള്ളുമത്രേ. എന്നുവെച്ചു കമ്മ്യൂണിസ്ററുകാർ മതമർദ്ദനത്തിൽനിന്നു മാറി

നില്ക്കുകയാണെന്നു കരുതരുതു്. തങ്ങളുടെ ആദർശം അടിച്ചേല്പിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന രാജ്യത്തിലേ മതാന്തരീക്ഷം അവർ രഹസ്യമായി പരിശോധിച്ചറിയുന്നു. ഈ പരിശോധനയിൽ സഭയുടെ ദുർബ്ബലസ്ഥാനങ്ങളും വൻകോട്ടകളും അവർ കണ്ടുപിടിക്കും. പിന്നീടു വൈദികമേലധ്യക്ഷന്മാർക്കും വൈദികന്മാർക്കും സഭാസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുമെതിരായി ചാരവൃത്തി നടത്തുകയായി. എന്നിട്ടു്, മതത്തെയും സഭയേയും 'ലികുഡേറു' ചെയ്യുന്നതിനുപയുക്തമായ ഒരു പ്രവർത്തനപദ്ധതി അവർ രൂപവൽകരിക്കുന്നു.

സംഘടിതമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ അപ്രതിരോധ്യത നല്ലവണ്ണമറിയാവുന്ന കമ്മ്യൂണിസം സഭയിൽ കാണുന്നതു് അതിന്റെ സംഘടനാബലംമാത്രമാണു്. ഈ സംഘടനയ്ക്കെതിരായി നേരിട്ടുള്ള സമരം ഏറ്റവും ശ്രമകരമാണെന്നു് അവർക്കറിയാം അതിനാൽ, ആദ്യമായി സഭയുടെ ഐക്യത്തിനു തുരങ്കംവയ്ക്കണം; അങ്ങനെ, സംഘടനയെ ഇടിച്ചുവീഴിക്കാം.

ഇതു് എങ്ങനെയാണു് അവർ സാധിക്കുക?

1) പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി സഭയുടെ കേന്ദ്രമായ റോമായുമായുള്ള ബന്ധം വിടിഞ്ഞുക. റോമാസിംഹാസനവുമായി ഹൈരാർക്കിക്കും വിശ്വാസികൾക്കും ഉള്ള സർവ്വവിധ ബന്ധങ്ങളും വേർപെടുത്തുക. അതേസമയം, വിശ്വാസികൾക്കും വൈദികന്മാർക്കും മാർപ്പാപ്പായോടുള്ള സ്നേഹബഹുമാനാദരങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുവാൻ തക്ക പ്രചാരണവേലകൾ നടത്തുക.

2) മെത്രാന്മാർതമ്മിലുള്ള ഐക്യം തകർക്കുക.

3) മെത്രാന്മാരും വൈദികന്മാരുമായുള്ള ഐക്യം നശിപ്പിക്കുക.

4) വൈദികന്മാർതമ്മിലുള്ള ഐക്യം ഇല്ലാതാക്കുക.

5) വൈദികന്മാരും വിശ്വാസികളും തമ്മിലുള്ള ഐക്യം ഭേദിക്കുക.

ഇതുയൊക്കെ ശ്രമിച്ചിട്ടും ജനങ്ങളുടെ (വിശേഷിച്ചും, ചില പ്രത്യേകപ്രദേശങ്ങളിലേ ജനങ്ങളുടെ) മതവിശ്വാസം അടിപറിയുന്നില്ലെന്നും, മതവിരുദ്ധപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുനിമിത്തം സ്വതന്ത്രലോകത്തിൽ തങ്ങൾക്കു വിലയിടിയുന്നു എന്നും കണ്ടപ്പോൾ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. അവർ ഉടനെ അടവു മാറ്റുകയുംചെയ്തു. മതമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നുമാറി രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവും ആയ മണ്ഡലങ്ങളിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ അവർ സഭാമർദ്ദനം നടത്തുന്നതു്. അവരുടെ ആരോപണങ്ങൾക്ക്, മതത്തിന്റെ നിറം കഴുകിക്കളഞ്ഞു രാഷ്ട്രീയത്തിന്റേയും സാമൂഹികത്തിന്റേയും കട്ടംചായം അടിച്ചുകയറ്റുവാൻ! ബദ്ധപ്പെടുകയാണവർ. അങ്ങനെ ഒറ്റനിമിഷംകൊണ്ടു സഭയും സഭാധികാരികളും ഭേദതാൽപര്യത്തിനും സാമൂഹിക-സാമ്പത്തികപുരോഗതിക്കും കണ്ണുകോടാലികളായി മാറുന്നു!

3) സഭാമർദ്ദനം പ്രയോഗത്തിൽ

എ) പൊതുവായ നടപടികൾ.

ബലപ്രയോഗം: സ്കൂളുകൾ ഭേദിച്ചെടുക്കുക; സംഘടനകൾ പിരിച്ചുവിടുക; പത്രവിസ്തൃതികൾ കണ്ടുകെട്ടുക; കത്തോലിക്കപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ നിരോധിക്കുക; കന്യകാലയങ്ങൾ പൂട്ടുക; പേപ്പൽ നുൺസിയോയെ പറഞ്ഞയയ്ക്കുക; സഭാകാര്യങ്ങൾ നടത്തുവാൻ ഗവണ്മെൻറുവകയായി പുതിയ ഓഫീസ് തുറക്കുക മുതലായവ.

(ഇവയൊക്കെ നടപ്പാക്കുന്നതു മതപരമായ കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടല്ല, പ്രത്യുത, സാമൂഹികപുരോഗതിയുടെ പേരിലാണു്. കത്തോലിക്കപ്രസിദ്ധീകരണശാലകൾ

പൂട്ടി മൂടിയ്ക്കുന്നതു പേപ്പർ കിട്ടാനുള്ള വൈഷമ്യംകൊണ്ടായിരിക്കും! വൈദികന്മാരേയും സന്യാസികളേയും നാടുകടത്തുന്നതു ദൈവവിളിക്കു് ആദ്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ചൈതന്യത്തിലേക്കു് അവരെ ആനയിക്കുവാൻ! മെത്രാന്മാരേയും കർദ്ദിനാളന്മാരേയും ബന്ധനസ്ഥരാക്കുന്നതു് അവർ സ്റ്റേറ്റിനെതിരായി ഗൂഢാലോചനകളിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടും!)

സഭയെ താറടിക്കുന്നു: സഭയുടെ അംഗങ്ങൾതമ്മിലുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തിനും ബഹുമാനാദരങ്ങൾക്കും തുരങ്കം വയ്ക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കിണഞ്ഞുപരിശ്രമിക്കുന്നു. അവർ പൊതുജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സഭയെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതു രാഷ്ട്രീയാധികാരം വച്ചുപുലർത്തുവാനും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുംവേണ്ടി ജനങ്ങളുടെ അജ്ഞതയേയും നിഷ്കളങ്കതയേയും ചൂഷണംചെയ്യ കൊഴുത്തുതടിക്കുന്ന ലാഭക്കൊതിയന്മാരുടേയും സാമ്രാജ്യവാദികളുടേയും ഒരു സംഘടനയായിട്ടാണു്. ഈ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കുവാൻ സഭയുടെ പഴയകാലത്തേയും ഇന്നത്തേയും പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നു് ഏതാനും കെട്ടുകഥകൾ വകഞ്ഞുണ്ടാക്കി പ്രചാരണവേലയുടെ ആധുനികമായ സകല മാർഗ്ഗങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചു ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ കഥകളൊക്കെ ഒന്നുകിൽ വാസ്തവത്തിനു നേരേവിപരീതമായിരിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ, ഒന്നോ രണ്ടോ വ്യക്തികളുടെ ബലഹീനതയിൽനിന്നു വന്നുഭവിച്ചതിനെ പർവ്വതീകരിക്കുന്നതോ എല്ലാവരിലും / അതേതെറ്റുതന്നെ ആരോപിക്കുന്നതോ ആയിരിക്കും.. ഈ പ്രചാരണവേല മുഖ്യന്യായത്തിലെത്തുന്നതു പ്രസിദ്ധരായ മെത്രാന്മാരെക്കൊണ്ടും വൈദികന്മാരെക്കൊണ്ടും സന്യാസികളെക്കൊണ്ടും തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനോദ്ദേശ്യങ്ങൾ സ്വാർത്ഥലാഭവും രാഷ്ട്രീയാധികാരവാഞ്ഛയും ആണെന്നു പരസ്യവിസ്താരവേളയിൽ പറയിക്കുമ്പോഴാണു്.

ബി) വത്തിക്കാനും പരിശുദ്ധപിതാവിനും എതിരായ ആരോപണങ്ങൾ

മാർപ്പാപ്പായ്ക്കെതിരായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ആരോപണം നടത്തുമ്പോഴെല്ലാം വത്തിക്കാൻസ്റ്റേറ്റിന്റെ (വെറും 108 ഏക്കറാണതിന്റെ വിസ്തീർണ്ണത) ഭരണത്തലവൻ എന്ന നിലയിലാണ് അദ്ദേഹത്തെ അവർ കാണുക. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സാമ്പത്തികമായി ഒന്നാം കിടയിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രമാണ് വത്തിക്കാൻ.

മഹാനായ കോൺസ്റ്റൻറയിൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലം വരെമാത്രമേ കത്തോലിക്കസഭ ക്രിസ്തുവിനോടും അവിടുത്തെ പ്രബോധനങ്ങളോടും വിശ്വസ്തത കാണിച്ചുള്ളൂ എന്നാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ വാദം. അന്നുവരെ കത്തോലിക്കസഭ 'ജനങ്ങളുടെ'സഭ ആയിരുന്നു. ക്രിസ്തുതന്നെ തന്റെ കാലത്തെ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽനിന്നു രൂപംകൊണ്ട ഒരു വിപ്ലവകാരിയായിരുന്നുവത്രേ. (എങ്കിലും, മിഡിൽസ്കൂളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിനെ ഒരു ചരിത്രപുരുഷനായിട്ടല്ല, പ്രത്യുത, ഒരു ഐതിഹ്യാസിക പുരുഷനായിട്ടത്രേ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.)

സഭയെ ജനങ്ങളിൽനിന്നകറ്റിയതു കോൺസ്റ്റൻറയിനാണത്രേ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലംമുതൽ സഭ തന്റെ പാവനമായ ഉദ്ദേശ്യം ബലികഴിക്കുകയും ഒരു സുസംഘടിത രാഷ്ട്രീയശക്തിയായി മാറുകയുംചെയ്തു. ഈ ശക്തി വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻമാത്രമാണ് ഇന്നു സഭയിലെ മതാംശത്തെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതു്. കോൺസ്റ്റൻറയിനിന്റെ കാലംമുതൽ സഭ അധികാരവർഗ്ഗത്തിനു നിരന്തരം കൈമണിയടിക്കുകയായിരുന്നു. റോമാചക്രവർത്തിമാരിൽനിന്നു സഹായം യാചിച്ചില്ലേ? ലോകം മുഴുവനിലും അധികാരം സ്ഥാപിക്കുവാൻ മാർപ്പാപ്പാമാർ അഭിലഷിച്ചില്ലേ? ഇങ്ങനെ പോകുന്നു അവരുടെ ആരോപണങ്ങൾ. മദ്ധ്യശതകങ്ങളിലേ ക്രൂശുയുദ്ധ

ങ്ങളിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കാണുന്നതു മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ സാമ്രാജ്യക്കൊതിയാണു്. അന്നുണ്ടായിരുന്ന 'ഇൻക്വിസിഷൻ' മനുഷ്യന്റെ അന്തരികാളിനിവേശങ്ങളെ അടിമപ്പെട്ടുത്തിവയ്ക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമായിരുന്നുപോലും.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ തുടരുകയാണു്: ഫ്യൂഡൽസമ്പ്രദായത്തിന്റെ കാലത്തു സഭയായിരുന്നു ഏറ്റവും വലിയ ഫ്യൂഡലിസ്റ്റു്. എല്ലാ ക്രൈസ്തവരാജ്യങ്ങളിലേയും മൂന്നിലൊരുഭാഗം ഭൂമി സഭയുടെ അധീനതയിലായിരുന്നു. ഈ ഫ്യൂഡൽസമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നു തങ്ങളെത്തന്നെ രക്ഷിക്കുവാനുള്ള ജനങ്ങളുടെ എല്ലാ പരിശ്രമങ്ങളേയും സഭ എതിർക്കുകയും ശപിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ വ്യവസ്ഥിതിയോടു സഭ ഇന്നും വിശ്വസ്തത പാലിക്കുന്നു.

ഫ്യൂഡൽവ്യവസ്ഥിതി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ സഭ ഒരു കാലത്തു യത്നിച്ചതുപോലെ ഇന്നവരും മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിക്കു കൂട്ടുനില്ക്കുന്നു; ഈ വ്യവസ്ഥിതിയിൽനിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യംനേടുവാനുള്ള ജനങ്ങളുടെ പരിശ്രമങ്ങളെ തടയുകയും ചെയ്യുന്നു.

സഭയുടെ നേർക്കുള്ള തെറ്റായ കുറ്റാരോപണങ്ങളുടേയും വ്യാജപ്രചാരണങ്ങളുടേയും പട്ടിക മുഴുവൻ പകർത്തുവാൻ ഈ ചെറിയ പുസ്തകം മതിയാവുകയില്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നിരന്തരം ഉരുവിട്ടുന്ന ഒരു പല്ലവിയുണ്ടു്, വത്തിക്കാൻസ്റ്റേറ്റു് അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സർവ്വശക്തിയും ഉഴിഞ്ഞുവച്ചിരിക്കുകയാണെന്നു്. രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തിൽ ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നതിനു് അവർ എടുത്തിരിക്കുന്ന തുറുപ്പുചീട്ടാണിതു്. ഒരു മുതലാളിത്തരാജ്യമായ അമേരിക്കയോടു കൂട്ടുനില്ക്കുന്ന വത്തിക്കാൻ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ബദ്ധശത്രുവാണു്; മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സംരക്ഷികയാണു്. അതുമല്ല, അവർ തനി കത്തോലിക്കരായിരുന്നാലും ശരി, യൂറോപ്പിലേയും

മധ്യപൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലേയും തൊഴിലാളികളുടെ പൊതു താൽപര്യത്തിനെതിരായേ വന്നിക്കാൻ പ്രവർത്തിക്കുകയുള്ളൂ. സർവ്വോപരി, അമേരിക്കയുടെ താൽപര്യങ്ങളെ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനായി ചാരവൃത്തിയിലേർപ്പെടുവാൻ വന്നിക്കാൻ ഒരു വലിയ സൈന്യവ്യൂഹത്തെത്തന്നെ രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ചാരവൃത്തിയുടെ ഏജൻസികളാണ് അപ്പസ്തോലിക്ക് നുൺഷിയോമാരും മെത്രാന്മാരും വൈദികന്മാരും; പ്രത്യേകിച്ച്, ഈശോസഭാ വൈദികന്മാർ.

സി) മെത്രാന്മാർക്കെതിരായ ആരോപണങ്ങൾ

മെത്രാന്മാർ തങ്ങളുടെ രൂപതകളിൽ ആദ്ധ്യാത്മികനിയന്ത്രക്കന്മാർമാത്രമല്ല, ലൗകികാധികാരികൾകൂടിയായിരുന്നു എന്നു ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. പൊതുജനങ്ങൾക്കെതിരായി അവർ എക്കാലത്തും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. ഇന്നും അതേ രീതിതന്നെ തുടർന്നുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ കൂടുതൽ അധികാരം കൈക്കലാക്കുന്നതിനും പണം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുമായി അവർ തങ്ങളുടെ കഴിവിന്റെ പരമാവധി യത്നിക്കുന്നു. ഇതിന് ഉപോൽബലകമായി അവർ എടുത്തുകാണിക്കുന്നത് ഏതാനും രൂപതകളിലേ ട്ടസ്വത്തുക്കളും അവിടങ്ങളിൽ ജോലിചെയ്യുന്നവരുടെ ജീവിതത്തോതു താഴ്ന്നതാണ് എന്ന അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ആരോപണങ്ങളുമാണ്.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ തുടരുന്നു: കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽ മെത്രാന്മാർ അന്നന്നത്തെ മരണകർത്താക്കൾക്കു വേണ്ടതു സഹായസഹകരണങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നു. ഇന്നു ജനങ്ങളുടെ മരണം നടക്കുമ്പോൾ അതിനോടു സഹകരിക്കാൻ അവർ വിമുഖത പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. അതിന്റെ കാരണമോ? മുമ്പ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയും സ്ഥാന

മാനങ്ങളും അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ജനങ്ങൾ തയ്യാറല്ല എന്നതുമാത്രം.

എന്നാൽ, മെത്രാന്മാരിലുള്ള സുപ്രധാനമായ കുറ്റം അവർ വത്തിക്കാന്റെ പ്രതിനിധികളാണ് എന്നതത്രേ. അങ്ങനെ വത്തിക്കാന്റെമേൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ കുറ്റങ്ങൾക്കും മെത്രാന്മാർ പങ്കാളികളാകുന്നു.

ഡി) വൈദികന്മാർക്കെതിരായ കുറ്റാരോപണങ്ങൾ

വിസ്തരിക്കപ്പെടുന്ന ഓരോ വൈദികനും കുത്തകയെന്നതുപോലുള്ള ചില കുറ്റങ്ങളുണ്ട്. അവയാണ്, രാജ്യത്തിന്റെ താൽപര്യങ്ങൾക്കെതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു, വത്തിക്കാന്റെ പിണിയാളായി വർത്തിക്കുന്നു മുതലായവ. എന്നാൽ, പ്രതിദിനമുള്ള പ്രചാരണവേല വേറെയാണ്. സുഖജീവിതവും സമ്പത്തും സ്ഥാനമാനാദികളും സ്വപ്നം കാണുകയും അവയ്ക്കുവേണ്ടി അക്ഷീണം യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരുവനായി വൈദികനെ താറടിച്ചുകാണിക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത്. മതപരമായ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്ക് (ഉദാ: ശവസംസ്കാരം, വിവാഹം) കൂടുതൽ ആഘോഷങ്ങളുടെ പേരു പറഞ്ഞു വൈദികന്മാർ പണം പിടുങ്ങുന്നുപോലും! പണം നല്കാൻ ശേഷിയില്ലാത്തവരുടെ ശവസംസ്കാരകർമ്മങ്ങളും മറ്റും വൈദികന്മാർ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നില്ലത്രേ. ചിലപ്പോൾ അവരുടെ ആരോപണങ്ങൾ രാജ്യത്തു വല്ല മൂലയിലും ഉണ്ടായ ചില യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളവയായിരിക്കും. എന്നാൽ, അപ്പോഴും അവർ നിസ്സാരസംഗതിയെ പർവതീകരിക്കുകയും സത്യത്തെ വളച്ചൊടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സഭയെ കഴിയുന്നിടത്തോളം താറടിക്കുവാൻ അതിന്റെ ആദിമകാലംതൊട്ട് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള എല്ലാ വീഴ്ചകളും തെറ്റായ ആരോപണങ്ങളും അവർ കുത്തിപ്പൊക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നു. സഭയ്ക്കും വൈദികന്മാർക്കുമെതിരായുള്ള

ഈ ആരോപണങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ ആധുനികശാസ്ത്രം പ്രദാനംചെയ്യുന്ന സകല പ്രചാരണമാർഗ്ഗങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു.

ഇ) ലികുിഡേറു ചെയ്യുന്നു

സഭയ്ക്കും വൈദികന്മാക്കുമെതിരായി എടുക്കുവാൻപോകുന്ന ക്രൂരതൽ കർശനമായ നടപടികൾക്കു പ്രഥമപടിയാണ മേല്പറഞ്ഞ പ്രചാരണവേലകൾ. അതിനായി പൊതുജനാഭിപ്രായം രൂപവൽകരിക്കുക എന്നതാണ് ഈ പ്രചാരണവേലകളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. പരസ്യമായ കുറവിസ്താരങ്ങൾപോലും ക്രൂരതൽ കഠിനവും വ്യാപകവുമായ നടപടികൾക്കായുള്ള മനഃശാസ്ത്രപരമായ തയ്യാറാക്കൽമാത്രമാണ്. അങ്ങനെ, സന്ന്യാസസഭകളെ ലികുിഡേറു ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പായി സഭാധികൃതരുടെപേരിൽ ഗൗരവാവഹമായ കുറ്റാരോപണവും പരസ്യമായ കുറവിസ്താരവും നടക്കുകയുണ്ടായി. മെത്രാന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി അതേ മെത്രാന്മാർ കൊടുത്ത കല്പനകളനുസരിച്ചു പ്രവത്തിച്ച ഏതാനും വൈദികന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി.

II

തിരുസ്സഭ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തിൽ

1) കമ്മൂണിസ്റ്റുഗവണ്മെൻറു സഭയിൽനിന്നും വൈദികന്മാരിൽനിന്നും എന്തു് ആവശ്യപ്പെടുന്നു?

കമ്മൂണിസ്റ്റുസർക്കാർ സഭയെ നേരിട്ട് ആക്രമിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ, അതിനു നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്, സഭ (മറ്റു സംഘടനകൾപോലെ) കമ്മൂണിസത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നു്. സഭയിൽ പുതിയ കമ്മൂണിസ്റ്റുവ്യവസ്ഥിതിയോടു കൈകോർത്തുപോകുവാൻ വേണ്ട മാറ്റങ്ങൾ

വരുത്തണമെന്ന് അതാവശ്യപ്പെടുന്നു. മാത്രമല്ല, നിലവിലിരിക്കുന്ന കമ്മൂണിസ്റ്റുഭരണത്തോടു പ്രത്യക്ഷമായി സഹകരിച്ചുവർത്തിക്കണമെന്ന് അതു നിർബ്ബന്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, വൈദികൻ രാഷ്ട്രത്തിലേ പൗരൻ എന്ന നിലയ്ക്കുള്ള ചുമതലകൾ നിർവഹിച്ചാൽമാത്രം പോരാ, പ്രത്യുത, സർക്കാരിനോടുള്ള വ്യക്തവും ആനുകൂല്യപൂർണ്ണവുമായ മനോഭാവം വിവിധരൂപത്തിൽ (ഉദാ: തൊഴിൽപ്രദർശനത്തിൽ പങ്കെടുക്കുക, പുനർവിദ്യാഭ്യാസകോഴ്സുകളിൽ ചേരുക മുതലായവ) പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയും വേണം. കത്തോലിക്കരുടെ വക പ്രസിദ്ധീകരണശാലകളും സ്കൂളുകളും കൈയടക്കുകയും സംഘടനകൾ പിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു മതത്തെ പള്ളികളുടെ ചതുർഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ ഒതുക്കിനിർത്തിയിട്ടും സർക്കാരിനു തൃപ്തി വരുന്നില്ല. ഇനിയും ചിലതെല്ലാംകൂടി അതാവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇതിനു മുമ്പത്തെ ഭരണക്രമങ്ങളോടൊന്നതുപോലെ കമ്മൂണിസ്റ്റുവ്യവസ്ഥിതിയുടെ സംസ്ഥാപനത്തിൽ അതിനോടു പൂർണ്ണമായി സഹകരിച്ചുപ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് അതാവശ്യപ്പെടുന്നു. (ആ ഗവണ്മെൻറുകൾക്കു മതത്തിനേറെയും സഭയോടേയും നേരേ, തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ വീക്ഷണഗതിയാണുണ്ടായിരുന്നതു്. കുറഞ്ഞപക്ഷം, ഇത്രയെങ്കിലും ഇവിടെ നാം സ്മരിക്കണം.)

താഴെപ്പറയുന്ന കാരണങ്ങളാൽ തിരുസ്സഭയുമായി ഒരൊത്തുതീർപ്പു് ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു രാഷ്ട്രം ആഗ്രഹിക്കുന്നു:

1) ജനങ്ങളുടെമേൽ വൈദികന്മാർക്കുള്ള സ്വാധീനശക്തി വലുതാണു്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തികസംവിധാനത്തിനു സഹായകമാകത്തക്കവണ്ണം ഇതിനെ ചൂഷണം ചെയ്യുവാൻ കമ്മൂണിസ്റ്റുകാർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

2) കമ്മൂണിസം മതത്തിനോ സഭയ്ക്കോ എതിരല്ലെന്നു സ്വതന്ത്രലോകത്തെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുവാൻ ഈ സൗഹാർ

ട്ടപരമായ സഹപ്രവർത്തനം പ്രയോജനപ്പെട്ടേക്കാം.

3) വൈദികന്മാരെ ലൗകികവ്യാപാരങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരാക്കിയാൽ തിരുസ്സഭയുടെ മതാത്മകമായ ദിവ്യദൗത്യത്തെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാം; ചുരുങ്ങിയപക്ഷം, അവളുടെ മതപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഒരു നിശ്ചിത പരിധിക്കുള്ളിൽ ഒതുക്കിനിർത്തുകയെങ്കിലും ചെയ്യാം. ഇങ്ങനെ തികച്ചും ലൗകികമായ നിലയിലേക്കു തിരുസ്സഭയെ താഴ്ത്തുന്നതുകൊണ്ട് അവളുടെ സ്വാധീനശക്തി ക്ഷയിപ്പിക്കുകയാണെന്നും അതു തന്നെയാണ് അവളെ ലിക്വിഡേറ്റുചെയ്യുവാനുള്ള എളുപ്പമാർഗ്ഗമെന്നും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കറിഞ്ഞുകൂടെന്നുണ്ടോ?

എന്നാൽ, സഭയുടെ വക സ്കൂളുകളും മിഷനറിയങ്ങളും അടച്ചുപൂട്ടുകയും സംഘടനകൾ നിരോധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ട് എങ്ങനെയാണ് ഒത്തുതീർപ്പിനു സമീപിക്കുക? അതിന് അവർ ഒരു കൗശലം പ്രയോഗിച്ചു. ഭൗതികമായ സഹായങ്ങൾ വച്ചുനീട്ടിക്കൊണ്ട് അവർ വൈദികന്മാരേയും മെത്രാന്മാരേയും ആകർഷിച്ചടുപ്പിക്കുവാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തി. ഇതിനു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കാതിരുന്നതിനാലാണു ഞങ്ങളുടെ മെത്രാന്മാരെ ജയിലറകളിലടയ്ക്കുകയോ വീട്ടുതടങ്കലിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയോ ചെയ്തത്. അറസ്റ്റുചെയ്യപ്പെട്ട മെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ 'ദേശാഭിമാനി'കളായ വൈദികന്മാരിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട 'വികാരിജനറാളന്മാരേ'യും 'വിക്കർകപ്പിറുലർമാരേ'യും രാഷ്ട്രം നിയമിച്ചു. അവരാകട്ടെ, മെത്രാസനമന്ദിരങ്ങളിൽ വാസമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സ്റ്റേറുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പരിപൂർണ്ണനിയന്ത്രണത്തിൻകീഴാണ്.

ഒത്തുതീർപ്പും സഹകരണവും എന്ന നയത്തിന്റെ കൊടിക്കീഴിൽ കഴിവുള്ളിടത്തോളം കൂടുതൽ വൈദികന്മാരെ അണിനിരത്തുവാനാണു രാഷ്ട്രം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ആ നയത്തെ എതിർക്കുന്നവരെയെല്ലാം രാഷ്ട്രീയകുറ്റങ്ങൾ ചുമ

ത്തി ക്രമേണ ലിക്വിഡേററുചെയ്യുന്നു. സന്യാസിവൈദിക ന്മാരെ നാടുകടത്തിയതിന്റെ യഥാർത്ഥകാരണം ഇക്കാര്യ ത്തിലുള്ള അവരുടെ വഴങ്ങാത്ത നിലപാടായിരുന്നു.

2) പ്രധാനപ്രശ്നം

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റധീനതയിൽ അമർന്നിരിക്കുന്ന സഭയുടെ പ്രധാനപ്രശ്നം ഇതാണ്: സ്കൂളുകൾ, മുദ്രാലയങ്ങൾ, സംഘ ടനകൾ എന്നിവ ഗവൺമെൻറു കൈയടക്കുന്നതുകണ്ടു മൗ നംഭജിച്ചിരിക്കാമോ? സഭാഭരണത്തിലും മററു പ്രവർത്തന ങ്ങളിലും ഗവൺമെൻറ് അനാശാസ്യമായ നിയന്ത്രണങ്ങളും അനധികൃതമായ കൈകടത്തലുകളും നടത്തുമ്പോൾ അവ യെല്ലാം അതേപടി സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാമോ? കൂദാശകൾ നല്കുവാനും പള്ളിക്കകത്തു സ്റ്റേററിന്റെ നിയന്ത്രണത്തോ ടുകൂടി ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുവാനും മാത്രമായി പൗരോ ഹിത്യത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പരിധി നിശ്ചയിക്കുന്ന തു പ്രതിഷേധപ്രകടനംകൂടാതെ സ്വീകരിക്കാമോ? (പ്ര തിഷേധപ്രകടനം ഏതു രംഗത്തായാലും ക്രിമിനൽക്കുററ മാണ്.) സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഈ പരിധിനിർണ്ണയത്തിനു വിധേയമാവുകമാത്രമല്ല, അതേസമയം ഒരു വൈദികനിൽ നിന്നു കമ്മ്യൂണിസ്ററുരാഷ്ട്രം ആവശ്യപ്പെടുന്ന പൗരകർത്ത വ്യങ്ങളെല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടു രാഷ്ട്രത്തോട് അനുകൂ ലമനോഭാവം പ്രകാശിപ്പിക്കാമോ? ഇവയെല്ലാം കേവലം ഒരു കാര്യം സാധിക്കുവാൻവേണ്ടി—അതായത്, കൂദാശകൾ നല്കുവാനും പള്ളിക്കകത്തുമാത്രം സുവിശേഷപ്രസംഗം ന ടത്തുവാനും വേണ്ടി.

അല്ലെങ്കിൽ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കൈകടത്തലിനെ രൂ ക്ഷമായി വിമർശിക്കുകയും തിരുസ്സഭയുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാൻ അടരാടുകയും രാഷ്ട്രവുമായി സഹകരി ച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ വിസമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു ജ

യിൽവാസത്തിനു വഴിതെളിക്കണമോ? രാഷ്ട്രത്തിന്റെ 'ശിക്ഷണം' കിട്ടിയിട്ടുള്ള അയോഗ്യന്മാരായ വൈദികന്മാർക്കു തങ്ങളുടെ സ്ഥാനങ്ങൾ വിട്ടുകൊടുക്കുകയായിരിക്കും ഇപ്രകാരമുള്ള നിലപാടുവഴി അവർ ചെയ്യുന്നതു്.

ഈ പ്രശ്നം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു മറ്റുചില കാര്യങ്ങൾകൂടി പരിചിന്തനത്തിനു വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ടു്: ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിലേ നിയമങ്ങളും ആചാരങ്ങളും നാളിതുവരെ വൈദികനെ പലേ ബാധ്യതകളിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കിയിരുന്നു. സൈനികസേവനം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഈ ആനുകൂല്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, തിരുസ്സഭയുടേയും വൈദികന്മാരുടേയും ആനുകൂല്യങ്ങളെല്ലാം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഗവൺമെന്റു നിറുത്തൽചെയ്തു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഗവൺമെന്റിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വൈദികന്മാരും അല്മായരും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. രാജ്യത്തിലേ മറേതൊരു വ്യക്തിയും നിർവ്വഹിക്കുന്ന കടമകൾ വൈദികന്മാരും അതേപടി നിർവഹിച്ചുകൊള്ളണം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു രാഷ്ട്രത്തിലേ പൗരകർത്തവ്യങ്ങൾ മറേറതൊരു രാഷ്ട്രത്തിലേയുമെന്നതിനെക്കാൾ വളരെ കൂടുതലും അസഹനീയങ്ങളുമാണെന്നു നാമോർക്കണം.

വൈദികന്മാർക്കു് ഇങ്ങനെ ഒരനുഭവമുണ്ടാകുന്നതു ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തേ ജനങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതുവരേയും ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിൽ വൈദികന്മാർ പ്രത്യേകമായ ബഹുമാനാദരങ്ങളെ സമാർജ്ജിക്കുന്ന ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ ഏതാണ്ടൊരുന്നതജീവിതത്തിനു് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വ്യക്തികളായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്പോഴിതാ മറ്റു സകലരുടേയും നിരയിലേക്കു വൈദികനും നീക്കിനിർത്തപ്പെടുന്നു; രാഷ്ട്രം ആജ്ഞാപിക്കുന്ന കടമകൾ നിർവഹിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥനാകുന്നു. വിശ്വാസികൾക്കു് ഉതപ്പിനു കാരണമാകുന്ന

സാമൂഹികമായ ഈ തരംതാഴ്ത്തലിനെ വൈദികൻ അംഗീകരിക്കാമോ?

3) മെത്രാന്മാരെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ

തിരുസ്സഭയോട് ആനുകൂല്യം കാണിക്കുകയോ, കുറഞ്ഞ പക്ഷം, മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മാനിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഭരണകൂടങ്ങളോടു മെത്രാന്മാർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നതിനു തുല്യമായ സഹകരണവും അനുകൂലമനോഭാവവുമാണു കമ്മ്യൂണിസ്ററുഗവൺമെൻറ് അവരിൽനിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. തിരുസ്സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മിക്കവാറും നശിപ്പിക്കുകയും രൂപതകളുടെ ഭരണത്തിൽ കൈകടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന, ഒരു ഈശ്വരവിശ്വാസിക്ക് ഒരിക്കലും സ്വീകരിക്കുവാനാവാത്ത ആദർശസംഹിതയോടുകൂടിയ, ഒരു ഗവൺമെൻറിനോട് അപ്രകാരമുള്ള സഹകരണമനോഭാവം അവർക്കു പ്രദർശിപ്പിക്കാമോ? (തിരുസ്സഭയോ വൈദികന്മാരോ ഈ ആദർശസംഹിതയെ അംഗീകരിക്കണമെന്ന് അതാവശ്യപ്പെടുന്നില്ലെന്നതു വാസ്തവംതന്നെ.)

മെത്രാന്മാർ നിഷേധാത്മകമായ ഒരു മറുപടിയാണു നല്കുന്നതെങ്കിൽ അതിനാൽത്തന്നെ വിശ്വാസികൾക്കു തങ്ങളുടെ മതാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ നഷ്ടപ്പെടും. അനുകൂലമായ മറുപടിയാണു നല്കുന്നതെങ്കിൽ വിശ്വാസികളിൽ സംശയവും ആശയക്കുഴപ്പവും സംജാതമാകും; അവർക്കു ദുർമ്മാതൃകയ്ക്കു കാരണമാകുകയും ചെയ്യും. ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെപ്പോലെ സംഗതികൾ സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കുകയും വിവേചിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ അവർക്കു സാധിക്കുകയില്ലല്ലോ. സമ്മതം നല്കാതെയുള്ള സഹപ്രവർത്തനവും പൂർണ്ണമായ അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടിയുള്ള സഹപ്രവർത്തനവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കുവാനും, പ്രധാനവും അപ്രധാനവും വിവേചിച്ചറിയുവാനും സാധാരണ വിശ്വാസികൾക്കു പ്രയാ

സമാണ്, രണ്ടു തിന്മകളിൽ ലഘുവായതു തിരഞ്ഞെടുക്കുക എന്ന തത്ത്വവും അവക്കജ്ഞാതമാണ്. മെത്രാന്മാർ ഗവൺമെൻറിനോടു കൂറിയും വിശ്വസ്തതയും വാശാനം ചെയ്തെന്നോ വ്യക്തമായ ഒരനുശ്രേണി:സ്ഥിതി പാലിക്കുന്നെന്നോ ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ വിശ്വാസികളിൽ പലരും വ്യാഖ്യാനിക്കും, മെത്രാന്മാർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുമായി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നെന്ന്. അതുവഴി, തങ്ങൾക്കു ചെയ്യുവാൻ പാടില്ലാത്ത പലതിനും അംഗീകാരം ലഭിച്ചെന്ന് അവർ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്യും

വികാരിജനറാളന്മാർ: സഭാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള ഗവൺമെൻറാഫീസിൽനിന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥികളെ മെത്രാന്മാർ വികാരിജനറാളന്മാരായും കാനന്മാരായും (Canons) നിയമിക്കണമെന്നു രാഷ്ട്രം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇപ്രകാരം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നവരെ നിരാകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, സഭാധികാരികളുടെ അനുമതിക്രമാതെ ഈ സ്ഥാനങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രം അവരെ നിയമിക്കും. (ഇങ്ങനെ ആദ്യം സംഭവിച്ചതു Banska Bystrica രൂപതയിലാണ്.) രൂപത ഭരണകേന്ദ്രത്തിൻറെ രംഗമായി മാറുകയായിരിക്കും അനന്തരഫലം. മെത്രാന്മാർ അവരുടെ നിയമനത്തെ അംഗീകരിച്ചാലും വിപത്താണ്. കാരണം, രൂപതയിലേ അതിപ്രധാനങ്ങളായ സ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു കയറുന്ന ഈ വ്യക്തികൾ ഏറ്റവും യോഗ്യന്മാരായ വൈദികന്മാരായിരിക്കുകയില്ല.

ഇടവകവികാരിമാരുടെ നിയമനത്തിലും സ്ഥലം മാറ്റത്തിലും ഇതുതന്നെയാണ് അനുഭവം

രാഷ്ട്രത്തോടു വിശ്വസ്തത വാശാനംചെയ്യുന്നു; സത്യപ്രതിജ്ഞ, സ്റ്റേറ്റു വൈദികന്മാർക്കു നല്കുന്ന വേതനം, സമാധാനകോൺഫ്രൻസുകൾ, ഗ്രന്ഥപ്പട്ടം നല്കുന്നതിൽപ്പോലുമുള്ള സ്റ്റേറ്റിൻറെ ഇടപെടൽ—ഇങ്ങനെ മെത്രാന്മാരെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നവയായി മറെറനേകം പ്രശ്നങ്ങൾകൂടിയുണ്ട്.

4) വൈദികന്മാർക്കു നേരിടേണ്ട പ്രശ്നങ്ങൾ

എ) മെത്രാനിൽനിന്നുള്ള വേർപെടുത്തൽ: വൈദികന്മാർ ഗൗരവമുള്ള സംഗതികളിൽ മെത്രാന്മാരിൽനിന്നു നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ മെത്രാന്മാർക്കും വൈദികന്മാർക്കും തമ്മിൽ സമ്പർക്കം അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ, സുപ്രധാനങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും മെത്രാന്റെ അഭിപ്രായം എന്തെന്നറിയാതെ വൈദികൻ തനിയേ തീരുമാനമെടുക്കേണ്ടിവരുന്നു. ചിലപ്പോൾ മെത്രാന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നു. (1949-ൽ ഗവൺമെന്റു നിരോധിച്ച ഇടയലേഖനങ്ങൾ വൈദികന്മാർ പള്ളികളിൽ വായിച്ചു. അവ എഴുതിയ മെത്രാന്മാർക്കു ശിക്ഷയൊന്നും നല്കിയില്ല. എന്നാൽ, അവ വിശ്വാസികളെ വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ച വൈദികന്മാരെ ജയിലറകളിൽ അടയ്ക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.)

ബി) സമാകാര്യങ്ങളിലുള്ള ഇടപെടൽ: രൂപതകളുടെ ഭരണത്തിൽ ഇടപെടുന്ന സ്റ്റേറ്റു് ഓഫീസ് 1949 മുതൽ തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. രൂപതക്കാര്യേരികളിലേ തീരുമാനങ്ങളെല്ലാം ഈ ഓഫീസ് വഴി വേണം ഇടവകകളിൽ എത്തിച്ചേരുവാൻ. ഇപ്രകാരം മെത്രാന്മാരുടെ മുയുള്ള ഇടയലേഖനങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും നോട്ടീസുകളും വൈദികന്മാർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, അവക്കുശേഷം തീർന്നുയില്ല, ഈവിധ രേഖകൾ അടിക്കുന്നതിനു മെത്രാൻ വാസ്തവത്തിൽ അംഗീകാരം കൊടുത്തുവോ എന്നു്; അംഗീകാരം കൊടുത്തെങ്കിൽത്തന്നെ സ്വതന്ത്രമനസ്സോടെയാണോ സമ്മർദ്ദത്തിനു വിധേയനായിട്ടാണോ എന്നു്. അവർക്കു് ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാമോ? ഈ ഇടയലേഖനങ്ങൾ പള്ളിയിൽ വായിക്കാമോ? അവർ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ, "തിരുസ്സഭാധികാരികളോടുള്ള അനുസരണക്കേടി"നു രാ

ഷ്ടം അവരെ ശിക്ഷിക്കും. അവർ അപ്രകാരം ചെയ്താൽ, വിശ്വാസികൾക്ക് ഇടർച്ചയുണ്ടായാകും. കാരണം, ഇടയലേഖനങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം പ്രത്യക്ഷമായി വിശ്വാസത്തിനു "കടകവിരുദ്ധ"മല്ലെങ്കിലും ഗവൺമെൻറിന്റെ സാമ്പത്തികമോ രാഷ്ട്രീയമോ ആയ പരിപാടിയായിരിക്കും.

സി) കുമ്പസാരക്കൂട്ടിൽ: വിശുദ്ധമായ പാപനിവേദനവേദിയിൽ വൈദികനു മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ എത്ര ഭയാനകങ്ങളല്ല! കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ വിശുദ്ധമായ പാപനിവേദനവേദിയെ അശുദ്ധമാക്കുകയും അതിനെപ്പറ്റി തെറ്റിദ്ധാരണകൾ പരത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിശ്വാസികളെ ആധ്യാത്മികജീവിതത്തിൽ നയിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ? പഠിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ? പുതിയ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ പൊന്തിവന്നിട്ടുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾക്കു സമുചിതമായ സമാധാനം നല്കുവാൻ സാധിക്കുമോ? ഇനിയും കിടക്കുന്നു മറെറാരു നൂലാമാല! കമ്മ്യൂണിസ്റ്റേതരന്മാരിൽനിന്നു യഥാർത്ഥാനുതാപികളെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയാം? അവർ പാപനിവേദനത്തിനെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നതു വൈദികനെ ഒറിക്കൊട്ടുക്കുന്നതിനുമാത്രമാണ്. ഉദാഹരണത്തിനു്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരായതുകൊണ്ടു തങ്ങൾക്കു പാപമോചനം നല്കിയില്ല എന്ന 'കുറ്റം' ആരോപിക്കാം. നിലവിലിരിക്കുന്ന ഭരണക്രമത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കനുയോജ്യമല്ലാത്ത ഉപദേശം നല്കി എന്നു പറയാം. (ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനു പാപമോചനം നിഷേധിക്കുന്നതു സ്റ്റേററിനെതിരായ ഒരു മഹാപരാധമായി ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കണക്കാക്കുന്നു.)

ഡി) പ്രസംഗവേദിയിൽ: വിശ്വാസികൾക്കു മതസ്സംബന്ധമായ നിരവധി പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രചാരവേലവഴിയും പുനർവിദ്യാഭ്യാസകോഴ്സുകൾ വഴിയും

പുതിയ വ്യവസ്ഥിതിവഴിയും ഉയർന്നുവന്നവയാണവ. എന്നാൽ, ഈവിധ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പററി വ്യക്തമായും പരസ്യമായും പ്രസംഗപീഠങ്ങളിൽനിന്നു ചർച്ചചെയ്യുന്നതു രാഷ്ട്രത്തിനോ ജനങ്ങൾക്കോ എതിരായ ക്രിമിനൽക്കുററമായി പരിഗണിക്കപ്പെടും.

ഇ) തൊഴിൽപ്രദർശനങ്ങൾ: തൊഴിൽപ്രദർശനങ്ങളിൽ ചേർന്നു കൃഷിവേല ചെയ്യുന്നതിൽ തിന്മയായി യാതൊന്നുമില്ല. ആശങ്കകൂടാതെ എല്ലാവരും അതിൽ സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഒരു വൈദികൻ അതിൽ അംഗമായിച്ചേരുമ്പോൾ കമ്മ്യൂണിസ്ററുകാർ അദ്ദേഹത്തെ 'പുരോഗമനവാദിയായ വൈദിക'നായി ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളിൽ മിക്കവാറും കാർഷികസഹകരണസംഘങ്ങളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലാണ് ഇത്തരം തൊഴിൽപ്രദർശനങ്ങൾ നടക്കുക. അവിടെ ജോലിചെയ്യുവാൻ വൈദികൻ പോയാൽ, അത്തരം സഹകരണസംഘങ്ങളെ വെറുക്കുന്ന വിശ്വാസികളുടെ അപ്രീതിക്ക് അദ്ദേഹം പാത്രീഭവിക്കും. ജോലി ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നില്ലെങ്കിൽ, ജനദ്വേഷിയും ബൂർഷ്വായുമായി പത്രമാസികകൾ അദ്ദേഹത്തെ താറടിച്ചു തരംതാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യും.

എഫ്) സമാധാനകോൺഫ്രൻസ്, സോവ്യററുസുഹൃൽ സംഘടന മുതലായവ.

ഈ സംഘടനകളെപ്പററി പ്രസംഗിക്കുന്നതിനോ അവയിൽ അംഗത്വം സ്വീകരിക്കുന്നതിനോ ആയി അധികാരികൾ വൈദികന്മാരുടെമേൽ തുടർച്ചയായി സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുന്നു. വൈദികൻ അതു നിരസിച്ചാൽ സമാധാനത്തിന്റേയും സോവ്യററുറഷ്യയുടേയും ബദ്ധശത്രുവായും യുദ്ധക്കൊതിയനായും അദ്ദേഹത്തെ അവർ അധിക്ഷേപിക്കും. അവരെ അനുസരിച്ചാൽ ജനങ്ങൾ സംശയദൃഷ്ടിയോടെ അദ്ദേഹത്തെ വീക്ഷിക്കും; ജനങ്ങൾക്ക് ഉതപ്പിനു കാരണമാവുകയും

ചെയ്യും, ആ പ്രവൃത്തി. (സംസ്കാരസമ്പന്നരും ബഹുമാന്യരുമായ അത്മായർക്ക് ആരുടേയും ഉതപ്പിനു കാരണമാകാതെ ഈവിധമുള്ള സംഘടനകളിൽ ചേരുകയും സമാധാനാഭ്യർത്ഥനകളിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കുകയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ, വൈദികൻ അവയിൽ ചേർന്നുകഴിഞ്ഞാൽ അതു ജനങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് അനാശാസ്യമായ വിമർശനങ്ങൾക്കിടയാക്കും.)

ജി) രാഷ്ട്രീയവിദ്യാഭ്യാസക്ലാസ്സുകൾ: (ബുദ്ധിജീവികൾ എല്ലാവരും ഇതിൽ സംബന്ധിക്കണമെന്നതു നിർബന്ധമാണ്).

അതിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ വൈദികന്മാർ വിമുഖരാകുകയാണെങ്കിൽ 'ജനങ്ങളോട്ട് അനുകൂലമായ മനോഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കാതിരുന്നു' എന്ന കുററത്തിന് അവർ സംശയിക്കപ്പെടും. സാധാരണമായി അങ്ങനെയുള്ള വൈദികനു തന്റെ ജോലിയിൽ അധികംനാൾ തുടരേണ്ടിവരുകയില്ല.

വൈദികൻ ആ ക്ലാസ്സുകളിൽ സംബന്ധിച്ചാൽ അജഗണങ്ങളുടെ വിശ്വാസം അദ്ദേഹത്തിനു നഷ്ടപ്പെടും.

എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളിൽവച്ച് ഏററമധികം വിഷമമുണ്ടാക്കുന്നതു് ഇതാണ്: തങ്ങളുടെ മെത്രാന്മാരിൽനിന്നു വേർപെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുനിമിത്തം യാതൊരു പ്രശ്നത്തേയും ഒരേവിധത്തിൽ നേരിടുന്നതിന് എല്ലാ വൈദികന്മാർക്കും സാധിക്കുന്നില്ല. ചിലർ വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്തു് ഇണങ്ങിപ്പോകുവാൻ താൽപര്യം കാണിക്കുന്നു; അതേസമയം മററു ചിലർ സന്ധിയില്ലാസമരത്തിനു തുനിയുന്നു. വൈദികന്മാർ എല്ലാവരും ഒരേ നിലപാടു സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ വിശ്വാസികൾക്ക് ഇടർച്ച ഗണ്യമായ തോതിൽ കുറയുമായിരുന്നു. കാരണം, അവർ ഒരു വൈദികന്റെ നിലപാടു കണ്ടുകൊണ്ടാണു മറെറാരു വൈദികനെപ്പററി വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. "ഇന്നയിന്ന അഭ്യർത്ഥനകളിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കുവാനുള്ള യാതൊരു സാധ്യതയും ഈ വൈദികൻ കാണു

ന്നില്ല. അതിനാൽ, അപ്രകാരമുള്ള അഭ്യർത്ഥനകളിൽ ഒപ്പു വയ്ക്കുന്നയാൾ ഭീരുവാണ്." ഇതുപോലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ അവർ രൂപീകരിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, ഇപ്രകാരമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ വൈദികന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഐകരൂപ്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തിരുസ്സഭാശത്രുക്കളുടെ ബുദ്ധിപൂർവ്വകങ്ങളായ അടവുകൾപോലും പരാജയത്തിൽ കലാശിച്ചേനേ. ഒരുദാഹരണം പ്രകൃതത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കാം.

1950-ൽ വൈദികന്മാർക്ക് ഈ പ്രശ്നം അഭിമുഖീകരിച്ചു: സ്റ്റേറു നല്കുന്ന ശമ്പളം സ്വീകരിക്കണമോ വേണ്ടയോ? വൈദികന്മാരിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ഇപ്രകാരമുള്ള യാതൊരു സൗജന്യവും സ്വീകരിക്കരുതെന്നായിരുന്നു. കാരണം, രാഷ്ട്രത്തോടു വിശ്വസ്തരായിരുന്നു കൊള്ളാമെന്നു സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യണമെന്നതായിരുന്നു സ്റ്റേറു് ഉന്നയിച്ച വ്യവസ്ഥ. പള്ളിവക വസ്തുക്കൾ രാഷ്ട്രം അപഹരിച്ചെടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ട് അതിനു പകരമായി ഈ ശമ്പളം രാഷ്ട്രത്തിൽനിന്നു സ്വീകരിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നു മറുള്ള വൈദികന്മാരും കരുതി.

യഥാർത്ഥത്തിൽ, വൈദികന്മാരുടെയിടയിൽ ഭിന്നത യുളവാക്കണമെന്നതായിരുന്നു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്ലാൻ. മെത്രാന്മാർ ഇതു മനസ്സിലാക്കി. അവസാനം വരാൻപോകുന്നതു വൈദികന്മാരിൽ ഒരു വിഭാഗം ഈ ശമ്പളം സ്വീകരിക്കുക എന്നതാണെന്നു മുൻകൂട്ടി മനസ്സിലാക്കിയ മെത്രാന്മാർ ഐകകണ്ഠ്യേന ഒരംഗീകാരം പുറപ്പെടുവിച്ചു, ഒരു നിശ്ചിതവ്യവസ്ഥയിൽ വിശ്വസ്തത വാഗ്ദാനംചെയ്തുകൊണ്ട് എല്ലാ വൈദികന്മാരും ഈ ശമ്പളം സ്വീകരിക്കുവാൻ. മൈവത്തിനോടും തിരുസ്സഭയോടുമുള്ള അവകാശങ്ങൾക്കു വിഘാതമാകാത്ത കാര്യങ്ങളിൽമാത്രമേ വിശ്വസ്തത വാഗ്ദാനംചെയ്യും എന്നതായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. മെത്രാന്മാർ രാഷ്ട്രത്തിൽനിന്നു യാതൊരു ശമ്പളവും പറ്റുന്നതല്ലെന്നും അവർ ഏക

കണ്ണമായി തീരുമാനിച്ചു. മെത്രാന്മാരുടെ ദൃതഗതിയിലും ഐകകണ്ഠ്യേനയുമുള്ള ഈ ഇടപെടൽമൂലം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു തന്ത്രം പരാജയപ്പെട്ടു. തൽകാലത്തേക്കു വൈദികന്മാരുടെ ഐക്യം സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

5) സന്യാസിവൈദികന്മാരെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ

ത്രുപതാവൈദികന്മാർക്ക് അഭിമുഖീഭവിക്കുന്നതുപോലുള്ള കഴഞ്ഞ പ്രശ്നങ്ങളൊന്നും സന്യാസിവൈദികന്മാരെ അലട്ടുന്നില്ല. കാരണം, 1950-ൽത്തന്നെ പ്രേക്ഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്താൻ ഒരുവിധത്തിലും സാധിക്കാത്ത 'ജയിലാശ്രമങ്ങളി'ലേക്ക് അവരെല്ലാം മാറ്റപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു.

ജയിലാശ്രമങ്ങളിൽ അവർക്കു രണ്ടിലൊന്നു തീരുമാനിക്കാം: ഒന്നുകിൽ, അവിടത്തന്നെ ലോകബന്ധമൊന്നും കൂടാതെ കഴിയുക; അല്ലെങ്കിൽ, ഇടവകഭരണം കൈയേല്ക്കുക. എന്നാൽ, ഇടവകഭരണത്തിനർഹരാകുന്നതിനു തങ്ങൾ അംഗങ്ങളായിരിക്കുന്ന സന്യാസസഭയെ, അഥവാ, കോൺഗ്രിഗേഷനെ വിട്ടുപേക്ഷിക്കുന്നു എന്ന പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ അവർ ഒപ്പുവയ്ക്കണം. മെത്രാന്മാരുടെ അധികാരത്തിൻകീഴിലായിരിക്കുവാൻ സൗകര്യം നല്കുന്നതാണെന്നു രാഷ്ട്രം അവർക്ക് ഉറപ്പുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. സന്യാസിവൈദികന്മാരിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗവും ഇതു നിരസിച്ചു; പ്രധാനമായും, വിശ്വാസികൾക്ക് ഉതപ്പിനുള്ള കാരണമാകാതിരിക്കുവാൻ.

ജയിലിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ട ഈ സന്യാസിവൈദികന്മാർക്കു സഹിക്കേണ്ടിവരുന്ന മാനസികവേദനയുടെ ആഴവും അവമാനത്തിന്റെയും നിന്ദനത്തിന്റെയും അനീതിയുടേയും പാരമ്യവും എത്രമാത്രമെന്നു വിവരിക്കുക ദുഷ്കരമാണ്. ദൈവത്തിനുമാത്രമേ അതറിയുവാനും ഗ്രഹിക്കുവാനും സാധിക്കൂ. ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനോ സുവിശേ

ഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനോ കൂദാശകൾ നല്കുന്നതിനോ തങ്ങൾക്കു സാധിക്കുകയില്ല എന്ന പരിതാപകരമായ വസ്തുതയാണ് അവർക്ക് ഏററമധികം ഹൃദയവേദനയുളവാക്കുന്നത്. എന്നാൽ, അവരുടെ പീഡാസഹനവും വിശ്വാസസ്ഥിരതയും ജനങ്ങളുടെ മധ്യത്തിലുള്ള പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളെക്കാൾ ഫലദായകങ്ങളല്ലേ? വീരോചിതമായ വിശ്വാസസ്ഥിരത അലതല്ലുന്ന സന്മാതൃകവഴി അവർ പ്രസംഗിക്കുകയും വിശ്വാസികളെ പഠിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. പീഡാസഹനങ്ങളാലും പ്രാർത്ഥനകളാലും അവർ രാജ്യത്തിനാകെ പ്രസാദവരം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിശ്വാസികൾ ഈ പരമാർത്ഥം നന്നായി ഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്; പലേവിധത്തിലുള്ള പ്രലോഭനങ്ങളുടെ മധ്യത്തിൽ വസിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസദീപം അണഞ്ഞുപോകാതെ പൂർവ്വോപരി പ്രകാശമാനമായിത്തീരുന്നത് ഇപ്രകാരം പീഡകൾ സഹിക്കുന്ന സന്യാസികളുടെ സന്മാതൃകവഴിയാണ്. ഈ സന്യാസിവൈദികന്മാരെ അടച്ചുസൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ ഏററം തിക്കും തിരക്കുമുള്ള തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രങ്ങളായി പരിണമിച്ചിരിക്കയാണ് എന്നതും പ്രസ്താവാർഹമാണ്.

ഈ സന്യാസിവൈദികന്മാർക്കെന്താണു സംഭവിക്കുവാൻ പോകുന്നത്? എന്താണവരുടെ ഭാവി? "ഭാവിയെപ്പററി അങ്ങയുടെ പ്രതീക്ഷകൾ എന്തൊക്കെയാണ്?" 1951-ൽ ഞാൻ എൻെറ സുപ്പീരിയറോടു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം അലക്കുമുറിയിൽനിന്നു പുറത്തു വന്നതേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അലക്കുകാർ ധരിക്കുന്ന റബ്ബർവസ്ത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹം മാററുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലായിരുന്നു. "എൻെറ പ്രതീക്ഷകൾ!" അദ്ദേഹം ആകാശതലത്തിൻെറ വിദൂരതയിലേക്കു നോക്കി അർത്ഥസമ്പൂർണ്ണമായി ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു: "നമുക്കു സ്വർഗ്ഗമല്ലാതെ മറെറാന്നും അവശേഷിച്ചിട്ടില്ല."

സന്യാസിവൈദികന്മാരുടെ ദുർഭാഗ്യകരമായ സ്ഥിതിയുടെ കാഠിന്യം ഈ മറുപടിയിൽനിന്നു വേണ്ടുവോളം മനസ്സിലാക്കാം. മാനുഷികമായ സർവ്വവിധസംരക്ഷണങ്ങളും പ്രത്യാശകളും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു മുറിച്ചുമാറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അവർക്കു മോഹനമായ ഒരു പ്രത്യാശയുണ്ട് — സ്വർഗ്ഗം.

സന്യാസിവൈദികന്മാരുടെ അനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞവയെല്ലാം (തങ്ങളുടെ തന്നെയാൽ) സന്യാസിനികളുടേയും കന്യാസ്ത്രീകളുടേയും കാര്യത്തിലും പരമാർത്ഥങ്ങളാണ്. അവരെ ഏറ്റവും വിഷമിപ്പിക്കുന്ന സംഗതി, തങ്ങളുടെ മേലധികാരികളോടോ ആധ്യാത്മികപിതാക്കന്മാരോടോ ആലോചിക്കാതെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്കുപോലും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കണമെന്നതാണ്; അവരോട് സമ്പർക്കം പുലർത്തുവാൻ അനുവാദമുള്ളതു രാഷ്ട്രത്തിൽനിന്ന് അംഗീകാരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള 'ദേശാഭിമാനികളാ'യ വൈദികന്മാർക്കു മാത്രമാണ്. ആശുപത്രികളിൽ ഇപ്പോഴും ജോലിചെയ്യുന്ന കന്യാസ്ത്രീകൾക്കു ഭാവിയിൽ ഈ പ്രശ്നം നേരിടേണ്ടിവന്നേക്കാം: ഒന്നുകിൽ, രോഗികളെ പരിചരിക്കുവാൻ സഭാവസ്ത്രം ഉപേക്ഷിക്കുക; അല്ലെങ്കിൽ, രാഷ്ട്രത്തോടുള്ള പ്രതിഷേധത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ആശുപത്രി വിട്ടുപോവുക.

6) മതാധ്യാപകർക്കു നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ

കുട്ടികളുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ സമാധാനം നൽകും? ചിലപ്പോൾ ആത്മാർത്ഥമായ ചോദ്യങ്ങളായിരിക്കും അവ. ചിലപ്പോൾ അദ്ധ്യാപകനെ പരീക്ഷിക്കുവാൻ ചോദിക്കുന്നവയായിരിക്കും. "കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെയോ കത്തോലിക്കരുടെയോ ആരുടെ നിലപാടാണു ശരി? ഈ രണ്ടു തത്ത്വസംഹിതകളിൽ ഏതാണു സത്യമായിട്ടുള്ളതു്?" മതത്തിനും തിരുസ്സഭയ്ക്കുമെതിരായി ഗവണ്മെൻറുസ്കൂ

ളധ്യാപകന്മാരിൽനിന്നു കുട്ടികൾ ശ്രവിക്കുന്ന അരോപണങ്ങളുടെ സ്വാധീനതാശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കുവാൻ എന്തു മാർഗ്ഗമാണു സ്വീകരിക്കേണ്ടതു്?

ഇപ്പോഴത്തെ മതാധ്യാപകരുടെ നില വളരെ അസ്ഥിരമാണു്. അവരെയെല്ലാം തൽസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു മാറ്റി സ്റ്റോറു ദ്രുതഗതിയിൽ പരിശീലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുതിയ അധ്യാപകരെ നിയമിക്കണം എന്നതാണു സ്റ്റോറിന്റെ ഉന്നം. ഈ പുതിയ അധ്യാപകരെ മെത്രാന്മാരുടെ അനുമതിയോടുകൂടി വൈദികന്മാരാണു പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, അവരുടെ പരിശീലനം വളരെ ദ്രുതഗതിയിൽ നടത്തപ്പെടുന്നു. മൂന്നുമാസത്തേക്കുമാത്രമേ അതു നീണ്ടുനില്ക്കുകയുള്ളൂ. അധ്യാപകരായി സ്റ്റോറു തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നവരെല്ലാം നല്ല കത്തോലിക്കരല്ലതാനും. (സാധാരണമായി സ്ത്രീകളും പ്രായപൂർത്തിയാവാത്ത പെൺകുട്ടികളുമാണു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതു്.) ഉറച്ച പരിശീലനത്തിന്റെ അഭാവത്താൽ ഈ പുതിയ മതാധ്യാപകർ, തങ്ങളറിയാതെതന്നെ, മതപരമായ ഉപദേശങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു മാർക്സിസ്റ്റുതത്ത്വങ്ങളുടെ പ്രചാരണം നടത്തുവാനിടയുണ്ടു്. ഇതിന്റെ ഫലമായി കത്തോലിക്കമാതാപിതാക്കന്മാർക്കു് ഈ പുതിയ മതാധ്യാപകരിൽ വലിയ വിശ്വാസമില്ല. മിക്കപ്പോഴും ഇക്കൂട്ടർ നടത്തുന്ന മതാധ്യാപനക്ലാസ്സുകളിലേക്കു തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ അയയ്ക്കാതിരിക്കുവാനാണു് മാതാപിതാക്കന്മാർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ, മതാധ്യാപനം നടത്തുന്ന വൈദികന്മാർ തങ്ങളുടെ ജോലിയിൽ കഴിവുള്ളിടത്തോളം തുടരുന്നതിനു വളരെയധികം വിവേകത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

7) വിശ്വാസികളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ

എ) മാതാപിതാക്കന്മാർ: വിദ്യാലയങ്ങളിലെ മതപഠനക്ലാസ്സുകളിൽ തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ പതിവായി സംബന്ധിക്കുക സാധ്യമാകുവാൻ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഒരു അപേക്ഷ എഴുതി സമർപ്പിക്കണം. മുൻപൊക്കെ മാതാവിന്റെ ഒപ്പു മതിയായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ എല്ലാ മാതാക്കളും ഒപ്പുവയ്ക്കുന്നു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അടവുമാറ്റി. അതിനാലാണു ഭരണഘടനയനുസരിച്ചു സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിൽ പരിപൂർണ്ണസമത്വം ഉണ്ടെങ്കിലും 1952-'53 സ്കൂൾവർഷംമുതൽ ഒപ്പിട്ടു കൊടുക്കേണ്ടതു പിതാവാണെന്നു വന്നിരിക്കുന്നതു്. എന്താണു് അതിന്റെ അടിയിൽകിടക്കുന്ന കാരണം? മറ്റൊന്നുമല്ല: പിതാവിന്റെമേൽ രാഷ്ട്രത്തിനു കൂടുതൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുവാൻ സാധിക്കും; പ്രത്യേകിച്ചു്, അദ്ദേഹം ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനോ പാർട്ടി മെമ്പറോ ആണെങ്കിൽ. മതപഠനം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ആ ഒരു പ്രവൃത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൗരാവകാശപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ യോഗ്യതകളേയും ഉദ്യോഗത്തേയും ബാധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ വൈഷമ്യങ്ങളെല്ലാമുണ്ടെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ മിക്കവാറും എല്ലാ പിതാക്കന്മാരും അപേക്ഷയിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ താരതമ്യേന വളരെപ്പേർ ഒപ്പിട്ടുകൊടുത്തു് അപകടത്തിൽച്ചാടുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല.

ബി) അദ്ധ്യാപകർ: അവർ പരമദയനീയമായ സ്ഥിതിയിലാണകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഭൗതികമാത്രവാദം പൂർണ്ണമായും തിരുകിക്കയറ്റിയതും മതത്തിനും ക്രിസ്തീയതത്ത്വത്തിനും സഭയ്ക്കും വിരുദ്ധമായ, രഹസ്യവും പരസ്യവുമായ ആരോപണങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ പാഠങ്ങളും എങ്ങനെയാണു കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുക?

അദ്ധ്യാപകർ ദിവ്യബലിയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതും ദിവ്യകൃദാശകർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിക്കുന്നതുമെല്ലാം നിഷ്കൃഷ്ടമായ പരിശോധനയ്ക്കു വിധേയമായിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. അവർ ഉത്തമമായ കത്തോലിക്കജീവിതം നയിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ അക്കാര്യത്തിനു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ അവരെ കുറപ്പെടുത്തും. എല്ലാകാര്യത്തിലും കൂട്ടികർമ്മാതൃകയായിരിക്കേണ്ട അദ്ധ്യാപകർ മതത്തിന്റെ പഴഞ്ചൻ മൻവിധികർമ്മങ്ങൾക്ക് ഇനിയും അടിമപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞുകൂടുകയോ! —അവരോടു ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യമാണിത്. പൊതുജനാഭിപ്രായവും സ്വാധീനതാശക്തിയുമുള്ള അദ്ധ്യാപകരെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുജന്മാർ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കുകയും അതിനനുസരിച്ചു കർശനമായി അവരോടു പെരുമാറുകയും ചെയ്യും. അതിനാലാണു തങ്ങൾ അറിയപ്പെടാത്ത വിദൂരസ്ഥലങ്ങളിലേ മൈവാലയങ്ങളിൽ പോകുവാൻ ഇത്തരം അദ്ധ്യാപകർ കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്.

III

വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പൊളിച്ചെഴുത്ത്

ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാത്തുറകളിലും ഇതു സുവ്യക്തമായ ഒരു പ്രവർത്തനപരിപാടിയെ വികസിപ്പിക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസത്തിനല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു സിദ്ധാന്തത്തിനോ സംഘടനയ്ക്കോ മതവിഭാഗത്തിനോ സാധിച്ചിട്ടില്ല. കാരണം, അനുയായികളെ നേടുന്നതിനും അവർക്ക് അതിന്റേതായ പുതിയ ജീവിതതത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽ പുനഃപരിശീലനം നല്കുന്നതിനും കമ്മ്യൂണിസം പ്രയോജനപ്പെടുത്താത്ത മാർഗ്ഗങ്ങളില്ല. വസ്തുതകളുടെ യഥാർത്ഥചിത്രം വരച്ചുകാട്ടുക—ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു സംഭവിക്കുന്നവയുടെ നിഷ്കൃഷ്ടമായ ഒരു വിവരണം നല്കുക—ഏതാ

ണ്ടസാധ്യംതന്നെയാണ്. അവയുടെ കാഠിന്യം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ അനുഭവിച്ചറിയുകതന്നെ വേണം.

എങ്ങനെയാണു കമ്മ്യൂണിസം അനുയായികളെ സമ്പാദിക്കുകയും അവരെ പുനരഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്?

ആർക്കെങ്കിലും പുനരഭ്യസനം നല്കണമെന്നു കമ്മ്യൂണിസം തീർച്ചയാക്കുമ്പോൾ ആ പരിശീലനം അടിസ്ഥാനപരവും സമ്പൂർണ്ണവുമായിരിക്കണമെന്ന് അതിനു നിർബ്ബന്ധമുണ്ട് — ഈ പരമാർത്ഥം ആദ്യമായി നാം മനസ്സിലാക്കണം. അവരുടെ ചിന്താഗതിയിലും മനോഭാവത്തിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ജീവിതത്തെപ്പറ്റി അവർക്കുള്ള ആശയത്തിൽപ്പോലും സമഗ്രമായ ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തണം എന്നതാണു കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഉന്നം. ലോകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരന്റെ ആശയവും അയാളുടെ ചിന്താഗതിയും ജീവിതസരണിയും പ്രവർത്തനക്രമവുമെല്ലാം തികച്ചും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുമയമായേ മതിയാവൂ.

ഈ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസത്തിനുമുമ്പിൽ രണ്ടുമാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്:

എ) വിദ്യാലയങ്ങളും മുദ്രാലയങ്ങളും കലയും ആധുനികമായ സകല പ്രചാരണമാർഗ്ഗങ്ങളും ഇക്കാര്യത്തിൽ സംഘടിക്കണം.

ബി) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തത്തിനനുയോജ്യമായ വിധം ജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കുവാൻ ഓരോരുത്തനും ബാധ്യസ്ഥനാണ്. സിദ്ധാന്തവും പ്രവൃത്തിയും സമാനുപാതത്തിൽ ചേർന്നു മുന്നേറണം.

1) പ്രചാരണവിദ്യ

പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ—അവ സാഹിത്യപരമോ ശാസ്ത്രീയമോ കലാപരമോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ—അന്തിമലക്ഷ്യവും അടിസ്ഥാനനിയമവും ആയി സ്വീകരിക്കേണ്ടതു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തമാണ്.

ഓരോ ലേഖനവും (തികച്ചും ശാസ്ത്രീയമായതുപോലും) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു സിദ്ധാന്തത്തോട് അനുകൂലമായ നിലപാട് സ്വീകരിച്ചേ തീരൂ. ഇപ്പോൾ ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന മതപരമായ ഏതാനും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളോട് ഗവണ്മെൻറ് അവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്, ഗവണ്മെൻറു സമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയെ നേരിട്ടു പിന്താങ്ങുകയില്ലെങ്കിൽ കുറഞ്ഞപക്ഷം അതിനോട് രമ്യതയിലെങ്കിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാനാണ്. തന്ത്രപരമായ കാരണങ്ങളാലാണെങ്കിലും ഗവണ്മെൻറ് അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഒരേ ഒരു അനുകൂല്യമാണിത്.

തികച്ചും ശാസ്ത്രീയമായ കൃതികൾപോലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തം പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്ന ചുമതലയിൽനിന്നു വിമുക്തമല്ല എന്നതു നമ്മെ തീർച്ചയായും വിസ്മയിപ്പിക്കും. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച്, "ശാസ്ത്രത്തെ എങ്ങനെ വേണമെങ്കിലും വളച്ചുതിരിക്കാം"; "വസ്തുനിഷ്ഠത ഒരു പാഷണ്ഡതയാണ്." ഏതൊരു ഗ്രന്ഥത്തിലേയും മുഖവുരയും ഉപസംഹാരവുമെങ്കിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുവിശ്വാസപ്രഖ്യാപനമായിരിക്കണം. എന്നാൽ, സാധാരണമായി അതുമാത്രം പോരാ. ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തം കൂടുതൽക്കൂടുതൽ തിക്കിനിറയ്ക്കണം.

സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഗവണ്മെൻറിന്റെ പ്രചാരണവേല നിർവഹിക്കുക എന്ന വിഷയത്തിൽ മതപരമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതെന്താണ്? വിവേകപൂർവകമായ മൗനംമാത്രം—അതായതു്, ശപിച്ചു തള്ളാതിരിക്കുക—തീർച്ചയായും മതിയാകയില്ല. കത്തോലിക്കഗ്രന്ഥങ്ങൾ അനുകൂലമായ നിലപാട് വ്യക്തമാക്കിക്കൊള്ളണമെന്നതാണു നിയമം. "കാത്തലിക് ഗസറ്റി"ന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം അനുവദിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതെല്ലാം യഥാർത്ഥമായ ജനകീയാഭി

ലാഷങ്ങളുമായി, അതായത്, ഗവണ്മെൻറിൻെറ അഭീഷ്ട ങ്ങളുമായി, പൊരുത്തപ്പെട്ടിരിക്കണം. ഇതേ ചൈതന്യ ത്തിൽത്തന്നെ ആയിരിക്കണം ബൈബിളിൽനിന്ന് ഉദ്ധാര ണികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും. പള്ളിപ്രസംഗങ്ങൾക്കും മത പരമായ പ്രബോധനങ്ങൾക്കും ഈ നിയമം ഒന്നുപോലെ ബാ ധകമാകുന്നു" (സഭാകാര്യമന്ത്രിയുടെ പ്രസംഗത്തിൽനിന്ന്, Fierlinger 1950).

ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല അവയുടെ പ്രണേതാക്കളേയും, പൊതുവേ പറ ഞ്ഞാൽ, എല്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരേയും ഈ നിയമം ബാധി ക്കും. ഒരു നല്ലനാളെയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമാന്യജനങ്ങളുടെ, അ തായത് ഗവണ്മെൻറിൻെറ, യഥാർത്ഥമായ അഭിലാഷങ്ങ ളുടെനേരേ സ്പഷ്ടമായും അനുകൂലമായ മനോഭാവം തങ്ങളുടെ പൊതുപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കൈക്കൊള്ളുവാൻ അവർക്കു ചുമ തലയുണ്ട്. തൽകാലത്തേക്കു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തമോ തത്ത്വശാസ്ത്രമോ അംഗീകരിക്കുവാൻ വൈദികന്മാർ നിർ ബന്ധിതരല്ലെങ്കിലും രാഷ്ട്രത്തിൻെറ സാമൂഹികവ്യവ സ്ഥിതിയോട് അനുകൂലമായ നിലപാടു സ്വീകരിക്കുക എന്ന കർത്തവ്യത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ അവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു വിപുലമായ തോതിലു ള്ള പരസ്യമാണവർ നല്കുക. മാർക്സ്, ഏംഗൽസ്, ലെനിൻ, സ്റ്റലിൻ എന്നീ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാചാര്യന്മാരുടെ കൃതി കളും അവയിലുൾപ്പെട്ടവയും. ക്രമേണ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുദർശ വാദികളുടേയും മാർക്സിസ്റ്റുചിന്തകന്മാരുടേയും, സ്പഷ്ടമാ യ ചില കാരണങ്ങളാൽ അതുവരെയെല്ലാം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അംഗീകരിക്കുകയും (ഉദാ. ഡാർവിൻ) അതുടെ പിൻഗാമി കളാണു തങ്ങളെന്ന് അവർ കണക്കാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വോ അവരുടേയും കൃതികളും പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അത്ത

രം പുസ്തകങ്ങളെല്ലാംതന്നെ വിവർത്തനംചെയ്ത വിശദീകരണവും വ്യാഖ്യാനവും കൂട്ടിച്ചേർത്ത പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സർവ്വപ്രധാനങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളും പൊതുവിലുള്ള സംക്ഷേപവും വെവ്വേറെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയാണ് പതിവ്. ഓരോ പതിപ്പിലും ലക്ഷക്കണക്കിനു കോപ്പികൾ പുറത്തിറക്കുന്നു.

ഈ പുസ്തകങ്ങൾ മുഴുവനുമോ, കുറഞ്ഞപക്ഷം ഇവയുടെ സംഗ്രഹമെങ്കിലുമോ എല്ലാവരും വായിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്.

2) കല

സമൂഹത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുകയും അതിനായി തന്റെ സേവനങ്ങൾ ഉഴിഞ്ഞുവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പരമാന്ത്യവും അങ്ങേയറ്റത്തെ ബഹുമതിയും ആനന്ദവുമായിട്ടാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രചാരണവിദ്യ പൊക്കിക്കാട്ടുന്നത്. സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും കലാശില്പങ്ങളും തീയേറ്ററും നാടകവേദിയും എല്ലാം ഒരേ ഒരു ആദർശത്തിന്റെ, സോഷ്യലിസ്റ്റിൽനിയലിസം എന്ന വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്ന ആശയഗതിയുടെ, പ്രചാരണത്തിനുവേണ്ടി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. ഈ ആശയഗതിയുടെ ഏറ്റവും കാതലായ ലക്ഷണം ശ്രോപ്പിവിശ്വാസമാണ്. ഏതൊരു കലാപത്തിനും പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിനും പ്രശ്നത്തിനും മംഗളകരമായ ഒരു നിവാരണം കണ്ടെത്തുവാൻ അതിനു കഴിയുന്നു. ക്രിമിനൽപ്പുള്ളിക്കും മുക്കുടിയനും കാശിനു കൊള്ളാത്ത 'ഏഴാംകൂലി'ക്കും, എന്നു വേണ്ടാ, ജീവിതത്തിൽ ആശ നശിച്ച ദുർഭഗനുപോലും ആത്മവിശ്വാസവും പ്രത്യാശയും വീണ്ടെടുക്കുവാൻ അതു സഹായിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി (കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, സമുദായത്തിന്റെ സോഷ്യലിസ്റ്റുസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഉടമ്പുവാർക്കലിനുവേണ്ടി) പ്രവർത്തിക്കുക എന്ന

തിൽ ജീവിതത്തിനു് ഒരർത്ഥം ദർശിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നു. അങ്ങനെ അവർ മുമ്പത്തേതിനെക്കാൾ ഒന്നുകൂടി മെച്ചപ്പെട്ട വ്യക്തികളായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു.

നൈരാശ്യത്തിലോ വിക്ഷാദാത്മകതയിലോ ചെന്നവസാനിക്കുന്ന നാടകവും നോവലും എഴുതുവാൻ അനുവാദമില്ല. പ്രേമത്തിനുപോലും ആഖ്യായികയിലോ സിനിമയിലോ നാടകത്തിലോ പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൂടാ. തൊഴിലിനും സാമൂഹികസേവനത്തിനും പ്രേമത്തേയും കുടുംബജീവിതത്തേയും അപേക്ഷിച്ചു പ്രാധാന്യം നല്കപ്പെടണം. പ്രേമത്തിന്റെ സാഹസികകൃത്യങ്ങളേയും ധീരമതികളുടെ വീരപരാക്രമങ്ങളേയും സ്ത്രീയേയും കുടുംബത്തേയുമെല്ലാം അതിശയിക്കുന്ന പ്രാധാന്യമുണ്ടു്, തൊഴിലിനും തൊഴിൽശാലയ്ക്കും സമുദായത്തിനുംവേണ്ടിയുള്ള വ്യക്തിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുമെല്ലാം.....സമുദായത്തിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റുവ്യവസ്ഥിതികെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്ന കൃത്യത്തിൽ സഹകരിക്കുന്നതിലായിരിക്കണം സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളുംപോലും തങ്ങളുടെ സൗഭാഗ്യമാരായേണ്ടതു്. കുട്ടികൾക്കു ഭാവിയെപ്പറ്റി തങ്ങളുടേതായ മനോരാജ്യങ്ങളിൽ വിഹരിക്കുവാൻ പാടില്ല. അവർ നാടകവേദിയിൽ രാജകുമാരന്മാരുടേയും പോലീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും മറ്റും വേഷമണിഞ്ഞു് അഭിനയിക്കുവാൻ പാടില്ല. മറിച്ചു് എഞ്ചിനീയർമാർ, ഖനിവേലക്കാർ, കൂട്ടുതൽ സൗഭാഗ്യകരമായ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ജനയിതാക്കൾ തുടങ്ങിയവരുടെ ഭാഗം അഭിനയിച്ചുകൊള്ളണം.

ഈ പ്രചാരണവിദ്യ ഇതിന്റെ ഉറച്ച സ്വഭാവവും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസവും വൈദഗ്ധ്യവുംമൂലം പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിൽ വലിയ സ്വാധീനതാശക്തി ചെലുത്തുകയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രചാരണത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെ കമ്മ്യൂണിസത്തിനു ധാരാളം അനുയായികളെ നേടുവാൻ ഇതു സഹായിക്കുന്നു.

വേറൊരു ചോദ്യം: വിപ്ലവത്തിനുമുമ്പുള്ള സാഹിത്യകൃതികൾകൊണ്ടും കലാശില്പങ്ങൾകൊണ്ടും, വൈദേശികഗ്രന്ഥങ്ങൾകൊണ്ടും എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനമുണ്ടോ? ഉത്തരമിതാണ്: ഉണ്ട്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സാക്ഷാൽകരണത്തിന് അവയെ ചൂഷണംചെയ്യാമെങ്കിൽ മാത്രം. (ഉദാഹരണത്തിന്, അവ മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയുടെ സാമൂഹികദുഷ്യങ്ങളെ തൊട്ടുകാണിക്കുവാൻ പോരുന്നവയാണെങ്കിൽ.) ഈ ലക്ഷ്യം മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് പുരാതന ക്ലാസ്സിക്ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പുതിയ പതിപ്പുകൾ അടിച്ചിറക്കുകയും പഴയവ ശേഖരിച്ചിരിക്കുന്നതു തുകൽബയൻറിട്ട് സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ചിത്രങ്ങൾ, സിനിമ തുടങ്ങിയവയുടെ ഇറക്കുമതി വളരെ കുറച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും അവശ്യകമെന്നു തോന്നുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ ഉത്തരവു നല്കുന്നതും പ്രചാരണകാര്യമന്ത്രിയാണ്.

3) വിദ്യാലയങ്ങളിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രചാരണങ്ങൾ

ശിശുവിദ്യാലയങ്ങളിലും പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിലേ താഴ്ന്ന ക്ലാസ്സുകളിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുതത്ത്വസംഹിതകുത്തുങ്ങളിലേക്കു പകരുന്നതു ചെറിയ അളവിലാണ്. സ്റ്റലിനെ വാഴ്ത്തുന്നവയും (ഇതു സംഭവിക്കുന്നതു ക്രൂഷ്ചേവിന്റെ 'വെളിപാടി'നുമുമ്പാണ് എന്ന വസ്തുത നാമോർക്കണം—പ.) തൊഴിൽശാലകൾ, ഖനികൾ മുതലായവയെ പരാമർശിക്കുന്നവയും ആണ് അവരുടെ പാഠപുസ്തകങ്ങളിലേ കഥകളും കവിതകളും. അവരിൽ സാമൂഹികമനോഭാവവും മുതലാളിവർഗ്ഗത്തോടുള്ള വിദ്വേഷവും ജോലി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വാസനയും കൈവളർത്തുക എന്നതാണ് പ്രധാന ലക്ഷ്യം. ഇതു

ചൈതന്യംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതാണ് അവരുടെ കായികവിനോദങ്ങൾതന്നെയും.

ഹൈസ്കൂളുകളിലും എല്ലാ പ്രത്യേകവിദ്യാലയങ്ങളിലും ചരിത്രത്തിന്റെ ഭൗതികവാദാധിഷ്ഠിതമായ വിശദീകരണവും ഡയലക്റ്റിക്കൽ മറ്റീരിയലിസവും, അതായത്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുതത്ത്വശാസ്ത്രവും സാമൂഹികശാസ്ത്രവും ഏറ്റവും പ്രധാനമായ വിഷയങ്ങളത്രേ. അദ്ധ്യയനസമയത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും ഈ വിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാനാണു വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇവയിൽ നല്ല മാർക്കു ലഭിക്കാത്തവർക്ക്, അതേകാരണത്താൽ, അദ്ധ്യയനം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുക സാദ്ധ്യമല്ല. സർവ്വകലാശാലകളിൽനിന്നു ബിരുദങ്ങൾ സമ്പാദിക്കണമെങ്കിൽ ഡയലക്റ്റിക്കൽ മറ്റീരിയലിസം പഠിച്ചുകൊള്ളണം. അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അധികാരികൾക്കു വലിയ നിഷ്കർഷയുണ്ട്. ഓരോ തൊഴിലിന്റേയും പ്രത്യേകസ്വഭാവത്തിനും ആവശ്യങ്ങൾക്കും അനുയോജ്യമാകത്തക്കവിധം ഭൗതികവാദത്തെ വിശദീകരിക്കുവാൻ, പരീക്ഷണമെന്ന നിലയിൽ, ഒരു ശ്രമം നടക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ, വ്യത്യസ്തമായ ബിരുദങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് അദ്ധ്യയനരീതിയിലും വൈവിധ്യമുണ്ട്. കൂടാതെ, നിലവിലുള്ള ചില സുപ്രധാന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഗ്രന്ഥങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്യുവാനും വിദ്യാർത്ഥികൾ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്. അവസാനം, പ്രസംഗങ്ങളിൽ കേട്ടവയെസ്സംബന്ധിച്ചും പുസ്തകങ്ങളിൽ വായിച്ചവയെസ്സംബന്ധിച്ചുമുള്ള പരീക്ഷകളിൽ വിജയം വരിക്കുകയുംവേണം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിലുള്ള അവരുടെ പുരോഗതി ഈ പരീക്ഷകളിൽ അവർക്കു ലഭിക്കുന്ന മാർക്കിനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്.

4) അദ്ധ്യയനക്രമത്തിനപുറമേയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ

കമ്മ്യൂണിസം സിദ്ധാന്തത്തെ പ്രവൃത്തിപഥത്തിലാക്കുവാൻ ഉദ്ഘടിതമാണെന്നു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇതേകാരണത്താലാണു വിദ്യാലയാന്തരീക്ഷത്തുവച്ചു പഠിച്ചു ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയതിനെ അദ്ധ്യയനക്രമത്തിനപുറമേയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾവഴി പ്രയോഗത്തിലാക്കുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ നിർബ്ബന്ധിതരാകുന്നതു്. അവരാണു ഭാവിയിൽ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഒന്നാംകിട പ്രചാരകന്മാരായിരിക്കേണ്ടവർ. അതുകൊണ്ടാൽ, വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തുതന്നെ അദ്ധ്യയനക്രമത്തിനു പുറമേയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾവഴി അവരെ ഉറച്ച കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരായി വാർത്തെടുക്കുവാൻ അതു ശ്രമിക്കുന്നു.

എ) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുമുദ്രാലയങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രചാരണം: കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപത്രങ്ങൾക്കു സഹായധനവും വരിസ്സംഖ്യയും പിരിക്കുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈരണ്ടുപേരായി ഭവനങ്ങൾതോറും കയറിയിറങ്ങണം. അദ്ധ്യമായി സ്വന്തം മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു് അവ വാങ്ങണമെന്നതു തർക്കമറ്റ സംഗതിയാണു്. അങ്ങനെ, ഭവനങ്ങളിൽ ചെന്നു ഭവനങ്ങളിലേ കുഞ്ഞുങ്ങൾതന്നെ കമ്മ്യൂണിസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന പ്രേക്ഷിതരായി മാറുന്നു.

ബി) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുധീനതയിലുള്ള സംഘടനകൾക്കും സംരംഭങ്ങൾക്കുംവേണ്ടിയുള്ള പ്രചാരണവിദ്യ: കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപത്രങ്ങൾക്കു സഹായധനം സമ്പാദിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുനിയന്ത്രണത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന സംരംഭങ്ങൾക്കും സംഘടനകൾക്കും അനുഭാവികളെ നേടിക്കൊടുക്കുക വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മുമതലയാണു്. ഉദാഹരണത്തിനു്, സമാധാനപ്രസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി ഒപ്പുശേഖരിക്കേണ്ടതു് അവരാണു്. സോവ്യറ്റുസുഹൃൽസംഘടനയുടെ സഹായ

കരെ സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുവാനുള്ള ചുമതലയും അവർക്കുതന്നെ. സോവ്യറ്റു റഷ്യയോടുള്ള സൗഹൃദബന്ധത്തെ ക്രമേണ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രതിവർഷം ഒരു മാസംമുഴുവൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കയാണു്. ആ മാസത്തിൽ സോവ്യറ്റു സൗഹൃദസംഘടനയിലേ അംഗങ്ങൾക്കു്, പ്രത്യേകിച്ചു യുവാക്കന്മാരായവർക്കു്, പ്രത്യേക ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുവാനുണ്ടു്: അംഗസംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കുക, റഷ്യൻ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ, പൊതുവേ റഷ്യൻ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ മുഴുവനേയും, കൂടുതൽ പ്രചരിപ്പിക്കുക, സർവ്വോപരി റഷ്യൻഭാഷാസാമാന്യജ്ഞാനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ നടത്തപ്പെടുന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ സപ്രമനസാ ചേരുവാൻ അഗ്രഹിക്കുന്നവരെ കൂടുതലായി സമ്പാദിക്കുക എന്നിവയാണു് ആ കടമകൾ. ഈ ക്ലാസ്സുകൾ പ്രായപൂർത്തിയായവരെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളവയാണു്. (പ്രായംകുറഞ്ഞവർ സ്കൂളിൽവച്ചു് ആ ഭാഷ വശമാക്കിക്കൊള്ളണം.) മിക്കവാറും എല്ലാസ്ഥലത്തും ഇത്തരം ക്ലാസ്സുകൾ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രായപൂർത്തിയായവരെക്കൂടി റഷ്യൻ ഭാഷ അഭ്യസിപ്പിക്കുക, അങ്ങനെ, ആ ഭാഷയിലുള്ള വിപുലമായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു സാഹിത്യസമ്പത്തു് അവർക്കു് അഭിഗമ്യമാക്കിക്കൊടുക്കുക—അതാണു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ ലക്ഷ്യം. ഈ സംരംഭം ഏതാണ്ടു പൂർണ്ണമായും ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു വിദ്യാലയങ്ങളിൽപോകുന്ന യുവത്തിടമ്പുകളെയാണു്. ഇവിടെയും സപ്രമനം മാതാപിതാക്കന്മാർതൊട്ടാണു് അവർ പ്രചാരണം ആരംഭിക്കേണ്ടതു്. (അപ്പനമ്മമാരെ ക്ലാസ്സുകളിൽ സംബന്ധിപ്പിച്ചുവോ എന്നു് അവരോടു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പ്രത്യേകം ചോദിക്കും.) മാത്രമല്ല, കൂട്ടുകൃഷിസമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രയോജനങ്ങൾ പറഞ്ഞു മാതാപിതാക്കന്മാരെ വശീകരിക്കുവാനും അതിലേക്കു് അവരെ ആകർഷിച്ചുറപ്പിക്കുവാനും ഇവർ ബാധ്യസ്ഥരാണു്. ഈ സംരംഭത്തിൽ പ്രശസ്തമായി പങ്കെടുക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പ്രത്യേക സ

മ്മാനങ്ങൾ നല്കപ്പെടുന്നു. ഈ പരിപാടി, പ്രത്യേകിച്ച്, ഹൈസ്കൂളുകളിലും ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിലും വിജയലബ്ധിക്കുള്ള വ്യവസ്ഥകളിൽ ഒന്നാണെതാനും.

സി) തൊഴിൽപ്രദർശനങ്ങൾ: പലതരത്തിലുള്ള പ്രദർശനങ്ങളുണ്ട്. വിദ്യാലയങ്ങളിലേ യുവജനങ്ങൾക്കായി സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവയെമാത്രമേ ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നുള്ളൂ.

അദ്ധ്യേതാക്കൾ പ്രതിവർഷം ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ തൊഴിൽപ്രദർശനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. സാധാരണമായി വയലുകളിലേ കൃഷിജോലിയാണു നടത്തപ്പെടുന്നത്.

കൂടാതെ, മിഡിൽസ്കൂൾവിദ്യാർത്ഥികളും സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാർത്ഥികളും മധ്യവേനൽ അവധിക്കാലത്തു ചുരുങ്ങിയതു് ഒരു മാസം റോഡുവെട്ടുക, റെയിൽവേപ്പാളങ്ങൾ ഇണക്കുക തുടങ്ങിയ ജോലികൾക്കായി ചെലവഴിക്കണം.

ഇത്തരം അന്തരീക്ഷത്തിൽ ദുഷിച്ച തത്ത്വങ്ങളിൽനിന്നുളവാകുന്ന വിനാശഫലങ്ങളെക്കാൾ, ഒരുപക്ഷേ, കുറവായിരിക്കാം സാന്മാർഗ്ഗികമായ അപകടങ്ങൾ. രാജ്യത്തിലേ യുവത്തിടമ്പുകളെല്ലാം വർഗ്ഗഭേദമൊക്കെ വിഗണിച്ച് ഒരുമിച്ചുകൂടുന്ന അനന്യസാധാരണമായ സന്ദർഭം—അതു യുവജനങ്ങളെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു. യുവജനങ്ങൾ പ്രകൃത്യാ വിനോദപ്രിയരും പുതുമയെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരുമാണല്ലോ. തൊഴിലിനുതന്നെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ ഒരു മൂല്യമുണ്ട്. വിവിധങ്ങളായ തൊഴിൽമത്സരങ്ങൾ, കായികവിനോദമത്സരങ്ങൾ മുതലായവയും, ഗാനാലാപവും ചിരിയും അട്ടഹാസങ്ങളും, എന്തോ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നു പണിതുയർത്തുന്നുവെന്ന— പൊതുവായ പ്രയത്നംവഴി ഉപകാരപ്രദമായ ചിലതെല്ലാം ചെയ്യുന്നുവെന്ന—ബോധവും എല്ലാം അവിസ്മരണീയമായ സ്മരണയാണു യുവഹൃദയങ്ങളിൽ സംജാതമാക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ

പരമ്പരാഗതമായ മൂല്യങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസാദർശങ്ങളിലും ഒരു പൊളിച്ചെഴുത്തു നടത്തുവാൻ അനുകൂലമായ പശ്ചാത്തലം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.

യുവാക്കന്മാർക്കുവേണ്ടി സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള തൊഴിൽപ്രദർശനത്തിലേ കാര്യപരിപാടി താഴെവരുംവിധമായിരുന്നു: ആറു മണിക്കൂർ അദ്ധ്വാനം, രണ്ടു മണിക്കൂർ തത്ത്വസംഹിതാപഠനം, രണ്ടു മണിക്കൂർ കായികവിനോദങ്ങൾ. ഭക്ഷണം പൊതുമേശയിൽനിന്നാണ്. കിടക്ക ക്രമത്തെ വെറും പലകപ്പുറത്താണ് ഓരോരുത്തനും കിടന്നുറങ്ങുന്നത്. വേറൊരു പലക തലയിണയായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തനും രണ്ടു കമ്പിളിവീതമുണ്ട്.

ഡി) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിർബ്ബന്ധിതമായ പാരായണം: വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പോകുന്ന യുവജനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, രാജ്യത്തെ പൗരാവലിമുഴുവൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ വായിക്കുവാൻ ക്രമതലപ്പെട്ടവരാണ്. ബുദ്ധിജീവികൾക്കു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുക ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത കർത്തവ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കാരണം, പുനർവിദ്യാഭ്യാസകോഴ്സിലും, രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ വിശ്വസ്തത പാലിക്കുമോ എന്നറിയുവാനായി നടത്തപ്പെടുന്ന പരീക്ഷകളിലും വിജയം വരിക്കണമെങ്കിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തം പഠിച്ചിരിക്കണം. ക്രമത്തെ, എല്ലാ ഓഫീസുകളിലും ആശുപത്രികളിലും തൊഴിൽശാലകളിലും പത്തുമിനിട്ടുനേരത്തേക്കുള്ള പഠനക്ലാസുകൾ നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഡയറക്ടർമാരും തൊഴിലാളികളും ജോലിതുടങ്ങുന്നതിനു പത്തുമിനിട്ടുമുമ്പു വിവിധഗ്രൂപ്പുകളായി തിരിഞ്ഞു തങ്ങളുടെ പൊതുതൊഴിലിനെപ്പറ്റി ആശയവിനിമയം ചെയ്യണം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയുടെ സാംസ്കാരികസെക്രട്ടറിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിലാണ് ഈ ചർച്ചകൾ നടക്കുന്നത്. ഫാക്ടറിയിലേ ഓരോ വിഭാഗത്തിലും അത്തരം ഒരു

സെക്രട്ടറി കാണും. അരമണിക്കൂറും, ചിലപ്പോൾ ഒരു മണിക്കൂറും, ഈ സമ്മേളനങ്ങളും നീണ്ടുനില്ക്കാറുണ്ട്. ഇപ്രകാരമാണു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സാമാന്യജനങ്ങളിൽ അടർശങ്ങളും കുത്തിവയ്ക്കുന്നതു്.

ആർക്കും നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കുക സാധ്യമല്ല. തൊഴിലാളിയും കർഷകനും, ബുദ്ധിജീവിയും വൈദികനുമെല്ലാം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തവുമായി ഇടപഴകണം; അതു നന്നായി പഠിക്കണം. അതിനോടു് അനുകൂലമായ മനോഭാവം രൂപീകരിക്കണം. ജനങ്ങളോടു (ഗവണ്മെൻറിനോടു്) തന്റെ മനോഭാവം എന്തെന്നു് ഓരോ പൗരനും (വൈദികനോ അവൈദികനോ ആരായാലും) പലയവസരങ്ങളിലും ഔദ്യോഗികമായി ചോദിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ടു്. ക്രിസ്തീയമനസ്സാക്ഷിയെ, വൈദികന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ, കുഴയ്ക്കുന്ന നിർണ്ണായകമായ ഒരു പ്രശ്നമാണിതെന്നു് എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാം. കാരണം, ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ ഭരണകൂടം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയുമായി കൂട്ടുതൽക്കൂട്ടുതൽ താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചുവരുകയാണു്. പാർട്ടി ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യത്തിനു നിഷേധാത്മകമായ മറുപടിയാണു് ഒരുവൻ നല്കുന്നതെങ്കിൽ "ദ്രോഹിയായ അജനകീയശത്രു"വിനെതിരായി പ്രജാസംരക്ഷണനിയമം പ്രാബല്യത്തിലാക്കും.

"നമ്മോടുകൂടിയല്ലാത്തവൻ നമുക്കെതിരാകുന്നു"—ഈ വാക്കുകൾ എല്ലായിടത്തും, താനങ്ങളിൽപ്പോലും, അവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു.

5) പുനർവിദ്യാഭ്യാസകോഴ്സുകൾ

ഏകദേശം ഏകാന്തധ്യാനങ്ങൾപോലെയാണു് അവ നടത്തപ്പെടുന്നതു്. സാധാരണമായി രണ്ടുമുതൽ നാലുവരെ ആഴ്ചകൾ അവ ദീർഘിപ്പിക്കും. സമയപരിപാടി താഴെപ്പറയുന്നവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു: നാലോ അഞ്ചോ മണിക്കൂർ കോൺ

ഫൻസുകൾ, തുടർന്നു ചർച്ച (ചർച്ചയിൽ എല്ലാവരും സജീവമായി പങ്കെടുക്കണം; കാരണം, അതനുസരിച്ചു റിപ്പോർട്ടുകാർഡുകളിൽ മാർക്കു രേഖപ്പെടുത്തുന്നതാണ്), നിശ്ചിതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പാരായണം, വായിച്ചവയേയും ചർച്ചകളിൽ കേട്ടവയേയുംകുറിച്ചു് ഏകാന്തതയിലിരുന്നുള്ള ധ്യാനം, റിപ്പോർട്ടുസമർപ്പണം (ചർച്ചാവിഷയത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു് ഓരോരുത്തനും റിപ്പോർട്ടു തയ്യാറാക്കി പരസ്യമായി വായിക്കണം). ഇതിൽ സംബന്ധിക്കുന്നവരെല്ലാം അദ്ധ്യയനകാലംമുഴുവൻ ബാഹ്യലോകത്തുനിന്നു വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. താമസച്ചെലവും യാത്രച്ചെലവുമൊക്കെ സൗജന്യമായി ലഭിക്കുന്നു. തന്നെയുമല്ല, ജോലിക്കുപോയാലെന്നതുപോലെ മുഴുവൻശമ്പളവും എല്ലാവക്കും ലഭിക്കും. പ്രായത്തിനും ജോലിക്കും അനുസരണമായി ഓരോ തരക്കാർക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം അദ്ധ്യയനരീതികളുണ്ട്. ഈ പുനർവിദ്യാഭ്യാസക്ലാസ്സുകൾ തത്ത്വത്തിൽ ഐച്ഛികമാണെങ്കിലും പ്രയോഗത്തിൽ നേരേമറിച്ചാണ്. കാരണം, അവയിൽ സംബന്ധിക്കാത്തവൻ സംശയദൃഷ്ടിയോടെ വീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. അധ്യാപകരുടേയും പ്രൊഫസർമാരുടേയും സ്ഥിതിയാണു് ഏറ്റവും ദയനീയം. അവരുടെ ഉദ്യോഗം നിലനിറുത്തണമെങ്കിൽ പുനർവിദ്യാസകോഴ്സുകളിൽ സംബന്ധിച്ചേ മതിയാവൂ. ഇവയിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്നതു്, ഭൗതികവാദത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ വിശദീകരണവും ഡയലക്റ്റിക്കൽ മറിയലിസവുമാണ്.

എ) തത്ത്വശാസ്ത്രപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ: ലോകത്തിന്റേയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റേയും ആരംഭം; ജീവന്റേയും മനുഷ്യന്റേയും ഉൽപത്തി (പരിണാമവാദം); സ്വാതന്ത്ര്യം, ശാസ്ത്രം, സന്മാർഗ്ഗം, മതം. (മനുഷ്യന്റെ പരിണാമത്തിൽ സ്ഥായിയല്ലാത്ത ഒരു ഘടകമായിട്ടാണു മതം ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നതു്. വിജ്ഞാനത്തിനും ശരിയായ പരിപുഷ്ടി പ്രാ

പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ശാസ്ത്രത്തിനുമുള്ള ഒരു പരിപൂരണംമാത്രമാണു മതം. എന്നാൽ, വിശ്വാസവും മതവും ബുദ്ധിഗ്രാഹ്യമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന എല്ലാപ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം നല്കിക്കൊണ്ടു ശാസ്ത്രം മുന്നേറുമ്പോൾ മതം സാവധാനം അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊള്ളും.)

ബി) സാമൂഹികപ്രശ്നങ്ങൾ: മനുഷ്യന്റേയും സമുദായത്തിന്റേയും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ പരിണാമം (പ്രാചീനമനുഷ്യന്റെ കമ്മ്യൂണിസം, അടിമത്തം, ഫ്യൂഡലിസം, മുതലാളിത്തം, സോഷ്യലിസം, മനുഷ്യപരിണാമത്തിന്റെ അത്യുച്ചിയായ കമ്മ്യൂണിസം). ഈ പരിണാമത്തിന്റെയെല്ലാം അടിയിൽക്കിടക്കുന്ന പ്രേരകശക്തി വർഗ്ഗസമരമാണു്.

6) പരിണതഫലങ്ങൾ

എ) സാമാന്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ വിജയരഹസ്യം, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരിൽ അധികാരം നിക്ഷിപ്തമായതിനു നിദാനം, ലോകമാസകലമുള്ള തൊഴിലാളികളാണു്. ഇത്രവലിയ ഒരു ജനസഞ്ചയത്തെയും, അതിൽ വീറ്റുംമുട്ടി (നൂറ്റാണ്ടുകളും പഴക്കമുള്ള അനീതികളാൽ വീർപ്പുമുട്ടി) അമർന്നു് ഒളിച്ചിരുന്ന മഹാശക്തിയേയും കണ്ടുപിടിച്ചു എന്നതാണു കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ പ്രധാനനേട്ടം. തൊഴിലാളി, അഥവാ, ഇന്നത്തെ പാവപ്പെട്ടവൻ ഭൗതികമായ സുസ്ഥിതിക്കുവേണ്ടിമാത്രമല്ല, (മാർക്സിന്റെ കാലം മുതൽ, യൂറോപ്പിലെങ്കിലും, ഇക്കാര്യത്തിൽ വലിയ പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്) ആദ്ധ്യാത്മികവും സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ സുസ്ഥിതിക്കുവേണ്ടിക്കൂടിയാണു പോരാട്ടന്നതു്. മനുഷ്യനെന്ന നിലയിലുള്ള തന്റെ അഭിമാനത്തിനുവേണ്ടി അവൻ വാദിക്കുന്നു.

ജോലിക്കും ശമ്പളവല്ധനത്തിനും ഉള്ള അവകാശംകൊണ്ടു് ഇന്നത്തെ തൊഴിലാളി തൃപ്തനാകുന്നില്ല. തൊഴിലിന്റെ നടത്തിപ്പിലും നിയന്ത്രണത്തിലും ഭാഗഭാഗിത്വം ഉണ്ടായി

രിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശവും അവനു ലഭിക്കണം. അടിയന്തിരാവസ്ഥയിൽമാത്രമല്ല തൊഴിലിന്റെ ഉടമയിലും പ്രവർത്തനത്തിലും അവനു പങ്കുണ്ടായിരിക്കണം. അവൻ സ്വതന്ത്രനും മറ്റെല്ലാവരോടും സാമ്പത്തികസമത്വമുള്ളവനും ആയിരിക്കണം.

ഇന്നത്തെ തൊഴിലാളിയുടെ അസ്ഥിയിലും മജ്ജയിലും ഇഴുകിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന വിശ്വാസമാണ്, ഒരു തൊഴിലാളിയായിരുന്നിട്ടുള്ളവനോ, കുറഞ്ഞപക്ഷം, തൊഴിലാളികളുമായി വളരെയേറെ അടുത്തു പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവനോ അല്ലാതെ മറ്റാർക്കും തൊഴിലാളികളുടെ ദയനീയസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്ന്; ജീവിതകാലം മുഴുവൻ സാമ്പത്തികമായി അപരനെ ആശ്രയിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുക എന്നു വച്ചാൽ എന്തെന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന്; മറ്റുള്ളവരുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും അതേസമയം തനിക്കും തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ഒരു നല്ല ഭാവിക്കുള്ള മാർഗ്ഗം അടഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു ബോധപ്പെടുകയും ചെയ്യുക എത്ര നിരാശാജനകമെന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്ന്. യജമാനൻ നിർദ്ദയനുംക്രൂരനുമായാണെങ്കിൽ ഈ സാമ്പത്തികപരാധീനത ഒരു മഹാഭോരമായിത്തീരുന്നു.

മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനിൽനിന്നകറ്റുന്ന കുലീനത്വം, വർഗ്ഗമഹിമ മുതലായ വൻകിടങ്ങുകളെല്ലാം അപ്രത്യക്ഷമായിട്ടുണ്ടെന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. ഇന്ന് ഏതൊരുവനും ലക്ഷപ്രഭുവോ വ്യവസായിയോ മന്ത്രിയോ ആകുവാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ, ഈ സാധ്യതകളെല്ലാംതന്നെ മിക്കവാറും തത്ത്വത്തിൽമാത്രമേയുള്ളൂ; യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാകുന്നില്ല. സാമ്പത്തികനിലവാരത്തിൽ ഉയർന്നിട്ടില്ലാത്തവർ അസാധാരണമായി മാത്രമേ ഇത്തരം സ്ഥാനങ്ങളിൽ കയറിപ്പറ്റാറുള്ളൂ: ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം, സ്വന്തം അഭിരുചിക്കും സാമർത്ഥ്യത്തിനും അനുസൃതമായ തൊഴിൽ—ഇവയെല്ലാം തൊഴിലാളികളിൽ ഭൂരിഭാഗത്തിനും സാമ്പത്തികമായ കാരണങ്ങളാൽ ലഭിക്കാതെവരുന്നു.

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഈ വിശ്വാസത്തെ, ആധ്യാത്മികമായ ഈ നിലപാടിനെ അപഗ്രഥനം ചെയ്യുക വിദ്യാർത്ഥിന്മാരുടെ കർത്തവ്യമാണ്. അവർതന്നെ വേണം തീരുമാനിക്കുവാൻ, ഇതു നീതിയുക്തമാണോ എന്നും എന്തെല്ലാം വ്യതിയാനങ്ങളും ഇതിൽ വരുത്തേണ്ടതുണ്ടെന്നും. എന്നാൽ, നാം സത്യം വഞ്ചിതരാകാതിരിക്കണമെങ്കിൽ, ഒന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ; അതായത്, നമുക്ക് ഇഷ്ടമാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും തൊഴിലാളികളുടെ ഈ ദൃഢമായ ബോധം, ഈ ആധ്യാത്മികമായ നിലപാട് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം മാത്രമാണ്. ഈ നിലപാടിനെ ചൂഷണംചെയ്യുകയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല കമ്മ്യൂണിസം ചെയ്യുന്നത്.

അതേ, ആധുനികമായ ഈ പ്രവണതയുടെ ശക്തി മനസ്സിലാക്കി അതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതാണു കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ വിജയം. ആധുനികമനഃശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു പ്രവണതയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ തത്ത്വസംഹിതയും അതിന്റെ വിപ്ലവാത്മകമായ യത്നങ്ങളുമെല്ലാം ഫലമണിയുമായിരുന്നില്ല; അതു് ആരുടെയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുമായിരുന്നില്ല; അതു മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുമായിരുന്നില്ല.

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ മനഃശാസ്ത്രം സൂക്ഷ്മം പഠിക്കുന്നതിലോ അവരുമായി അടുത്തു പരിചയം സമ്പാദിക്കുന്നതിലോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റേജന്റന്മാരെ വെല്ലുന്നവരാരുമില്ല. അവർ തൊഴിലാളികളുടെയിടയിൽ ജീവിക്കുന്നു. അവർക്കു തൊഴിലാളിവർഗ്ഗവുമായി അടുത്ത്യമായ സമ്പർക്കമുണ്ട്. ഓരോ തൊഴിലാളിയും ഇതു കണ്ടു് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: തൊഴിലാളികളെസ്സംബന്ധിച്ചു്, അവരുടെ ഭൗതികാവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാത്രമല്ല, ആധ്യാത്മികാഭിലാഷങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഏറ്റവും താൽപര്യമുണ്ടു് കമ്മ്യൂണിസത്തിനു് എന്നു്. അതിനാൽത്തന്നെയാണു്, അവർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ പി

ന്നാലെ പോകുന്നതു്. അവർക്കു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരിൽ വിശ്വാസമുണ്ടു്.

തൊഴിലാളികളിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തിന്റേയും അഭിപ്രായത്തിൽ, ആദ്യമായി തൊഴിലാളിയെ സമീപിച്ചു് അവന്റെ നില മനസ്സിലാക്കി അവനെ സഹായിച്ചതു കമ്മ്യൂണിസമാണു്. കമ്മ്യൂണിസമാണു് അവന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകളിലും ഉൽകണ്ഠകളിലും ആദ്യമായി അനുകമ്പ പ്രദർശിപ്പിച്ചതു്; സഹതാപപൂർവ്വകവും പ്രോത്സാഹജനകവുമായ ഒരു വാക്കെങ്കിലും അവനോടു പറയുവാൻ തയ്യാറായതു്; അവനോടു സംസാരിക്കുവാൻ മാത്രമെങ്കിലുമുള്ള വില അവനു കല്പിച്ചതു്. എല്ലാവരും അവനെ അകറ്റിനിറുത്തിയപ്പോൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുജൻറു്—സാധാരണ അയാൾ സംസ്കാരസമ്പന്നമായിരിക്കും— സമഭാവനയോടെ അവനോടു സംസാരിച്ചു; അവന്റെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു; അവനുമായി ആലോചനകൾ നടത്തി.

തൊഴിലാളിയിലുള്ള 'മനുഷ്യ'നെ വശീകരിക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കു സാധിച്ചു എന്നതു് ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണു്. വ്യക്തിസമ്പർക്കംമൂലമാണു്, വ്യക്തിഗതമായ മൈത്രിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണു് എപ്പോഴും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അനുയായികളെ നേടുന്നതു്. ലെനിനും സ്റ്റലിനും ഇപ്പോഴത്തെ എല്ലാ നേതാക്കന്മാരും പ്രയോഗിച്ച മാർഗ്ഗവും ഇതുതന്നെയാണു്.

ധി) എന്നാൽ, രാഷ്ട്രത്തിനു സാമ്പത്തികമായി ഒരു നേട്ടവും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇത്ര വലിയ പ്രചാരണകോലാഹലവും പുനർവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുമെല്ലാം നിഷ്ഫലങ്ങളാകുമായിരുന്നു. ഒരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, (ജനതതിക്കു പൂർണ്ണമായ ആനന്ദവും സംതൃപ്തിയും കൈവരുത്തുവാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിലും) അതിനു സാമ്പത്തികമായി കുറച്ചു നേട്ടമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ഇതേ വസ്തുതയിൽനിന്നു തന്നെയാണു കമ്മ്യൂണിസം അതിന്റെ പ്രചാരണത്തിനും തത്ത്വസംഹിതയുടെ സ്ഥിരീകരണത്തിനുമുള്ള ന്യായങ്ങളും സംഭരിക്കുക. അവർ പറയുന്നു: ഞങ്ങളുടെ തത്ത്വസംഹിത നല്ലതും ഞങ്ങളുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രവും സാമൂഹികശാസ്ത്രവും സത്യവുമാണ്. കാരണം, വസ്തുതകളാൽ സ്ഥിരീകൃതമായ പ്രായോഗികസാമ്പത്തികശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നാണ് അവ രൂപംകൊണ്ടിട്ടുള്ളതു്.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രചാരണവിദ്യയുടെ മറെറാരു പോയിൻറാണ് ഇപ്പോഴത്തെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയെ പഴയതിനോടു തട്ടിച്ചുകാണിക്കുക. പുതിയ പുതിയ ഫാക്ടറികളും, ഹൈഡ്രോ-ഇലക്ട്രിക്പവ്വർസ്റ്റേഷനുകളും, സോഷ്യലിസ്റ്റുസിറ്റികളും എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടുന്ന പുതിയ നഗരങ്ങളും, 40,000 മുതൽ 70,000 വരെ തൊഴിലാളികൾക്കു ജോലി നല്കുന്ന പുതിയ വ്യവസായശാലകളും—ഇവയെല്ലാം ഇന്ന് അനുനിമിഷം ഉയർന്നുവരുന്നു എന്ന് അതു പെരുമ്പറമുഴക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം, തൊഴിൽ മുതലായ തുറകളിൽ അവക്കു പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന സാമാചര്യങ്ങളെ ഇപ്പോഴുള്ളവയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ യുവത്തിടമ്പുകളെ കമ്മ്യൂണിസം അഹ്വാനംചെയ്യുന്നു. പഴയ ഫ്യൂഡൽവ്യവസ്ഥിതിയുടേയും മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയുടേയും ഇരുണ്ട വശങ്ങളെ പ്രവ്യക്തീകരിച്ചുകാണിക്കുന്നതിനും, അവയെ ഇന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു

രാജ്യങ്ങളിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയുമായി തുലനംചെയ്തു കാണിക്കുന്നതിനും ഉതകുന്ന വിധത്തിലാണു സിനിമ, നാടകം, സാഹിത്യകൃതികൾ മുതലായവയിലേ ചരിത്രപരമായ ഭാഗങ്ങൾ സജ്ജീകരിക്കുന്നതു്. ഇവയിൽനിന്നെല്ലാമുള്ള അനുമാനം എപ്പോഴും ഒന്നുതന്നെ: കമ്മൂണിസത്തിന്റെ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതി അടിമത്തത്തിൽനിന്നും ദാസ്യവൃത്തിയിൽനിന്നും കഷ്ടപ്പാടുകളിൽനിന്നും ജനപദത്തെ വിമോചിക്കുന്നു എന്നു്. ക്രൂരതയെ, പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലേ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതിയിൽനിന്നും കമ്മൂണിസ്റ്റുരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവയെല്ലാം അതിലേ ദുഷിച്ച വശങ്ങളായിരിക്കും. അക്കാര്യത്തിൽ കമ്മൂണിസ്റ്റുരാജ്യങ്ങളിൽ പുരോഗതി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലേ അവർ അതു പ്രദർശിപ്പിക്കുകയുള്ളുതാനും.

ഇപ്പോഴത്തേ കുറവുകളും വൈഷമ്യങ്ങളുമെല്ലാം നവജാതമായ ഭരണക്രമത്തിന്റെ ബാലാരിഷ്ടതകളാണെന്നാണു കമ്മൂണിസ്റ്റുകാർ വ്യാഖ്യാനിക്കുക. സോവ്യറ്റു റഷ്യയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള വ്യാവസായികവും സാമ്പത്തികവുമായ പുരോഗതിയെ അവർ എപ്പോഴും പൊക്കിക്കാണിക്കുന്നു. ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിൽ സോവ്യറ്റുറഷ്യ മഹത്തായ ഒരു ലോകശക്തിയായി പരിണമിച്ചു എങ്കിൽ, അതു കമ്മൂണിസ്റ്റുഭരണം കൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നു് അവർ അവകാശപ്പെടുന്നു. വേറൊരു ഭരണക്രമത്തിനും ഇത്ര ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ടു് ഇത്രയും പുരോഗതി വരുത്തുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ലത്രേ!

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിൽ ഇന്നുവരെ ഒളിഞ്ഞുകിടന്ന ചില നിഗ്രഹശക്തികളെ കമ്മൂണിസം കണ്ടുപിടിച്ചു എന്നും, അതിന്റെ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതി കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ ഈ ശക്തികളെ അതു് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുകയാണു് എന്നുമുള്ള നിഗമനത്തിൽ നാം എത്തിച്ചേരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അനന്യസാധാരണമായ ഉന്മേഷത്തോടും തന്റേടത

ത്തോടുംകൂടെയാണ കമ്മ്യൂണിസത്തിനുവേണ്ടി പലരും അദ്ധ്വാനിക്കുന്നത്. ഏകാധിപത്യത്തിന്റെ അടിച്ചേല്പിക്കലും ഇക്കാര്യത്തിലുണ്ട് എന്നതും പരമാർത്ഥമാണ്. പക്ഷേ, കേവലം രാഷ്ട്രീയമായ ഏകാധിപത്യം ഇത്തരം ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ശക്തമല്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. കാരണം, ഏകാധിപത്യം ജനങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ അവർക്കു വെറുപ്പുണ്ടാക്കുകയും അവരെ കൂടുതൽ ദിന്നിപ്പിക്കുകയുമത്രേ ചെയ്യുക.

സി) സുസ്ഥിരവും സുദൃഢവുമായ യാതൊരാശയഗതിയും ഇല്ലാതെ ജീവിച്ചിരുന്ന യുവലോകത്തിന് —സാധാരണക്കാരനും സംസ്കാരസമ്പന്നനും—കമ്മ്യൂണിസം, ലോകത്തെ സ്സംബന്ധിച്ച സ്ഥായിയായ ഒരാശയം, ഒരു നവീനജീവിതതത്ത്വശാസ്ത്രം, പ്രദാനം ചെയ്തു. വളരെയധികം വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടും കൗശലത്തോടും കൂടിയാണ് അവർ ഇതു നിർവ്വഹിച്ചതു്.സാധാരണക്കാരനു മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽലോകത്തെ സ്സംബന്ധിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ അവർ വിവരിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയോ തങ്ങൾക്കു ചുറ്റും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവയെപ്പറ്റിയോ അധികമൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ ദിനരാത്രങ്ങൾ തള്ളിവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നവർ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രചാരണംവഴി, പുതിയപുതിയ ചക്രവാളങ്ങൾ ദർശിച്ചുതുടങ്ങി. ജീവന്റേയും പദാർത്ഥത്തിന്റേയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റേയും രഹസ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും സാമൂഹികപ്രശ്നങ്ങളേയും മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ചരിത്രത്തേയുംകുറിച്ചും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അവരോടു സംസാരിച്ചു. ഇത്തരം സംസാരങ്ങൾ രസാവഹവും യുക്തിയുക്തവും സുഗ്രാഹ്യവുമാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ തങ്ങളുടെ ശ്രോതാക്കളുടെ ഭാഷയാണു സംസാരിക്കുക. ഇന്നുവരെ അദൃശ്യമായിരുന്ന ഒരു പുതിയ പ്രകാശത്താലെന്നതുപോലെ കേൾവിക്കാർ ആകർഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിശ്ചേഷ്ടമായ ഒരു നിലപാടു സ്വീകരിക്കുവാൻ ശ്രോതാക്കൾക്കു സാധിക്കുകയില്ല. ഈ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുവാനും ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുവാനും അവയെസ്സംബന്ധിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ പാരായണംചെയ്യുവാനും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അവരോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. അവർ ഖണ്ഡിതമായ ഒരു നിലപാടു സ്വീകരിച്ചേ തീരൂ.

ഇങ്ങനെ, ലോകത്തെസ്സംബന്ധിച്ച് അഗാധവും സുദൃഢവുമായ യാതൊരാശയവും ഇല്ലാതിരുന്നവർക്കു പുതിയ ആശയങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു ജീവിതതത്ത്വശാസ്ത്രമാണു കമ്മ്യൂണിസം നല്കുന്നതു് എന്നു പറയാം. അതു് അബദ്ധജടിലമാണെങ്കിൽത്തന്നെയും, കുട്ടികളെപ്പോലെ, ഗുണദോഷവിവേചനംകൂടാതെ അവർ സ്വീകരിക്കുന്നു. കാരണം, രസാവഹവും സുഗ്രഹവുമായി അവർക്കു് ആദ്യം നല്കപ്പെട്ട അറിവു് അതാണു്. സമർത്ഥരായ ചെറുപ്പക്കാരിൽനിന്നു കമ്മ്യൂണിസം, പ്രപഞ്ചത്തേയും തങ്ങളെത്തന്നേയും സമുദായത്തേയും കുറിച്ചു നവീനാശയങ്ങൾ രൂപവൽകരിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രേഷിതരെ വാർത്തെടുക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഒരു കാര്യം നാം പ്രത്യേകം സ്മരിക്കണം: ഇപ്പറഞ്ഞ ചെറുപ്പക്കാർക്കു ലോകത്തെക്കുറിച്ചു ഭൂതകാലത്തെങ്ങും യാതൊരാശയവും ഇല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ വിശ്വാസം വെറും ഉപരിപ്ളവവും ദിനചര്യാധിഷ്ഠിതവും ആയിരുന്നു. അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ വിശ്വാസികളായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, അഥവാ, അവരുടെ സാഹചര്യങ്ങൾ വിശ്വാസസംരക്ഷകങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവരും വിശ്വസിച്ചു; അത്രമാത്രം. ചിലർ ചെറുപ്രായത്തിൽ മതബോധമുള്ളവരായിരുന്നു; എന്നാൽ, സ്കൂളുകളിൽവച്ചു തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച മതശിക്ഷണം പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു് അവർ പിന്നീടൊരിക്കലും ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. തന്മൂലം, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റേജൻറന്മാരുടെ വിദഗ്ദ്ധങ്ങളായ എതിർവാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിവില്ല. ഇ

ന്നു ചെറുപ്പക്കാരെ മുഴുവനേയും, ഒട്ടുവളരെ പ്രായംചെന്നവരേയും അലട്ടുന്ന മതവിശ്വാസത്തിനെതിരായ ഈ ആക്രമണങ്ങളെ എതിർക്കുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കുന്നില്ല. കാരണം, സമർത്ഥന്മാരായ വൈദികന്മാരെല്ലാം അടിമത്തവളങ്ങളിലാണ്. മറുള്ളവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു മൈനംദിനം പരിധി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടവരുന്നു. മതത്തിനെതിരായുള്ള, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സത്യമെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്ന, ഈ വാദങ്ങൾക്കു തൃപ്തികരമായ മറുപടി നല്കുവാൻ മാതാപിതാക്കന്മാർക്ക് എപ്പോഴും സാധ്യമല്ലതാനും.

ഇങ്ങനെയെല്ലാമായാലും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തെ ഇപ്പോൾ പിൻതാങ്ങുന്നവരിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗവും അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു് അതിന്റെ തത്ത്വസംഹിതയിലുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടല്ല, പ്രത്യുത, സാമൂഹികകാരണങ്ങളാലാണ്. മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിനുമാത്രമായി നീക്കിവയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വമ്പിച്ച സ്വത്തു് ഈ ഭരണക്രമം തൊഴിലാളിസമൂഹത്തിനും പ്രാപ്യമാക്കിത്തീർത്തു.

7) ഏകാധിപത്യത്തിന്റെ ഇരുമ്പുമുഷ്ടി

ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനെ വാത്തെടുക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രം പൂർണ്ണമാകണമെങ്കിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപോലീസിന്റെ അധികാരത്തെക്കുറിച്ചുകൂടി സ്വല്പം പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രചാരണശക്തി പരാജയപ്പെട്ടുന്നിടത്തെല്ലാം സഹായത്തിനെത്തുന്നതു്, പ്രചാരണശക്തിയുടെ പോരായ്മകളെയെല്ലാം നികത്തുന്നതു്, പോലീസ്ശക്തിയാണ്.

കോടതികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം പാടേ നശിച്ചിരിക്കുന്നു. ന്യായാധിപന്മാരിൽ പലരേയും അവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ചു, പകരം "ജനങ്ങളുടെ ന്യായാധിപ

ന്മാർ" എന്ന പേരിൽ ഒരു കൂട്ടരെ അവരുടെ സ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇവർ തൊഴിലാളികളോ വെറും ക്ലർക്കാരോ ആയിരിക്കും. ആറുമാസം ട്രീർഘിക്കുന്ന ഒരു ട്രെയിനിംഗിനുശേഷം ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ അവർ ന്യായാധിപന്മാരാകുകയായി! വാസ്തവത്തിൽ, ഈ "ന്യായാധിപന്മാ"രാണു കോടതികളിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയുടെ എക്സിക്യൂട്ടീവധികാരം കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതു്. ഗൗരവമേറിയ കേസുകൾക്കുമാത്രമേ യഥാർത്ഥന്യായാധിപന്മാരെ വിളിക്കുകയുള്ളൂ. അവർ അപ്പോൾ വ്യവഹാരക്രമങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കുന്നുവെന്നു ചിലർ വിചാരിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ, വിധിത്തീർപ്പിൽ അവർക്കു യഥാർത്ഥത്തിൽ യാതൊരു സ്വാധീനശക്തിയും ചെലുത്തുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല; പ്രത്യേകിച്ചു്, ട്രഷണകക്ഷിയെ രാഷ്ട്രീയമായോ തത്ത്വസംഹിതാപരമായോ എതിർക്കുന്നവരെ വിധിക്കുമ്പോൾ.

വക്കീലന്മാർ ട്രഷണകക്ഷിയുടെ വെറും ക്ലർക്കാരാണിപ്പോൾ. രാഷ്ട്രം (അഥവാ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ താളത്തിനു തുള്ളുന്ന കോടതി) ആണു പ്രതിക്കു് അയാളുടെ വക്കീലിനെ നിശ്ചയിക്കുന്നതു്! അവിടെ തന്റെ കക്ഷിയെ രക്ഷിക്കുക അല്ല, പ്രത്യുത, പ്രതിയുടെമേൽ കുറ്റം ആരോപിക്കുവാൻ ന്യായാധിപനെ സഹായിക്കുകയത്രേ പ്രതിഭാഗം വക്കീലിന്റെ കർത്തവ്യം.

പരസ്യവിചാരണയ്ക്കായി കൊണ്ടുവരപ്പെടുന്ന ഒരുവനെപ്പറ്റിയുള്ള വിധിത്തീർപ്പു സാധാരണമായി നേരത്തേതന്നെ കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു കോടതിയിൽ അവനെ കൊണ്ടുവരുന്നതു യഥാർത്ഥത്തിൽ വിസ്തരിക്കുവാനല്ല, വിധിത്തീർപ്പു പരസ്യമായി കേൾപ്പിക്കുവാൻമാത്രമാണു്. അയാളുടെ പേരിലുള്ള കുറ്റാരോപണത്തിനെതിരായി എന്തെങ്കിലും ഒരു എതിർവാദം കൊണ്ടുവരുക സാധ്യമല്ല;

ഈ കോടതിയുടെ തീരുമാനത്തെക്കുറിച്ച് അപ്പീൽ ബോധിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക നിഷ്ഫലവുമാണ്.

ജനകീയകോടതികൾവഴിയുള്ള പരസ്യവിസ്താരമാണ് രാഷ്ട്രീയമായ ഏകാധിപത്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഭീകരങ്ങളായ നടപടികളിലൊന്ന്. സാധാരണമായി ഏറ്റവും വലിയ കുറ്റക്കാരനുപോലും തന്റെ അപരാധം മറച്ചുവയ്ക്കുവാനുള്ള ഒരു അഭിമാനബോധമുണ്ട്. നേരേമറിച്ചാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാധിപത്യത്തിൽ! അവിടെ കുറ്റക്കാരൻ, തന്റെപേരിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ടുന്നവയെല്ലാം അഭിമാനപടി തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കുന്നു! തന്റെപേരിൽ പറയപ്പെടാവുന്ന എല്ലാ കുറ്റങ്ങളും വിളിച്ചു പറയുന്നതിൽ സവിശേഷമായ ഒരു ആനന്ദം അയാൾ അനുഭവിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നിപ്പോകും. മാത്രമല്ല അതികഠിനമായ ശിക്ഷയും തങ്ങളുടെ തെറ്റുകൾ തിരുത്തുന്നതിനും തൊഴിലാളികൾക്കെതിരായി തങ്ങൾ ചെയ്ത അക്രമങ്ങൾക്ക പരിഹാരമനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനും ധാരാളം സമയവും അവർ തന്നെ ആവശ്യപ്പെടുന്നു! ഈ വിധത്തിലാണ് എല്ലാ പരസ്യവിസ്താരങ്ങളും അവസാനിക്കുക. ഒരുപക്ഷേ, ഇവിടെയാണ് മനുഷ്യന്റെ വഞ്ചനയും ദുഷ്ടതയും അവയുടെ പരമകോടിയിലെത്തുന്നത്. തങ്ങളുടെ എതിരാളിയെ മാനുഷികവ്യക്തിത്വം കളഞ്ഞുകുളിച്ച ഒരുതരം ജന്തുവാക്കിപ്പകുത്തുവാൻവേണ്ട പാടവം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾക്കുണ്ട്.

തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ പോലീസ്, പൗരന്മാരുടെ വ്യക്തിപരവും ഭരണഘടനാനുസൃതവുമായ അവകാശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും സുസ്ഥിരമാക്കുന്നതിനുമുള്ള ഒരു ഘടകമേ അല്ല; പ്രത്യുത, അധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന ഭരണകക്ഷിയുടെ വെറും ചട്ടുകങ്ങൾമാത്രം. പോലീസിന്റെ എണ്ണവും അധികാരവും വളരെയാണ്. എന്നാൽ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ യഥാർത്ഥശക്തിക്ക നിദാനം രഹസ്യപ്പോലീസുകളാണ്. അവർ എവിടെയുമുണ്ട്. ജയിലറകളിൽപ്പോലും അവർ നുഴഞ്ഞു

കയറുന്നു, തങ്ങളും തടവുകാരാണെന്നു ജയിൽപ്പുള്ളികളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു് അവരുടെ നിഗൂഢരഹസ്യങ്ങൾ കൈയ്യിലാക്കുവാൻ. ഈ രഹസ്യപ്പോലീസുകളുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുവാൻമാത്രമാണു പട്ടാളവും യൂണിഫോറം ധരിച്ച പോലീസും.

ഏകാധിപത്യത്തിനു കീഴിലുള്ള ഓരോ പൗരന്റേയും കടമയാണു് ഒരു പോലീസേജന്റിന്റെ ജോലി നിർവ്വഹിക്കുക എന്നതു്. സംശയാസ്പദമായ ഓരോ പ്രവൃത്തിയും രാഷ്ട്രത്തിനെതിരായ ഓരോ ചലനവും ഒറ്റിക്കൊടുക്കുവാൻ നിയമം അനുശാസിക്കുന്നു. ഒരുവൻ അപ്രകാരം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അതേ കുറ്റത്തിനു കുറ്റക്കാരനല്ലെന്നു എന്ന കുറ്റം അവനിൽ ആരോപിക്കപ്പെടും. സഹവർത്തികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സൂക്ഷ്മം വീക്ഷിക്കുന്നതിനും 'സംശയാധീന'രെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കുന്നതിനും ഓരോ പൗരനും, പ്രത്യേകിച്ചു പാർട്ടിയംഗങ്ങൾക്കും, നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കാറുണ്ടു്. ഈ ഒറ്റിക്കൊടുക്കൽ സുകരമാക്കുവാൻ കുറെമുമ്പു് എല്ലാ പോലീസ്സ്റ്റേഷനുകളിലും പ്രത്യേക പെട്ടികൾ വച്ചിരുന്നു. പെട്ടിയുടെ പുറത്തു് ഇങ്ങനെ ഒരു പരസ്യമുണ്ടായിരുന്നു: "പൗരന്മാരേ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിനുവേണ്ടി നിങ്ങൾക്കെന്തു പറയുവാനുണ്ടു്?"

IV

"ഭിന്നിപ്പിച്ചു നശിപ്പിക്കുക"

1) സഭയുടെ ഭരണകാര്യത്തിലുള്ള കൈകടത്തൽ

ഞങ്ങളുടെ മെത്രാന്മാരുടെ പ്രത്യാഘാതം: അനുഭവത്തിൽനിന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ മനസ്സിലാക്കി, ബാഹ്യബലം പ്രയോഗിച്ചു സഭയുടെമേൽ ആക്രമണം നടത്തി അതിനെ നശിപ്പിക്കുക അസാധ്യമെന്ന്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണം മുപ്പതു വർഷത്തെ സമാധാനത്തിനുശേഷം അടവൊന്നു മാറുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായി. അതു മർദ്ദനപരിപാടികളും കുറയ്ക്കുകയും അടയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ദൈവാലയങ്ങളും തുറന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഫലമോ? ആ ദൈവാലയങ്ങളും അന്നുമുതൽ ജനനിബിഡമായിത്തീർന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കു ബോധപ്പെട്ടു, മർദ്ദനത്തിനു മതത്തിന്റെ ബാഹ്യവും പരസ്യവുമായ പ്രകടനങ്ങളേയും ആചരണങ്ങളേയും നിയന്ത്രിക്കാമെന്നല്ലാതെ മതത്തെ കടപിഴുതെറിയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്ന്. മതവിശ്വാസം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുകയും രഹസ്യത്തിൽ പ്രസരിക്കുകയുംചെയ്യും. പരസ്യമർദ്ദനങ്ങളുംകൂടി സഭയെ പൊതുരംഗങ്ങളിൽനിന്ന് ഓടിച്ചു രഹസ്യസങ്കേതങ്ങളിൽ ഒളിപ്പിക്കുവാൻമാത്രമേ സാധിക്കൂ. കമ്മ്യൂണിസം ഒരിക്കലും ആഗ്രഹിക്കാത്തതു സഭയുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള അന്തർധ്യാനമാണ്. കാരണം, കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികകേന്ദ്രങ്ങളാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടാത്ത സംഘടനകളേയും സാമൂഹികപ്രകടനങ്ങളേയും അതു അത്യധികം ഭയപ്പെടുന്നു.

ഇക്കാരണങ്ങളാലാണു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഇപ്പോൾ അടവു മാറിയിരിക്കുന്നതു്. ദൈവാലയങ്ങൾ അടച്ചുപൂട്ടുന്ന

തിനു പകരം അവയുടെ കേട്ടപാട്ടകൾ പോക്കുകയും പുതിയവ പണിതുയർത്തുകയുമാണവർ. എന്നാൽ, അതേസമയം സഭയുടെ ആന്തരികഘടനയിൽ നഴഞ്ഞുകയറി അതിനെ നശിപ്പിക്കുവാൻ അവർ പരിശ്രമിക്കുന്നു. വിശ്വാസികളുടെ ആന്തരികജീവിതത്തെയും സഭയുടെ സംഘടനാശക്തിയെയും തകർക്കുവാനും അവർ കിണഞ്ഞു ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ശ്രമം വിജയിച്ചാൽ, അടിത്തറ ചിതൽതിന്നു് അവലംബരഹിതമായ ഒരു കെട്ടിടംപോലെ സഭയും താനേ തകർന്നു വീണു തവിടുപൊടിയാകുമെന്നു് അവർക്കറിയാം. വിശ്വാസികൾ സ്വമേധയാ സഭയെ വിട്ടകലുകയും അവർതന്നെ ദൈവാലയങ്ങൾ അടച്ചുപൂട്ടുവാൻ അവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യണമെന്നാണു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അഭിലഷിക്കുന്നതു്.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പ്രകൃത്യതീതമായ യാതൊന്നിലും വിശ്വസിക്കാത്തതിനാൽ, നാം മുമ്പു കണ്ടതുപോലെ, സഭയിൽ അതിന്റെ സംഘടനാശക്തിയെമാത്രമാണു് അവർ ദർശിക്കുക. അതിനാൽ, സാവധാനം സഭയെ ശിഥിലീകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സഭാസംഘടനയെ പൂർണ്ണമായും തങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൻകീഴിലാക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ അവർ സഭയിൽ ഭിന്നതയുടെ വിത്തുകൾ വിതയ്ക്കുന്നു. "ഭിന്നിപ്പിച്ചു കീഴടക്കുക" — അതാണു് അവരുടെ മുദ്രാവാക്യം. അവർ രക്തസാക്ഷികളെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെടുന്നില്ല. കാരണം, രക്തസാക്ഷികൾ വിശ്വാസികളുടെ വിശ്വാസത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുമെന്നു് അവർക്കറിയാം. കൂടുതൽ മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ മാർഗ്ഗങ്ങളാണു് ഇന്നു് അവർ പ്രയോഗിക്കുന്നതു്.

മതരംഗത്തു സഭയെ ഭിന്നിപ്പിക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസത്തിനു് ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. വിശ്വാസികൾ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിൽ അടിപതറാതെ നിലനില്ക്കുന്നു. ഒരു ശീശ്മസഭയെ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നട

ത്തിയ ശ്രമവും (1949-ൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ 'കത്തോലിക്കപ്രവർത്തന'ത്തിനായി ഒരു സംഘടന രൂപീകരിക്കുകയുണ്ടായി!) കരുന്നിലേതന്നെ ക്രമപ്പടഞ്ഞുപോകുകയാണുണ്ടായതു്. ഇന്നു് അവർ സാമൂഹികവും പൗരാവകാശപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ രംഗങ്ങളിൽ വൈദികഗണത്തെ ഭിന്നിപ്പിക്കുവാൻ ഉറഞ്ഞുശ്രമിക്കുകയാണു്. ഇക്കാര്യം സാധിക്കുവാൻ അവർ വൈദികന്മാരുടെ മുമ്പിൽ സാമൂഹികവും പൗരാവകാശപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പുതിയപുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നു. വിശ്വാസസത്യങ്ങളുമായി വളരെ ബന്ധപ്പെടാത്ത ഈ മണ്ഡലങ്ങളിൽ വൈദികന്മാർക്ക് അഭിപ്രായഭിന്നത ഉണ്ടാവുക വളരെ എളുപ്പമാണു്. ചിലർ വിചാരിക്കും, രാഷ്ട്രത്തോടു് അല്പംകൂടി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് എന്തു തകരാറാണു സംഭവിക്കുന്നതെന്നു്. രാഷ്ട്രം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു പരസ്യമായ സഹകരണമാണു്. ഏതെങ്കിലും വൈദികൻ നിസ്സാരകാര്യത്തിലെങ്കിലും സഹകരിച്ചാൽ മതി, രാഷ്ട്രം അദ്ദേഹത്തെ വാനോളം പുകഴ്ത്തുകയായി; 'മാതൃകായോഗ്യൻ', 'ദേശാഭിമാനി' മുതലായ ബഹുമതിമുദ്രകൾ നല്കുകയായി. രാഷ്ട്രവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാത്തവർ പൊതുജനശത്രുക്കളായി മുദ്രയടിക്കപ്പെടുന്നു. അതേകാരണത്താൽത്തന്നെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ അവർ മതത്തിന്റെ ശത്രുക്കളുമാണു്! അവസാനം, രാഷ്ട്രം അവരെ ലിക്വിഡേറ്റുചെയ്യും. അങ്ങനെ, ഏറ്റവും യോഗ്യന്മാരായ വൈദികന്മാർ എന്നേയ്ക്കുമായി തിരോധാനം ചെയ്യുന്നു. ശേഷിക്കുന്ന വൈദികന്മാരുടെമേൽ രാഷ്ട്രം സഹകരണത്തിനുവേണ്ടി കൂടുതൽകൂടുതൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ രാഷ്ട്രം ഒരു വെടിക്കു രണ്ടു പക്ഷികളെ പിടിക്കുകയാണു് — രാഷ്ട്രത്തോടു കൂടുതൽ സഹകരിക്കുക നിഷ്ഫലമെന്നു കരുതുന്ന പ്രാപ്തന്മാരും വിശുദ്ധന്മാരുമായ വൈദികന്മാരെ രംഗത്തുനിന്നു തിരോധാനം ചെയ്യിക്കുക; ശേഷിക്കുന്നവരെ

കൂടുതൽകൂടുതൽ സാമ്പത്തിക–സാമൂഹികപ്രശ്നങ്ങളിൽ കുടുക്കി വൈദികകുടമകളിൽനിന്നു പിൻതിരിക്കുക. മേസ്സോവിലേ പാത്രിയക്കീസിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള സഭയുടേയും ചരിത്രം, ഇപ്രകാരമുള്ള സഹവർത്തിത്വം എവിടെ ചെന്നവസാനിക്കുമെന്നതിനു തെളിവുനൽകുന്ന സാക്ഷിയായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഇന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രചാരണത്തിനുവേണ്ടി കുഴലൂതുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതയായിരിക്കുകയാണു മോസ്കോപാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴിലുള്ള റഷ്യൻ ഓർത്തോഡോക്സ് സഭ.

സഭാഭരണം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ചൊല്പടിയിലാക്കുന്നതിനും വൈദികഗണത്തിൽ ഭിന്നതയുളവാക്കുന്നതിനും പൈശാചികമായ തന്ത്രത്തോടേ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഗവണ്മെന്റു കരുപ്പിടിച്ചതാണ്, സഭാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള സ്റ്റേറ്റ് ഓഫീസ്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പിണിയാളുകളെ ശ്രുപതാനിയന്ത്രണത്തിനായി നിയമിക്കുവാൻ കഴിയാതിരുന്നെങ്കിൽ ഈ നൂതനപദ്ധതിയിലും അതു പരാജയമടഞ്ഞേനേ. കാരണം, മെത്രാന്മാർ രാഷ്ട്രവുമായി ഒത്തുതീർപ്പിനു സമ്മതിക്കാതെ ഐക്യബോധത്തോടേ ഒറക്കെട്ടായി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. സഭാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള സ്റ്റേറ്റ് ഓഫീസ് ചെയ്തതു് ഇതാണ്: തങ്ങളുടെ താളത്തിനൊത്തു തുള്ളുന്ന 'ദേശാഭിമാനി'കളായ വൈദികന്മാരിൽനിന്നു വികാരിജനറാളന്മാരേയും വിക്കർകപ്പിറ്റുലർമാരേയും നിയമിച്ചു ശ്രുപതാഭരണം അവർക്ക് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു; അതേസമയം മെത്രാന്മാരെ വീട്ടുതടങ്കലിലാക്കുകയുംചെയ്തു.

അങ്ങനെ, മെത്രാന്മാരെക്കാൾ വളരെയെളുപ്പത്തിൽ രാഷ്ട്രത്തോടു സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സന്നദ്ധത പ്രദർശിപ്പിച്ച വൈദികന്മാരുടെ കൈകളിൽ ശ്രുപതാഭരണം അമർന്നു. മെത്രാന്മാർ പരിപൂർണ്ണമായി ശ്രുപതാഭരണത്തിൽനിന്നു് അകറ്റിനിറുത്തപ്പെട്ടു. അവർക്കു ചുറ്റും സൂക്ഷ്മമായ

കാവലും. അവക്ക് തമ്മിൽത്തമ്മിലോ തങ്ങളുടെ വൈദിക ന്മാരുമായോ ജനങ്ങളുമായോ സമ്പർക്കം പുലർത്തുവാൻ ഇനി മേൽ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ രാഷ്ട്രം വഞ്ചനാത്മകമായ സമ്മർദ്ദങ്ങൾ ചെലുത്തി ഓരോ മെത്രാനേയും പ്രലോഭിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു, ദേശീയസഭയുമായി ഒത്തുതീർപ്പിലെത്തുവാൻ, സഹവർത്തിത്വത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ. വളരെയധികമൊന്നും രാഷ്ട്രം അവശ്യപ്പെട്ടന്നില്ല: "സഭാകാര്യാലയ"ത്തിന്റെ നടപടികളിൽപ്രതിഷേധിക്കരുത് — അത്രമാത്രം. രാഷ്ട്രം "സഭാകാര്യാലയം"വഴി ചെയ്യുന്നവ മെത്രാന്മാരുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടിയാണെന്നു ജനങ്ങൾ വിശ്വസിക്കണം — ഇതായിരുന്നു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അതിനു പകരമായി മെത്രാന്മാർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം, സന്യാസിനീസന്യാസികളുടെ മോചനം, സഭയ്ക്കു പ്രവർത്തനസ്വാതന്ത്ര്യം മുതലായവ അതു വാഗ്ദാനംചെയ്തു. ചില രൂപതകളിലേ മെത്രാന്മാർ ഈ കെണിയിൽ കുടുങ്ങുകതന്നെചെയ്തു. സാഹചര്യങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കാതെ, മറ്റു മെത്രാന്മാർ എന്താണു ചെയ്യുന്നതെന്നറിയാതെ, രാഷ്ട്രത്തോടു വിശ്വസ്തരായിരുന്നുകൊള്ളാമെന്നും സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും അവർ സത്യപ്രതിജ്ഞചെയ്തു. മെത്രാന്മാരോടുചെയ്ത വാഗ്ദാനങ്ങൾ രാഷ്ട്രം പാലിച്ചില്ല. അല്ല, അതിന്റെ ആവശ്യവുമില്ലായിരുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിനാവശ്യമായിരുന്നതു് അതു നേടിക്കഴിഞ്ഞു: അതായതു്, പൊതുജനങ്ങളുടെമുൻപിൽ മെത്രാന്മാർ ഭിന്നിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു; കാരണം, ചില മെത്രാന്മാർ പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു.

മെത്രാന്മാരെ കൂട്ടമായി കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കുവാൻ രാഷ്ട്രം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല; അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അതു മതമർദ്ദനം നടക്കുന്നുവെന്നതിന്റെ പരസ്യരേഖയായിത്തീരും. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ രാഷ്ട്രത്തിനു പൊതുജനങ്ങളുടെ മുൻപിൽ

നിഷ്കളങ്കത അഭിനയിക്കാം. കുറെ മെത്രാന്മാരെ കാരാഗൃഹത്തിലടച്ചെങ്കിൽ അതു രാഷ്ട്രീയകാരണങ്ങളാലാണ്! അല്ലെങ്കിൽ നോക്കൂ, രാഷ്ട്രത്തോടു വിശ്വസ്തരായവർ സ്വതന്ത്രരായി കഴിയുന്നതു്. പക്ഷേ, വഞ്ചിതരായ ഈ മെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥിതിയെന്തായി? അതു പരിതാപകരമെന്നേ പറയേണ്ടൂ. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു് ആഘോഷസന്ദർഭങ്ങളിൽ (ഉദാ: പൊന്തിഫിക്കൽകുർബാന അർപ്പിക്കുവാനും ഗുരുപ്പട്ടവും സ്ഥൈര്യലേപനവും നല്കുവാനുമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ) അവർക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടാം (രാഷ്ട്രം അവരെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽ ശരി). ഇതാണ് അവരുടെ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും ഔദ്യോഗിക കടമകൾ നിറവേററുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും. പൊതുജനങ്ങളും ബാഹ്യലോകവും വിശ്വസിക്കും, മെത്രാന്മാർ സർവ്വസ്വതന്ത്രരാണെന്നു്. എന്നാൽ, വാസ്തവമറിയണമെങ്കിൽ മെത്രാന്മാരുമായി ഒരു സ്വകാര്യസന്ദർശനത്തിനു് ആവശ്യപ്പെട്ടു നോക്കിയാൽ മതി. അപ്പോൾ അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി ബോധപ്പെടും. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഏജൻറന്മാരുടെ അനുവാദംകൂടാതെ മെത്രാന്മാരുമായി നിങ്ങൾക്കു സംസാരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഒരുപക്ഷേ, ഈ മഹാഭാഗ്യം നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചാൽത്തന്നെ നിങ്ങളുടെ സംഭാഷണസമയം മുഴുവൻ ഈ ഏജൻറു സന്നിഹിതനായിരിക്കും.

മോൺസിഞ്ഞോർ 'എക്സി'നെയാണു തങ്ങളുടെ പാർശ്വവർത്തിയാക്കുവാൻ എളുപ്പം സാധിക്കുന്നതെന്നു കമ്മ്യൂണിസ്ററുകാർ വിചാരിച്ചതു്. കാരണം, ഈ മോൺസിഞ്ഞോർ വളരെ ശാന്തപ്രകൃതിയുള്ള ആളാണ്. ശത്രുക്കളോടുപോലും വളരെ സൗമ്യതയോടേ പെരുമാറുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയും. ഇക്കാരണത്താൽ കമ്മ്യൂണിസ്ററുകാർ ധരിച്ചുപോയി, അദ്ദേഹം തങ്ങളോടു സഹാനുഭൂതി പ്രദർശി

പ്പിക്കുകയാണെന്ന്. മറ്റു വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണത്തിനു വിധേയരായിരുന്നപ്പോൾ നമ്മുടെ മോൺസിഞ്ഞോർ സ്വതന്ത്രനായിരുന്നു. സഭാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള സ്റ്റേറ്റു് ഓഫീസിൽനിന്ന് ഒരു അഭ്യുദ്യോഗികോദ്യോഗസ്ഥനെ രൂപതാക്രിയായിൽ നിയമിച്ചിരുന്നു എന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. എങ്കിലും, മെത്രാന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കർശനമായി നിയന്ത്രിക്കരുതെന്ന് ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥനു താക്കീതുകൊടുത്തിരുന്നു.

1950 ക്രിസ്മസ്സിനു് അല്പംമുമ്പ് "സഭാകാര്യാലയ"ത്തിന്റെ മേലദ്ധ്യക്ഷൻ (കമ്മിസ്സാർ) മോൺസിഞ്ഞോർ 'എക്സി'നെ ഒരു അടിയന്തരകാര്യത്തിനു വിളിച്ചു. സമുചിതമായരീതിയിലാണ് അദ്ദേഹം സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെട്ടതു്. അദ്ദേഹത്തെ വിളിപ്പിച്ചതിന്റെ കാരണം കമ്മിസ്സാർ വ്യക്തമാക്കി:

"അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനീ, അങ്ങു യാതൊരു ശമ്പളവും സ്വീകരിക്കാത്തതുകൊണ്ടു വളരെ വിഷമതയിലായിരിക്കും കഴിയുന്നതെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. അതിനാലാണ്, ചെറിയ ഒരു ക്രിസ്മസ് സമ്മാനം അങ്ങേക്കു തരുവാൻ ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചതു്." ഇത്രയും പറഞ്ഞു കമ്മിസ്സാർ മെത്രാനു വലിയ തുകയുടെ ബാങ്കുനോട്ടുകൾ സമ്മാനിച്ചു.

മെത്രാൻ കമ്മിസ്സാറെ നോക്കി മന്ദസ്മിതത്തോടെ ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു:"കമ്മിസ്സാർ, നിങ്ങൾ എന്തു വിചാരിക്കുന്നു? ഇതു യൂദാസിന്റെ പണമല്ലേ? നിങ്ങളുടെ ഔദാര്യത്തിനു വളരെ നന്ദി. ഈ പണത്തിന് എന്നെക്കാൾ അർഹരായ, അവശ്യക്കാരായ അനവധിയാളുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കെ, ഇതു ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു."

കമ്മിസ്സാർ വളരെ നിർബ്ബന്ധിച്ചുനോക്കി: "തിരുമേനീ, ഇതു് അങ്ങേക്ക് ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ അങ്ങയുടെ രൂപത

യുടെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടിയെങ്കിലും സഹകരിച്ചാലും. പക്ഷികൾ പുതുക്കിപ്പണിയുകയുംമാറും ചെയ്യാമല്ലോ."

"കമ്മിസ്സാർ, വളരെ നന്ദി. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ രാഷ്ട്രമാണല്ലോ പക്ഷികൾ പുതുക്കിപ്പണിയുന്ന ജോലി ഏറെറടുത്തിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട്, ഈ ആവശ്യത്തിനായി നിങ്ങൾതന്നെ ഇതു നേരിട്ടു രാഷ്ട്രത്തെ ഏല്പിക്കുക," മെത്രാൻ മറുപടി നല്കി.

അവർ സ്നേഹിതന്മാരായിത്തന്നെ പിരിഞ്ഞു. പക്ഷേ, അധികം താമസിച്ചില്ല, മോൺസിഞ്ഞോർ 'എക്സി'ന്റെ ഓരോ ചലനവും കർശനമായി നിരീക്ഷിക്കുവാൻ ഏജൻറന്മാർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തെ കാണുവാൻ ആർക്കും അനുവാദം ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

2) വൈദികന്മാരുടെയിടയിൽ ഭിന്നതയുടെ വിത്തുകൾ വിതയ്ക്കുന്നു

കമ്മ്യൂണിസ്റുകാർ വൈദികന്മാരെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുമ്പോഴൊക്കെ "ഉയർന്നവരും താഴ്ന്നവരും" (ധനികരും ദരിദ്രരും) എന്നു ചേരിതിരിച്ചു സംസാരിക്കുകയുള്ളൂ. ആദ്യത്തേ ഗണത്തിനെതിരായി അവർ സമരകാഹളം മുഴക്കുകയും രണ്ടാമത്തേ ഗണത്തിനു സഹായവാഗ്ദാനങ്ങൾ വച്ചുനീട്ടുകയും ചെയ്തു. ഇവ്വിധമാണു വൈദികന്മാരുടെയിടയിൽ 'വർഗ്ഗസമര'ത്തിനു ബീജാവാപംചെയ്യുവാൻ അവർ സ്വീകരിച്ച വിദഗ്ദ്ധമായ അടവു്. പക്ഷേ, അവരുടെ പരിശ്രമങ്ങൾ വിഫലങ്ങളായിത്തീരുകയുള്ളൂ.

1949-ൽ കമ്മ്യൂണിസ്റുകാർ സംഘടിപ്പിച്ച 'കത്തോലിക്കപ്രവർത്തനം' ഭിന്നിപ്പു സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള ഒരുദ്യമം കൂടിയായിരുന്നു. ഇത്രവണ "വിശ്വാസികളുടെ ആവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു യാതൊരു ബോധവുമില്ലാതിരുന്ന" മെത്രാന്മാരിൽനിന്നു വൈദികന്മാരേയും അത്മായരേയും വേർതിരിക്ക

കയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. ഈ സംരംഭവും ആദ്യത്തേതുപോലെ പരാജയമടയുകയാണുണ്ടായതു്.

മെത്രാന്മാരെല്ലാവരും കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കപ്പെടുകയോ വീട്ടുതടങ്കലിലാക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തിരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ വൈദികന്മാരുടെയിടയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പറഞ്ഞുപരത്തിയതു്, മെത്രാന്മാരാണു രഞ്ജിപ്പിനു വിലങ്ങുതടിയായി നിലകൊള്ളുന്നതു് എന്നാണു്. ആ വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർ നിരീക്ഷണപാടവവും കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിനു കഴിവും ഇല്ലാത്തവരാണെന്നു് ഈ വസ്തുത തെളിയിക്കുന്നുവെന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പ്രസംഗിച്ചുനടന്നു.

ഈ സംരംഭങ്ങൾക്കെല്ലാം ചരടുപിടിച്ചിരുന്നതു് "ദേശാഭിമാനി"കളായ ഏതാനും വൈദികന്മാരാണു്. ആധുനികസാഹചര്യങ്ങളിൽ സഭയേയും മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം—അതേ, നിലനില്ക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗംതന്നെ—ഭരണകൂടവുമായുള്ള സൗഹാർദ്ദപരമായ ഒരൊത്തുതീർപ്പാണെന്നു തങ്ങളുടെ സഹവൈദികന്മാരെ ധരിപ്പിക്കുവാൻ അവർ അക്ഷീണയത്നം ചെയ്തു.

ഇത്തരം "ദേശാഭിമാനി"കളായ വൈദികന്മാരുടെ സംഖ്യ ആരംഭദശയിൽ നന്നേ കുറവായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, സമ്പർക്കത്തിനു സൗകര്യമില്ലാത്തവിധം അവർ വിദൂരസ്ഥരുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവരുടെ സംഖ്യാബലം ക്രമേണ വർദ്ധമാനമായി. അതിനു കാരണമുണ്ടു്: മതത്തിനുനേരേ സഹിഷ്ണുതാപരമായ മനോഭാവം സ്വീകരിക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസത്തിനു സാധിക്കും എന്ന വിശ്വാസം ചിലരിൽ മുളയെടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെ ചിന്താഗതി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: "രക്തപങ്കിലമായ ഒരു മതപീഡനവും ദൈവാലയങ്ങളുടെ അടച്ചുപൂട്ടലുമായിരുന്ന ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. പക്ഷേ, അപ്രകാരമൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല. ഇനിമേൽ കമ്മ്യൂണിസം

രക്തപങ്കിലമായ മതപീഡനത്തിന് ഒരുമ്പെടുകയില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്ക് തോന്നുന്നത്. അതിനോട് വിരുദ്ധമായ നിലപാട് സ്വീകരിക്കുന്നവരെമാത്രമേ അതു പീഡിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ. ആകയാൽ, നാം അതിനെതിരായി പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിക്കാത്തപക്ഷം, അതു നമ്മോടൊന്നുംതന്നെ ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നില്ല." അവർ ഇപ്രകാരം ചിന്തിക്കുവാൻ കാരണമിതാണ്: കമ്മ്യൂണിസം മതാന്ധയായികളേയും മതനേതാക്കന്മാരേയും പീഡിപ്പിക്കുന്നതു മതപരമായ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടല്ല, പ്രത്യുത, എപ്പോഴും രാഷ്ട്രീയമായ കാരണങ്ങൾ ആരോപിച്ചുകൊണ്ടാണ്.

ഞങ്ങളുടെ വൈദികന്മാരോട് വിശ്വാസത്തെ ബലികഴിക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല; കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുതത്ത്വസംഹിത സ്വീകരിക്കുവാനോ പ്രചരിപ്പിക്കുവാനോ അവർ നിർബന്ധിക്കുന്നുമില്ല. എന്നാൽ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസാമൂഹികശാസ്ത്രവും രാഷ്ട്രതന്ത്രവും ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഏതു നിയമവും അംഗീകരിച്ചേ മതിയാവൂ. പാർട്ടിയിൽ ചേരാൻ വൈദികന്മാർ നിർബന്ധിക്കപ്പെടാറില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും ആരംഭത്തിൽ, നിസ്സാരസംഗതികൾമാത്രമേ—നിഷേധിച്ചു ജയിലിൽ പോകുവാൻമാത്രം ഗൗരവമില്ലാത്ത സംഗതികൾമാത്രമേ—ഗവണ്മെന്റ് ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളൂ.

സുഖലോലുപമായ ജീവിതം അഭിലഷിച്ചിരുന്ന വൈദികന്മാർ സഹകരണത്തിനു നിഷ്പ്രയാസം സമ്മതിച്ചു. സുഖലാലസമായ ചുറ്റുപാടുകൾ കൈവിട്ടുപോകാതിരിക്കുവാൻ, (വിശ്വാസത്തിനു യാതൊരു വിധത്തിലും വിരുദ്ധമല്ലാതിരുന്ന) അത്തരം നിസ്സാരവിട്ടുവീഴ്ചകൾക്ക് അവർ സമ്മതംമൂളി. തന്റെ ഭീരുത്വത്തെ അധിക്ഷേപിച്ച ഒരു സഹവൈദികനോട്, തന്നെത്തന്നെ ന്യായീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വൈദികൻ പറഞ്ഞ മറുപടി, "ഞാൻ വിശ്വാസത്തെ പരിത്യജിച്ചില്ലല്ലോ" എന്നാണ്.

പ്രശ്നങ്ങളുടെ വിശാലമായ, വിട്ടുവീഴ്ചയോടുകൂടിയ, പരിഹാരം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന വൈദികന്മാർ തങ്ങളുടെ ശ്രുശ്രൂഷനസ്സാക്ഷിയിൽ വിശ്വസിച്ചതു്, വൃഥാ കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ, അല്പാല്പമായ വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്തു സ്വാതന്ത്ര്യമനുഭവിക്കുകയാണു നല്ലതു് എന്നത്രേ.

ജയിൽമുറികളും തടങ്കൽപ്പാളയങ്ങളും എത്ര തിക്തകങ്ങളാണെന്നു് അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞതിനുശേഷം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ഇംഗിതങ്ങൾക്കു തലകുനിച്ചു വേറെ ചിലരുണ്ടു്. അവരുടെ ചിന്താഗതി ഇങ്ങനെയായിരുന്നു: "അല്പസ്വല്പമായ വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്തിട്ടാണെങ്കിലും നാം സ്വതന്ത്രരായിരിക്കുന്നതാണല്ലോ വിശ്വാസികൾക്കു കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്രദം."

ഇന്നു് ഓരോ വൈദികനും കാരാഗൃഹത്തിന്റെ കരിനിഴലിലാണു നിലകൊള്ളുന്നതു്. കാരണം, സഭയുടെ അവകാശങ്ങൾക്കും വൈദികന്മാരുടെ കർത്തവ്യങ്ങൾക്കും അതിർത്തിനിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യപൂർണ്ണമായ ഗവൺമെന്റുനിയമങ്ങളേയും സമാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള സ്റ്റേറ്റു് ഓഫീസിന്റെ നടപടികളേയും ചെറുത്തുനില്ക്കുക അസാധ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ നടപടികളോടും നിയമങ്ങളോടും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഏറ്റുമുട്ടലുണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ വൈദികന്മാർ പരമാവധി പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. നൈർമ്മാല്യവശാൽ, രഹസ്യപ്പോലീസ് സംഘംവഴി ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയും നോട്ടവും എല്ലായിടത്തും എത്തിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. വൈദികന്മാർ ചെയ്യുന്ന 'തെറ്റു'കളുടെ സ്ഥലവും സമയവും (മണിക്കൂർപോലും) ഇവർ കുറിച്ചുവയ്ക്കും. സന്ദർഭം വരുമ്പോൾ ഫയൽ നിവർത്തിക്കൊണ്ടു് ഇവർ പറയും: "താങ്കൾക്കെതിരായി എനിക്കു ചിലതു പറയുവാനുണ്ടു്." തന്റെ 'തെറ്റു'കൾ ഇത്ര സൂക്ഷ്മതയോടെ നിരീക്ഷണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു കാണു

മ്പോൾ, നീതിന്യായക്കോടതിയുടെ മുമ്പിൽ നിറുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ പാവപ്പെട്ട വൈദികൻ അത്ഭുതസ്തബ്ധനും ഭയചകിതനുമായിത്തീരുകയാണു്. നിഗൂഢരഹസ്യങ്ങൾ പോലും വെളിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ എന്തെങ്കിലും ഗോപനം ചെയ്യുന്നതു വൃഥാ ആണെന്നു് അദ്ദേഹം വിചാരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ എല്ലാം—തന്നെ വിചാരണചെയ്യുന്ന ന്യായാധിപന്മാർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവപോലും—അദ്ദേഹം അവരുടെ മുമ്പിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മിക്കപ്പോഴും ഈ സംഗതികൾ വളരെ നിസ്സാരങ്ങളായിരിക്കും. എന്നാൽ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു ന്യായാധിപന്മാർ പണ്ടേതന്നെ നിസ്സാരസംഗതികളെപ്പോലും പർവ്വതീകരിച്ചു കാണിക്കുവാൻ വിരുതന്മാരത്രേ.

ഇപ്രകാരമാണു നൂറുക്കണക്കിനു വൈദികന്മാർ ജയിലറകളിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടതു്. അവരെ അവിടെ അടച്ചിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ ഗവണ്മെൻറിനു വലിയ താൽപര്യമൊന്നുമില്ല. അവരുടെ എതിർപ്പിനെ നിശ്ശേഷം നിർവീര്യമാക്കണമെന്നേ ഗവണ്മെൻറുദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. അതിനാലാണു്, "സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു് ഉറപ്പുകൊടുക്കുന്നവർക്കെല്ലാം മോചനം നല്കുവാൻ ഗവണ്മെൻറു സന്നദ്ധമായിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ, തടങ്കലിലിരിക്കുന്ന വൈദികന്മാർ ഒരു പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തെ നേരിടുകയാണു്: ഒന്നുകിൽ, രാഷ്ട്രീയമായ ഒരു വിചാരണക്കൂടി; അല്ലെങ്കിൽ, ചില കാര്യങ്ങളിൽ ഉറപ്പുകൊടുത്താൽ ലഭിക്കുന്ന മോചനം.... സഭയെസ്സംബന്ധിക്കുന്ന ഗവണ്മെൻറുനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു വാഗ്ദാനംചെയ്താൽ വൈദികന്മാരെ കൂട്ടത്തോടെ ജയിൽ തുറന്നുവിടാമെന്നു പ്രസിഡൻറു പ്രഖ്യാപിക്കാറുണ്ടു്. ചില വൈദികന്മാർ സ്നേഹിതന്മാരുടെയോ "ദേശാഭിമാനി"കളായ വൈദികന്മാരുടെയോ ഇടപെടൽമൂലം വിമോചിതരാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ഒരു വൈദികൻ വിമുക്തനായാൽ ഭാവിയിൽ, അദ്ദേഹത്തിൻറെ 'നല്ലനടപ്പി'നു്, വിമോചനത്തിനു

ടപ്പെട്ടയാൾ ഉറപ്പുനല്കണം. അങ്ങനെ, അയാൾ ഒരു ആധ്യാത്മികനിയന്താവുകൂടി ആയിത്തീരുന്നു.

3) സന്ന്യാസികളുടെനേക്കുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റടവ്

1950 ഏപ്രിൽ 13-ാം തീയതി രാത്രിയിലാണിതു സംഭവിച്ചതു്. ഒരൊറ്റരാത്രികൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ എല്ലാ സന്ന്യാസികളേയും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നേരത്തേതന്നെ തടങ്കൽപ്പാളയങ്ങളാക്കി മാറ്റിയിരുന്ന ഏതാനും സന്ന്യാസഭവനങ്ങളിൽ അടച്ചുപൂട്ടി. സഭാശ്രേഷ്ഠന്മാരെ ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ അറസ്റ്റുചെയ്തു പ്രത്യേകം ജയിലുകളിലേക്കയച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ സന്ന്യാസികളെല്ലാം തങ്ങളുടെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരോടു വേർപെട്ടു് ഇത്തരം ജയിലാശ്രമങ്ങളിൽ ജീവിക്കേണ്ടിവന്നു. തങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ ഉപദ്രവകരമെന്നു കണ്ട സന്ന്യാസസഭകളുടെമേൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കൂടുതൽ കഠിനനടപടികളും സ്വീകരിച്ചു. അക്കാരണത്താൽ, ഈശോസഭാംഗങ്ങളെയെല്ലാം പ്രത്യേകം പാളയത്തിലേക്കയച്ചു. അവസാനം അവരേയും പൊതുവായ പാളയത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നുവെങ്കിലും മറ്റുള്ളവരുമായി യാതൊരു സമ്പർക്കവും ഉണ്ടാകാത്ത തരത്തിൽ കനത്ത ഭിത്തികളാൽ അവരെ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു വേർപെടുത്തി. ഇടയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ജനലിന്റെ കണ്ണാടിയിൽ അവർ കറുത്ത ചായം തേച്ചുപിടിപ്പിക്കുകകൂടി ചെയ്തു!

സന്ന്യാസികളുടെയിടയിൽ വൈദികന്മാരും വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളും, തുണസഹോദരന്മാർ എന്നിവരും തമ്മിൽ ചേരിതിരിവുണ്ടാക്കി "വർഗ്ഗസമരം" സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു് അവർ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാതിരുന്നില്ല. സന്ന്യാസാർത്ഥികളും വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളും തുണസഹോദരന്മാരും ഏതാണ്ടു വഞ്ചിതരായവരെന്നതുപോലെ ജയിലധികാരികൾ അവരുടെനേരേ സഹതാപം പ്രകടിപ്പിച്ചു: "നിങ്ങൾ

വളരെ ചെറുപ്പത്തിലേ സഭയിൽ പ്രവേശിച്ചതല്ലേ? അന്നു മുതൽ സഭാനിയമങ്ങൾക്കും അധികൃതരുടെ ശിക്ഷണനടപടികൾക്കുംകീഴ് വീർപ്പുമുട്ടിക്കഴിയുകയല്ലേ? അതിന്റെ അർത്ഥം ജീവിതാന്തസ്സു തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ നിങ്ങൾ സ്വതന്ത്രരായിരുന്നില്ല എന്നല്ലേ? എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം തരുന്നു. ആരേയും ഭയപ്പെടാതെ, ആരുടേയും സമ്മർദ്ദത്തിനു വിധേയരാകാതെ ഇഷ്ടമുള്ള ജീവിതാന്തസ്സു തിരഞ്ഞെടുത്തുകൊള്ളുവിൻ." എന്നാൽ, അവരുടെ ഈ അടവു തികച്ചും പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്. ആരും—അത്ഥികളിൽനിന്നുപോലും—കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ 'ഉപദേശം' സ്വീകരിച്ചില്ല.

പരാജയപ്പെട്ട കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ മറെറാരടവുമായി അവരെ സമീപിച്ചു. ഇടവകജോലിക്കായി മെത്രാന്മാക്ക് ഈ സന്യാസിവൈദികന്മാരുടേയും സഹായം ആവശ്യമുണ്ടെന്നും അതനുസരിച്ച് അനേകം സന്യാസിവൈദികന്മാർ ആ ജോലിക്കു പോയിട്ടുണ്ടെന്നും അവർ പറഞ്ഞുനോക്കി.

'ഇനിമേൽ സന്യാസസഭയിൽ ജീവിതം തുടരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല' എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കണം എന്നതായിരുന്നു തടങ്കലിൽനിന്നു പോകുവാനുള്ള അവശ്യവ്യവസ്ഥ. സെമിനാരികളിൽ പഠനം തുടരുവാനോ മറെറന്തെങ്കിലും ജീവിതാന്തസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുവാനോ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വൈദികവിദ്യാത്ഥികൾക്കും തുണസഹോദരന്മാർക്കുമുള്ള വ്യവസ്ഥയും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു.

എന്നാൽ, ബഹുഭൂരിപക്ഷം സന്യാസിവൈദികന്മാരും ഇടവകജോലി സ്വീകരിച്ചില്ല. കാരണം, വിശ്വാസികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അതൊരു ബലഹീനതയും അവക്ക് ഇടവ്യക്കു കാരണവും ആയിരുന്നു. തന്നെയുമല്ല, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഇടവകവൈദികന്മാരെ കൂടുതലായി അറസ്റ്റുചെയ്യു

വാൻ അവർ രാഷ്ട്രത്തിന് അവസരം നല്കുകയും ചെയ്തു. (വൈദികനില്ലാത്ത ഒരിടവകയെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ രാഷ്ട്രം അഭിലഷിക്കുന്നില്ല. കാരണം, അതു വിശ്വാസികൾക്കു തികച്ചും അരോചകമാണ്. എന്നാൽ, സന്ന്യാസിവൈദികന്മാർ ഇടവകജോലി സ്വീകരിച്ചാൽ ഇടവകവൈദികന്മാരെ ധാരാളമായി ജയിലിലടയ്ക്കുകയും പുനർവിദ്യാഭ്യാസകോഴ്സുകളിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം.)

കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഇടവകജോലി സ്വീകരിക്കുവാൻ സന്ന്യാസിവൈദികന്മാർക്കു നിരുപാധികം അനുമതി നല്കി; എങ്കിലും, 'അപകടകാരികൾ' അല്ല എന്നു രാഷ്ട്രത്തിനു തീർച്ചയുള്ളവർമാത്രമേ സ്വതന്ത്രരാക്കപ്പെട്ടുള്ളൂ.

വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളിൽ അരുംതന്നെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥകൾക്കു വഴങ്ങിക്കൊടുത്തില്ല. തന്മൂലം, രാഷ്ട്രം അവരെ ഒന്നടങ്കം സൈന്യസേവനത്തിനു നിയോഗിച്ചു. രോഗികളെമാത്രമേ ഭവനങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുവാൻ അനുവദിച്ചുള്ളൂ.

സൈന്യസേവനത്തിനുവേണ്ട പ്രായമാകാത്തവരെ രണ്ടുമാസത്തേക്കു മറ്റു ചില ജോലികളിൽ നിയമിച്ചു. അവർക്കും പ്രത്യേകമായി പുനർവിദ്യാഭ്യാസകോഴ്സുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം വിഫലങ്ങളെന്നു കാണുകയാൽ, അവസാനം അവരെ അവരുടെ മാതാപിതാക്കളുടെ പക്കലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചയയ്ക്കുകയുണ്ടായി.

തുണസഹോദരന്മാരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ഇംഗിതത്തിനു വഴിപ്പെടായ്കയാൽ അവിടെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടേണ്ടിവന്നു. സാധാരണജോലിക്കാരോടൊത്തു പണിയെടുക്കുവാൻ അവർ നിർബ്ബന്ധിതരായി.

4) വൈദികന്മാരുടെ ഐക്യം തകർക്കപ്പെട്ടതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ

എ) വിശ്വാസികളുടെയിടയിൽ: മേൽനകമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങളാണു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ യത്നങ്ങൾ വിശ്വാസികളുടെയിടയിൽ ഉളവാക്കിയത്. ജനങ്ങൾ വൈദികന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ വിലമതിക്കാതെയായി. അവരെ വിശ്വാസികളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനും—പ്രത്യേകിച്ച്, ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലേ ആളുകൾക്ക്—വൈദികന്മാർ സംപൂജ്യന്മാരായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ആത്മപാലകന്മാക്കുവേണ്ടി ഏതു ത്യാഗവും സഹിക്കുവാനും പോലീസിന്റെ ആക്രമണത്തിൽനിന്ന് അവരെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് എന്തും ചെയ്യുവാനും വിശ്വാസികൾ സന്നദ്ധരായിരുന്നു. അവരെ രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ വിശ്വാസികൾ സമ്പാദ്യങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യവും, ചിലർ ജീവൻപോലും, ബലികഴിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ, ഇന്ന് എന്തൊരു വ്യത്യാസം! വൈദികന്മാർ ബലഹീനന്മാരാണെന്നു ജനങ്ങൾ കാണുന്നു; വിശ്വാസം പരിത്യജിച്ചവരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാക്ക് കൂട്ടുനില്ക്കുന്നവരുമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോകുന്നു. വൈദികനായിരുന്നു, എല്ലാവരേയുംകാൾമുമ്പു കമ്മ്യൂണിസത്തിനെതിരായി സമരം പ്രഖ്യാപിച്ചതും കമ്മ്യൂണിസം മതത്തിന്റേയും മനുഷ്യത്വത്തിന്റേയും പരമശത്രുവാണെന്നു മുദ്രയടിച്ചതും. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ ഇതാ, ആ വൈദികൻതന്നെ തന്റെ വിശ്വാസത്തെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കുകയും ശത്രുവിനോടു കൂട്ടുനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു! അങ്ങനെ, കമ്മ്യൂണിസത്തിൽ എന്നതുപോലെ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുരാഷ്ട്രത്തോടു സഹകരിച്ച വൈദികന്മാരിലും ജനങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമില്ലാതായി. വിശ്വാസികൾ, പ്രത്യേകിച്ചു ഗ്രാമവാസികൾ, ഇത്തരം വൈദികന്മാരെ വെറുക്കുകയും, അവർ കർമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്ന ദൈവാലയങ്ങളിൽ

പോകുന്നതിനും അവരിൽനിന്നു ക്രമാശകം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും വിസമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ വൈദികന്മാരെ വിമർശിക്കുവാനും തുടങ്ങി. പലപ്പോഴും, പ്രത്യേകിച്ചു് അരംകോലത്തു്, അവരുടെ വിമർശനം വളരെ നിശിതവും അനീതിപരവുമായിരുന്നു. നിഷ്കളങ്കരായവരും കുറക്കാരായി എണ്ണപ്പെട്ടു അറസ്റ്റുചെയ്യപ്പെട്ട ജയിലിൽ പാർക്കുന്ന ഒരു വൈദികൻ വിമുക്തനാവുക എന്നതുമാത്രം മതി — സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി അപേക്ഷിക്കാതെതന്നെ വിമുക്തനായതാണെങ്കിലും—അദ്ദേഹം ജനങ്ങളാൽ സംശയിക്കപ്പെടുകയായി: മറ്റുള്ളവർ ജയിലിൽ കിടക്കുമ്പോൾ ഈ വൈദികനു മാത്രം വിമുക്തനാകുവാൻ എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു? അദ്ദേഹം രാഷ്ട്രവുമായി ഏതോ കരാറിൽ ഒപ്പുവച്ചുകാണും—ഇങ്ങനെയായിരുന്നു അവരുടെ ചിന്താഗതി.

അതുപോലെതന്നെ, ഒരു വൈദികൻ ഒരിടവകയിൽനിന്നു മറെറാരിടവകയിലേക്കു മാറ്റപ്പെടുമ്പോൾ അവിടത്തെ വിശ്വാസികൾ വലിയ ആശങ്കയോടെയാണു് അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുക. കാരണം, അവിടെനിന്നും മാറ്റപ്പെട്ട അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻഗാമി തീക്ഷ്ണതയും ജനസ്വാധീനതയുമുള്ള ഒരു മാതൃകാവൈദികനായിരുന്നെന്നു വരാം. അപ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഇങ്ങനെ വിചാരിക്കും: "അദ്ദേഹത്തെ അതങ്ങളിൽനിന്നു് അകറ്റിയതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തി കുറയ്ക്കുവാൻവേണ്ടിയാണു്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരാൽ നിയമിതനായിരിക്കുന്ന ഈ പുതിയ വൈദികൻ 'ദേശാഭിമാനി'കളുടെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ടവനായിരിക്കണം". എന്നാൽ, പലപ്പോഴും യാഥാർത്ഥ്യം നേരേമറിച്ചായിരുന്നു. മുൻഗാമിയെ നീക്കംചെയ്ത അതേകാരണത്താലായിരുന്നു പിൻഗാമിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടവകയിൽനിന്നു മാറ്റപ്പെട്ടതു്.

രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഇംഗിതങ്ങൾക്കു തലകുനിക്കാത്ത

വൈദികന്മാരെയാണു ജനങ്ങൾ കൂടുതൽ ബഹുമാനിക്കുന്നതു്. അതുതന്നെയാണു വൈദികന്മാരെ വിലമതിക്കുവാൻ അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന മാനദണ്ഡം. ഉദാഹരണത്തിനു്, എല്ലാവൈദികന്മാരും തൊഴിൽപ്രദർശനങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്കിടർച്ചയുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, ചുരുക്കംചില വൈദികന്മാർ അതിനു വിസമ്മതിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവർ കരുതി, എല്ലാവരും വിസമ്മതിക്കേണ്ടതാണെന്നും സമ്മതിക്കുന്നവർ അപ്രാപ്യരും സഭയോടു വിശ്വസ്തതയില്ലാത്തവരും ആണെന്നും!

അതുപോലെതന്നെ, ജയിലിലടയ്ക്കപ്പെട്ട സന്യാസി വൈദികന്മാരെല്ലാം ഇടവകജോലി സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ഇത്രയധികം ഇടർച്ചയുണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ, ബഹുഭൂരിപക്ഷം സന്യാസികളും ജയിൽവാസംതന്നെ തുടരുകയും ചുരുക്കംപേർമാത്രം ഇടവകജോലി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, ഇടവകജോലി സ്വീകരിച്ചവർ ജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വഞ്ചകന്മാരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൂട്ടാളികളുമായി. "രാഷ്ട്രവുമായി ഏതോ ഒത്തുതീർപ്പിനു് അവർ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്"—ജനങ്ങൾ തീർത്തു പറഞ്ഞു. പല സന്യാസികളും തങ്ങളുടെ നിരപരാധത്വം പ്രസംഗവേദിയിൽനിന്നു പരസ്യമായി സത്യംചെയ്തു പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടും ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചില്ല. "അതു പരമാർത്ഥമെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടു ബാക്കിയുള്ള വൈദികന്മാരേയും സ്വതന്ത്രരാക്കി ഇടവകകളിൽ അയച്ചില്ല?"—ഇതാണു് അവരുടെ ചോദ്യം.

ഏതാനും മെത്രാന്മാർ രാഷ്ട്രവുമായി ചില പരസ്പരധാരണയിൽ എത്തിയതാണു ജനങ്ങൾക്കു് ഏറ്റവുമധികം ഇടർച്ചയുണ്ടാക്കിയ കാരണമായതു്. പിന്നീടു്, ഈ മെത്രാന്മാർ അർപ്പിക്കുന്ന ദിവ്യബലിയിൽ ജനങ്ങൾ സംബന്ധിക്കാതെയായി. അവരിൽനിന്നു സ്ഥൈര്യലേപനം സ്വീകരിക്കുവാൻ

ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ അയയ്ക്കുവാൻപോലും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഈ മെത്രാന്മാരുമായി സന്ദർശനം നടത്തുന്ന വൈദികന്മാരെപ്പോലും ജനങ്ങൾ അധിക്ഷേപിച്ചു.

ഇപ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം കൂടുതൽ അനുകൂലമായിട്ടുണ്ട് എന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. പരിപൂർണ്ണമായിട്ടല്ലെങ്കിലും, ഈ മെത്രാന്മാരിൽ ജനങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമുളവായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

ഇവിടെയും, ചില മെത്രാന്മാർ ഒത്തുതീർപ്പിനു സമ്മതിച്ചു എന്നതിനെ നേരിട്ടു കുറ്റപ്പെടുത്തുകയല്ല ജനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു്. മറിച്ചു്, അവർ പറയുന്നു, "മറ്റു മെത്രാന്മാർ ഒത്തുതീർപ്പിനു സമ്മതിച്ചില്ലല്ലോ; പിന്നെ, എങ്ങനെ ചിലർക്കുമാത്രം സമ്മതിക്കുവാൻ സാധിക്കും?" എന്നു്. ഒരാൾ ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിൽ മറ്റാർക്കും ഒരു കാരണത്താലും സമ്മതിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല എന്നതായിരുന്നു ജനങ്ങളുടെ മനോഭാവം.

ബി) വൈദികന്മാരുടെതന്നെ ഇടയിൽ: ബാഹ്യമായ സംഘടനാബലത്തിൽ മാത്രമാണു സഭയുടെ ശക്തി നിലകൊള്ളുന്നതെങ്കിൽ, സഭയുടെമേൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുവാൻ രാഷ്ട്രത്തിനു കഴിഞ്ഞു എന്നുവേണം പറയുവാൻ. കാരണം, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അധീനതയിലും നിയന്ത്രണത്തിലും അല്ലാതെ, സ്വതന്ത്രമായി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു സംഘടനപോലും ഇന്നു ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിലില്ല.

ബന്ധനസ്ഥരായ മെത്രാന്മാരുടെ ശ്രുതകളിൽ രാഷ്ട്രത്താൽ നിയമിതരായ വികാരിജനറാളന്മാരും വിക്കർകപ്പിറുലർമാരുമാണു ഭരണം നടത്തുന്നതു്. മെത്രാന്മാരുള്ള ശ്രുതകൾപോലും അനുഭവത്തിൽ സ്റ്റെയിറിന്റെ സഭാകാര്യാലയംവഴിയാണു ഭരിക്കപ്പെടുന്നതു്. സഭാകാര്യാലയമാണു് ഇടവകവൈദികന്മാരെ നിയമിക്കുന്നതും ഇടയലേഖനങ്ങൾപോലും എഴുതുന്നതും! ഇവയെല്ലാം നിയമാനുസൃത

മാകുവാൻവേണ്ടി അനുമതി നല്കുകമാത്രമാണു മെത്രാനു ചെയ്യുവാനുള്ളതു്. മെത്രാൻ 'സ്വതന്ത്ര'നാണെങ്കിൽ, ഗൗരവാവഹമായ കാര്യങ്ങളിൽ വിസമ്മതം രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ, വികാരിജനറാളിനെ നിയമിക്കുവാൻ രാഷ്ട്രം അഭിലഷിക്കുമ്പോൾ അതു നിരസിക്കുക വിഷമമാണു്.

വൈദികന്മാർതമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ആന്തരികമായ യോജിപ്പിനേയും പരസ്പരധാരണയേയും സൗഹാർദ്ദത്തേയും ശിഥിലമാക്കുവാൻ രാഷ്ട്രത്തിനു സാധിച്ചു എന്നതാണു് ഏറ്റവും പരിതാപകരമായ വസ്തുത. "ദേശാഭിമാനി"കളായ വൈദികന്മാർ രാഷ്ട്രത്തോടു സഹകരണമനോഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കാത്തവരെ എതിർക്കുന്നു; സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്തിൽ കാലത്തിനു യോജിച്ച മാറ്റങ്ങൾ സഭയിൽ വരുത്തുവാനുള്ള ആവശ്യകതയെ കാണുവാൻ കഴിയാത്തവർ എന്നു് അവരെ താറടിക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രത്തോടു സഹകരിക്കുക അഭിലഷണീയമെന്നു കരുതുന്ന വൈദികന്മാരാകട്ടെ "ദേശാഭിമാനി"കളായവരെ, തങ്ങളുടെ ഔത്സുക്യത്തെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കുന്നവരെന്നു മുദ്രയടിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, വൈദികനു തന്റെ സഹവൈദികനിൽ വിശ്വാസമില്ലെന്നായിരിക്കുന്നു.

അതുപോലെതന്നെ, "ദേശാഭിമാനി"കളായ വൈദികന്മാരും ഇടവകഭരണം ഏറെറടുത്ത സന്ന്യാസിവൈദികന്മാരും ചേർന്നു് ഇടവകജോലി സ്വീകരിക്കാത്തവരെ, ചുമതലകളും മറ്റും സുഖലോലുപതയെ താലോലിക്കുന്നവർ എന്നു കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു.....

ഒരിക്കൽ, "ദേശാഭിമാനി"യായ ഒരു വൈദികൻ, രാഷ്ട്രം നടത്തുന്ന സെമ്മിനാരിയിൽ ചേരുവാൻ പലരേയും നിർബ്ബന്ധിച്ചുനോക്കി. ഒരുവൻപോലും അതിനു സമ്മതിക്കാതെ നിർബ്ബന്ധിതവേല ചെയ്തുകൊണ്ടു് അടിമത്തൊഴിലുകളിൽ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുവാൻ കൂട്ടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു കണ്ട

പ്പോൾ ആ വൈദികൻ നിരാശനായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "ബഹുമാനാദരങ്ങളും അലസമായ ജീവിതവും സുഖസൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു ദൈവവിളി ഉണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ കരുതി. എന്നാൽ, ഇന്ന് ഒരു വൈദികനാവുക എന്നു വച്ചാൽ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കഠിനമായി അധ്വാനിക്കുക എന്നതായപ്പോൾ നിങ്ങൾ അതിൽനിന്നു പിന്മാറുന്നു. ഇങ്ങനെ, സഭയേയും ദൈവത്തേയും നിങ്ങൾ ഒറ്റിക്കൊടുക്കുകയാണു്."

സി) സന്യാസികൾ: രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കുതന്ത്രങ്ങൾ മൂലം രൂപതാവൈദികന്മാരെ അപേക്ഷിച്ചു്, സന്യാസസഭാംഗങ്ങൾക്കും കോൺഗ്രിഗേഷനംഗങ്ങൾക്കുമാണു കൂടുതൽ ഉപദ്രവം നേരിട്ടിട്ടുള്ളതു്. അവർ തങ്ങളുടെ ആശ്രമങ്ങളിൽ നിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും ചിതറിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എങ്കിലും, രൂപതാവൈദികന്മാരെക്കാൾ കൂടുതൽ ഐക്യത്തിൽ അവർ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. കാരണം, സന്യാസികളുടെയിടയിൽ കുടുംബാരൂപിയും ഹൃദയൈക്യവും ഉണ്ടു്. ഇന്നു് അവർ നാലുപാടും ചിന്നിച്ചിതറി, രാജ്യത്തിന്റെ അജ്ഞാതകോണുകളിൽ ജീവിക്കുന്നുവെങ്കിലും, അവർ തമ്മിൽ ഐക്യമുണ്ടു്. മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തനും തൽപരനാണു്.

സന്യാസിനികളേയും കന്യാസ്ത്രീകളേയുംകുറിച്ചും മേല്പറഞ്ഞവ വാസ്തവമാണു്.

5) രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ

1) സഭയുടെ ദേശസാൽകരണം: ഭാവിയിൽ സഭയെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കുന്നതിനു് ആദ്യമായി അതിനെ ദേശീയമാക്കുവാൻ രാഷ്ട്രം അഭിലഷിക്കുന്നു. സഭയോടൊപ്പം മതത്തേയും പൊതുവേ നിർമ്മൂലമാക്കാമെന്നാണു രാഷ്ട്രത്തി

ന്റെ പ്രത്യാശ. ഇക്കാരണത്താലാണ്, സഭാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള സ്റ്റോറ് ഓഫീസ് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്.

സഭയ്ക്കെതിരായ സമരം, കരുതിക്കൂട്ടി തയ്യാറാക്കിയ ഒരു പദ്ധതിയനുസരിച്ച് സാവധാനവും വഞ്ചനാത്മകവും ആയിരിക്കണം. അങ്ങനെ വലിയ ഒച്ചപ്പാടൊന്നുംകൂടാതെ സഭയെ ഉന്മൂലനംചെയ്യണം. ഇക്കാരണത്താലാണ്, സഭയെ സഹായിക്കുന്നു എന്നു പുറമേ ഭാവിക്കുവാൻ രാഷ്ട്രം നിർബ്ബന്ധിതമായിരിക്കുന്നത്. ഇന്നു രാഷ്ട്രം ജീർണ്ണിച്ച പള്ളികൾ പുനരുദ്ധരിക്കുന്നതിലും വൈദികന്മാർക്കു ശമ്പളം നല്കുന്നതിലും സെമ്മിനാരികൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലും ശ്രദ്ധ പതിക്കുകയാണ്.

സഭാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള സ്റ്റോറ് ഓഫീസിന് ഇപ്പോൾ എല്ലാ ഡിസ്ട്രിക്ടിലും പ്രതിനിധികളുണ്ട്. വൈദികനും വിശ്വാസികൾക്കുമെതിരായി ചാരവൃത്തി നടത്തുവാൻ അതു നിരീക്ഷകന്മാരെ എല്ലാ ഇടവകയിലും നിയമിച്ചിട്ടുണ്ട്. വലിയ ഒച്ചപ്പാടുകൂടാതെ സഭയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് എതിർപ്രവർത്തനം നടത്തുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവർ പഠിച്ചുറിയും. സർവ്വോപരി, രാഷ്ട്രവുമായി രമ്യതയിൽ വർത്തിക്കുവാൻ വൈദികനെ അവർ പ്രേരിപ്പിക്കും. എല്ലാത്തിലും നിന്ന് 'മുതലെടുക്കു'വാൻ അവർക്കറിയാം.

ചിലപ്പോൾ, വൈദികന്റെ രഹസ്യമായ വല്ല വൈകല്യവും അവർ കണ്ടുപിടിച്ചെന്നു വരാം. അപ്പോൾ അവർ വിജയോന്മത്തരാകും. തങ്ങൾ പറയുന്നവ അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആ വൈകല്യം വെളിപ്പെടുത്തി പൊതുജനങ്ങളുടെയിടയിൽ വലിയ ഇടർച്ചയ്ക്കു കാരണമാക്കും എന്ന് അവർ ആ വൈദികനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തും. സഭാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള സ്റ്റോറ് ഓഫീസിനു നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്, മതത്തിന്റെ ബാഹ്യമായ ആചാരങ്ങളെല്ലാം മുറയ്ക്കു നടക്കണമെന്ന്. മതപരമായ ജീവിതത്തെ തങ്ങൾ അനുകൂലിക്കുന്നുവെന്നു പുറമേ കാണിക്കുവാൻവേണ്ടി, ഞായറാഴ്ചകളിൽ ഒരു കുർബാനയെങ്കിലും

ഓരോ ഇടവകയിലും അർപ്പിക്കപ്പെട്ടുവാൻ വേണ്ട സജ്ജീകരണങ്ങളും അവർ ചെയ്യുന്നു. ഇക്കാരണത്താലാണ്, ഓരോ ഇടവകയിലും ഓരോ വൈദികൻ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് അവർക്കു നിർബ്ബന്ധമുള്ളതു്. അങ്ങനെ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ വൈദികന്മാരുടെ അഭാവം അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ, പട്ടണങ്ങളിലേ സ്ഥിതി അങ്ങനെയല്ല. സന്ന്യാസിവൈദികന്മാരെയെല്ലാം ജയിലിലടച്ചതു പട്ടണങ്ങളെ സാരമായി ബാധിച്ചു. തന്നെയുമല്ല, ഇടവകവൈദികന്മാരിൽ ഒരു നല്ല ശതമാനവും തടങ്കലിലാണ്. അതുകൊണ്ടു്, പട്ടണങ്ങളിൽ ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന വൈദികന്മാരുടെ ചുമതല വർദ്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. വിശ്വാസികളുടെ ആവശ്യങ്ങളും എല്ലാം സാധിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നില്ല. തങ്ങളുടെ കഴിവിന്റെ അപ്പുറമാണു് അവർ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതു്. തമാശയായി അവർ പറയും, ജയിലിലാണു ജോലി കുറവെന്നും, ജയിൽജീവിതമാണു കൂടുതൽ സന്തോഷപ്രദമെന്നും.

എന്നാൽ, വൈദികന്മാരുടെ അഭാവത്തെ സഭാകാര്യാലയം ഒരു പ്രശ്നമായി പരിഗണിക്കുന്നില്ല. മതപരമായ ജീവിതത്തിന്റെ ബാഹ്യപ്രകടനങ്ങളെ നിലനിറുത്തുവാൻ രാജ്യത്താകെയുള്ള വൈദികന്മാരുടെ അഞ്ചിലൊരുഭാഗം മതിയാകുമെന്നാണവർ കരുതുന്നതു്. സഭാകാര്യാലയത്തിലേ ഒരു സുപ്രധാനവ്യക്തി ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി: "ഓരോ ഡിസ്ട്രിക്ടിനും ഏതാനും വൈദികന്മാർ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കു ധാരാളം മതി. അവർക്ക് ഇടവകകൾതോറും സഞ്ചരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ കാറുകൾ നല്കും. അങ്ങനെ, സഭാചടങ്ങുകളെ നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടു പോകും." (മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, മതപരമായ ചടങ്ങുകളുടെ റേഷൻ വിതരണസമ്പ്രദായം!)

2) വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളുടെ പരിശീലനം: സ്റ്റേറ്റു സെമ്മിനാരികളിലേക്കു വിദ്യാർത്ഥികളെ ലഭിക്കുവാൻ സഭാ

കാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള ഓഫീസ് വലിയ പരിശ്രമങ്ങൾതന്നെ നടത്തുന്നുണ്ട്. ദൈവശാസ്ത്രപഠനത്തിനു വിദ്യാർത്ഥികളെ അയയ്ക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് ഇടവകവൈദികന്മാർക്കു സ്ഥലത്തെ മെത്രാന്മാരുടെ ഒപ്പുകൾ അടങ്ങിയ കല്പനകൾ അവർ അയയ്ക്കുന്നു. ഈ പരിശ്രമങ്ങളെല്ലാം കഴിച്ചിട്ടും അളകൾ തികയാത്തതിനാൽ മിഡിൽസ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസംപോലും ഇല്ലാത്തവരേയും അവർ സ്വീകരിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇവർക്കുവേണ്ടി എട്ടുമാസത്തെ ഒരു പ്രത്യേക പരിശീലനമുണ്ട്. അതിന്റെയവസാനം ഒരു പരീക്ഷയും. ഈ പരീക്ഷയിൽ വിജയികളാകുന്നവർക്കു കോളെജിൽ ചേർന്നു പഠിക്കുവാൻ വേണ്ട സ്റ്റാൻഡാർഡ് കിട്ടുമെന്നാണവർ പറയുന്നതു്! ഇവരെ നേരിട്ടു ദൈവശാസ്ത്രപഠനത്തിനു സെമ്മിനാരികളിലേക്കയയ്ക്കുന്നു.

പൗരോഹിത്യത്തിലേക്ക് അത്ഥികളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഗവണ്മെൻറ് ഇത്രയധികം ഉത്സാഹം കാണിക്കുന്നതു് എന്തിനാണ്? മറുപടി എളുപ്പമാണ്: തങ്ങളുടെ താളത്തിനൊത്തു തുള്ളുവാൻ തയ്യാറുള്ള വൈദികന്മാരെ സമ്പാദിക്കുവാൻ. നൂറുകണക്കിനു വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളെ നിയമാനുസൃതമായ സമയം കഴിഞ്ഞിട്ടും യുഎസിനത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു ഗവണ്മെൻറിന്റെ മേല്പറഞ്ഞ ഉദ്ദേശ്യം വ്യക്തമാണ്.

3) നയംമാറ്റങ്ങൾ: കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ, സഭയുടെ നേർക്കു തങ്ങൾക്കുള്ള യഥാർത്ഥമനോഭാവത്തെക്കുറിച്ചു തെറ്റിദ്ധാരണയുണ്ടാകത്തക്ക രീതിയിൽ സഭാസംബന്ധമായ നടപടികളിൽ അപ്പോഴപ്പോൾ തങ്ങളുടെ നയം വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ സമാധാനത്തിന്റെയും ശാന്തിയുടേയും ഘട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. സഭയുടെനേർക്കുള്ള കുതന്ത്രങ്ങളെല്ലാം പാടേ ഉപേക്ഷിച്ചുവെന്ന ധാരണ ജനങ്ങളിൽ ഉളവാക്കുവാൻ പോരുന്നവയാണ് ആ ഘട്ടങ്ങൾ.

സഭയുടെ കാര്യത്തിൽ തങ്ങൾക്കു സാധിച്ചിടത്തോളംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടുവെന്നും സഭയേയും മതത്തേയും തീർത്തും ഇല്ലാതാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശ്യമില്ല എന്നുമുള്ള ധാരണ പരത്തുവാൻ പര്യാപ്തമാണ് ആ ഘട്ടങ്ങൾ.

എന്നാൽ, ഈ കാലഘട്ടം അധികം നീണ്ടുനില്ക്കുകയില്ല. പ്രശാന്തമെന്നു പറയാവുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ രാഷ്ട്രം ചെയ്യുന്നതു്, അതിനു കൈവന്നിട്ടുള്ള സ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം ഉറപ്പിക്കുകയും, രഹസ്യത്തിൽ പുതിയൊരു ആക്രമണത്തിനു കളമൊരുക്കുകയുമാണ്.

1948 വരെ ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു മെത്രാന്മാരെ ആരെയും വിസ്തരിച്ചിട്ടില്ല. മറിച്ചു്, കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നാലുമെത്രാന്മാരെ രാഷ്ട്രം സ്വതന്ത്രരാക്കുകയാണുണ്ടായതു്. യുദ്ധകാലത്തു നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട പള്ളികൾ രാഷ്ട്രംതന്നെ പുനരുദ്ധരിക്കുകയും പുതിയ പള്ളികൾ പണിതുയർത്തുകയും ചെയ്തു. മാത്രമല്ല, സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള സദുദ്ദേശ്യങ്ങൾ രാഷ്ട്രം ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടുമിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇതെല്ലാം ഒരു പുതിയ സമരത്തിനുള്ള സമാധാനപൂർവ്വകമായ തയ്യാറെടുക്കലായിരുന്നു.

സന്ന്യാസികളെ ലിക്വിഡേറ്റുചെയ്തതു വളരെ മൃഗീയമായ വിധത്തിലാണ്. അവരെയെല്ലാം ഒരു രാത്രിയിൽ ആശ്രമങ്ങളിൽനിന്നു് അടിച്ചിറക്കി. വസ്ത്രം ധരിക്കുന്നതിനും ഏറ്റവും അത്യാവശ്യകസാധനങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിനും ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾമാത്രമേ അവർക്കു നല്കപ്പെട്ടുള്ളൂ. അനന്തരം, പോലീസുവാനുകളിൽ, സുശക്തമായ കാവലോടെ, എവിടെയ്ക്കാണെന്നു പറയുകപോലും ചെയ്യാതെയാണ് അവരെ കൊണ്ടുപോയതു്. യാത്ര അനവധി മണിക്കൂറുകൾ ദീർഘിച്ചതായിരുന്നു. അവരെ സ്വാഗതംചെയ്യാൻ നിന്നിരുന്നതു പുനർവിദ്യാഭ്യാസാചാര്യന്മാരാണു്! ആ ആചാര്യന്മാർ അവർക്കു് അഭിവാദനമരുളുകയും അവരുടെ കാര്യത്തിൽ രാഷ്ട്

ടത്തിനുള്ള സദുദ്ദേശ്യങ്ങളെ തെളിവാർന്ന പുഞ്ചിരിയോടെ വിവരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇതേവിധംതന്നെയാണ് ഇടവകവൈദികന്മാരോടും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പെരുമാറിയത്. അവരെ ബന്ധനത്തിൽ വയ്ക്കുകയും ക്രൂരമായി മർദ്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. അവസാനം അവരെയെല്ലാം 'സകരുണം' മോചിച്ചു.

ഈ നയം, തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്കും സംശയങ്ങൾക്കും ഇടംനല്കുന്നതിനാൽ, ഞങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റവും അപകടകരമാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നിഷ്കരുണം മർദ്ദനം നടത്തുന്നതു ജനങ്ങൾക്കു വെറുപ്പിനു കാരണമാകും. അപ്പോൾ അവർ മർദ്ദനപരിപാടി അല്പം കുറയ്ക്കും. ജനങ്ങളുടെ വെറുപ്പ് ഉടനേ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, വാസ്തവത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ഉദ്ദേശ്യം സഫലമാകുന്നു. ഒരു സാധനം പത്തു രൂപയ്ക്കു വില്ക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു ചില്ലറവില്പനക്കാരനെപ്പോലെയാണവർ. ആദ്യം അയാൾ ഇരുപതു രൂപ ചോദിക്കുന്നു. ഉടനേ, വാങ്ങിക്കുവാൻ വരുന്നവൻ വിലപേശാൻ തുടങ്ങും. ഒടുവിൽ, വില്പനക്കാരൻ സാധനത്തിന്റെ വില പതിനഞ്ചു രൂപയാക്കുന്നു. അഞ്ചു രൂപ കുറഞ്ഞുകിട്ടിയതിൽ ക്രേതാവു വളരെയധികം സന്തോഷിക്കും. അതുപോലെതന്നെ വില്പനക്കാരനും.....

(മറ്റൊരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റടവാണു പൊതുജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ വികേന്ദ്രീകരിക്കുക എന്നതു്. രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തിൽ 'ബർലിൻ അവരോധം'വഴിയാണ് ഇതു് ഏറ്റവും വ്യക്തമായി അനുഭവപ്പെട്ടതു്. ചൈനയിൽ സംഭവിക്കുന്നവയിൽനിന്നു ലോകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെ തിരിക്കുവാൻ റഷ്യക്കാർ ബർലിനിൽ ഒരു നാടകാഭിനയംതന്നെ നടത്തി. എല്ലാവരും വിചാരിച്ചുപോയി, റഷ്യയുടെ വിദേശനയത്തിന്റെ ആകർഷണകേന്ദ്രം ബർലിൻ ആണെന്നു്. വാസ്തവ

ത്തിൽ അതു ചൈനയായിരുന്നു. 'ബർലിൻ അവരോധം' ശ്രദ്ധ വികേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു..... ചൈന കീഴടങ്ങിയതോടേ, 'ബർലിൻ അവരോധ'വും അവസാനിച്ചു. റഷ്യ ഒരടി പിന്മാറിയെന്നു ലോകം വിശ്വസിച്ചുപോവുകയുംചെയ്തു.....)

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ നയംമാറ്റങ്ങളുടെ ഉള്ളുകള്ളികൾ ഞങ്ങൾ നേരത്തേ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ പല അബദ്ധങ്ങൾവയ്ക്കലും ഞങ്ങൾക്ക് ഒഴിച്ചുവയ്ക്കാമായിരുന്നു.

6) എങ്ങനെ വീക്ഷിക്കണം?

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ വൈരികളാണെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ പൗരാവകാശപരവും സാമൂഹികവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ സഹകരിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന സത്യപ്രതിജ്ഞാവാചകം അവരിൽനിന്നു ചൊല്ലിക്കേൾക്കുന്നതുകൊണ്ടോ തൃപ്തിപ്പെടുകയില്ല എന്നതു തീർച്ചയാണ്.

സഭാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള സ്റ്റേറ്റ് ഓഫീസിലേ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് അനുഭാവികളായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വൈരികന്മാരെ സന്ദർശിച്ച് അവരോട് ദീർഘനേരം സംഭാഷണം നടത്തുന്നു. ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സ്റ്റേറ്റ് ഓഫീസിലേക്കയയ്ക്കുന്ന റിപ്പോർട്ടിനെ അനുസരിച്ചിരിക്കും, വൈരികന്റെ ഭാവി. അതിനാൽ, അദ്ദേഹം ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ യേപ്പെട്ടകയും കഴിവുപോലെ സൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുക കേവലം സ്വാഭാവികമാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു് അതിൽത്തന്നെ തെറ്റല്ല; വൈരികന്മാർ ശത്രുവിനോടും സ്നേഹപൂർവ്വം വർത്തിക്കേണ്ടവരാണല്ലോ. അവന്റെ സ്നേഹം സമ്പാദിക്കുവാനും അവന്റെ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കുവാനും അദ്ദേഹം കഴിയുന്നതൊക്കെ ചെയ്യണം.

എന്നാൽ, ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വൈരികനെ വശത്താക്കുവാൻ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരാണു്;

തത്ത്വശാസ്ത്രപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവും ആയ പരിശീലനം നല്കിയേ കമ്മ്യൂണിസ്ററുകാർ അവരെ അയയ്ക്കുകയുള്ളൂ. വൈദികന്റെ ദൗർബ്ബല്യങ്ങളേയും അഭിലാഷങ്ങളേയും താൽപര്യങ്ങളേയും മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസവും മൈത്രിയും സമ്പാദിക്കുവാൻ അവർ കഴിയുന്നത്ര ഉത്സാഹിക്കുകയും വേണം. തങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥദൗത്യത്തെക്കുറിച്ചു സംശയം ജനിപ്പിക്കുന്നവയൊന്നും അവർ ഒരുനാളും ചെയ്തുകൂടാ. സാവകാശവും ക്ഷമാപൂർവ്വകവുമായിരിക്കണം അവരുടെ കാൽവയ്പുകൾ. ആദ്യം വളരെ ചെറിയ സേവനങ്ങളും വിട്ടുവീഴ്ചകളുംമാത്രമേ ചോദിക്കാവൂ. പിന്നീട്, അല്പാല്പമായി ആവശ്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കണം.....

ഈ പ്രശ്നങ്ങളെയെല്ലാം നേരിടേണ്ട വൈദികൻ ഏകാകിയാണ്. മേലധികാരിയുമായി അദ്ദേഹത്തിനു സ്വതന്ത്ര സമ്പർക്കമില്ല. പൊതുസമ്മേളനങ്ങളോ ധ്യാനങ്ങളോ ഇപ്പോൾ നടത്തപ്പെടുന്നില്ലാത്തതിനാൽ സഹവൈദികന്മാരുമായും അദ്ദേഹത്തിനു സമ്പർക്കമില്ല. ശക്തിയും ധൈര്യവും പകരുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് ഉപദേശം നല്കുവാനോ നേർവഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനോ ആരുമില്ല. മാർപ്പാപ്പായ്ക്കും സഭയ്ക്കും എതിരായി കമ്മ്യൂണിസ്ററുകാർ തൊടുത്തുവിടുന്ന ആക്ഷേപങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം എന്തു പ്രതിവിധി പ്രയോഗിക്കും?

വൈദികന്മാരെ തങ്ങളുടെ പാർശ്വവർത്തികളാക്കുന്നതിനു മോഹനമായ വാഗ്ദാനങ്ങളും, ചിലപ്പോൾ, ഭയപ്പെടുത്തലുമാണു കമ്മ്യൂണിസ്ററുകാർ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ. വിശ്വാസത്തെപ്രതി അവരെ ഭിത്തിയോടു ചേർത്തു നിറുത്തി വെടിവയ്ക്കുകയാണു കമ്മ്യൂണിസ്ററുകാർ ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ, അവരിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗം അതു സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, കൂടുതൽ വീരോചിതവും

പ്രയാസകരവുമായ ഒരു കൃത്യമാണ് അവർ ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്: ഏറ്റവും വിഷമമായ സന്ദർഭങ്ങളിലും സാഹചര്യങ്ങളിലും അവർ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തെ ഏറ്റുപറയുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യണം.

ഇപ്രകാരമുള്ള പരീക്ഷണഘട്ടങ്ങളെ വിജയപൂർവ്വം തരണംചെയ്യുവാൻ അവർക്കു കഴിയും! ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകസഹായമില്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെ കഴിയുകയില്ല. ഈ വിഷമഘട്ടത്തിൽ വൈദികന്മാർക്കു ധൈര്യംപകരുന്നതിനു ധ്യാനങ്ങളും മറ്റും നടത്തുവാൻ ഒരു ശ്രമം ചെയ്യുവരുന്നുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു ഏജൻറന്മാരുടെ സാന്നിധ്യത്തിലെ ധ്യാനങ്ങൾപോലും നടത്തുവാൻ സാധിക്കും. എങ്കിലും, ഈ ധ്യാനോപദേശങ്ങളും മറ്റും വൈദികന്മാരുടെ ആധ്യാത്മികജീവിതത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു് അവർക്കു നവചൈതന്യം പകരുന്നതിനു പര്യാപ്തമാണ്.

എന്നാൽ, മുന്നോട്ടുള്ള ഗതി എന്താണ്? തീർത്തുപറയുക വിഷമംതന്നെ. എങ്കിലും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ അന്തിമലക്ഷ്യം എന്താണ് എന്നതു സ്പഷ്ടമത്രേ. ആ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ അവർ സ്വീകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ സമയത്തിനും സൗകര്യത്തിനും അനുസരിച്ചു വിഭിന്നമായിരിക്കും എന്നുമാത്രം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സമർത്ഥരായ മനഃശാസ്ത്രജ്ഞരാണ്. ഭൂമിയോടു ചെവി ചേർത്തുവച്ചു് അവർ ലോകാഭിപ്രായങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കും; കാറ്റുവീശുന്നതിനനുസരിച്ചു തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തും. അവരുടെ അന്തിമലക്ഷ്യം സാർവ്വലൗകികകമ്മ്യൂണിസം സംസ്ഥാപിക്കുക എന്നതാണ്. മതവിരുദ്ധപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഈ അന്തിമലക്ഷ്യത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ, കുറച്ചു കാലത്തേക്കു മതസ്വാതന്ത്ര്യം നല്കുന്നതു കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കാവശ്യകമെന്നു കണ്ടാൽ ഉടനെ അങ്ങനെ ചെയ്യുവാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ മടിക്കുകയില്ല.

ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ മതവിരുദ്ധസംരംഭങ്ങൾ ഓരോ രാജ്യത്തിലും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം. ഓരോ രാജ്യത്തിലേയും പരിതഃസ്ഥിതികൾ വ്യത്യസ്തമാണല്ലോ. മാത്രമല്ല, ഈ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ഒറ്റയടിക്കു സഭയെ ഉന്മൂലനംചെയ്യുവാനുദ്യമിക്കുന്നതു വലിയ ഒച്ചപ്പാടുകൾക്കും കലാപങ്ങൾക്കും കാരണമാക്കിയേക്കാം. അതിനാൽ, പടിപടിയായി അതു നിർവ്വഹിക്കുന്നതായിരിക്കും ബുദ്ധിപൂർവ്വകം. ഒരു രാജ്യത്തുനിന്നു സഭയെ തുടച്ചുനീക്കുക; എന്നിട്ട്, പോളണ്ടിൽ സഭയ്ക്കു നല്കിയിരിക്കുന്ന "മാതൃകാപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ"പ്പറ്റി ലോകത്തോടു പ്രസംഗിക്കുക—ഇതാണ് അവർ ചെയ്യുന്നതു്. അപ്പോൾ കമ്മ്യൂണിസം സഭയുടെ ശത്രുവല്ലെന്നു സാധാരണജനങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുവാനിടയാകും. ഒരു രാജ്യത്തു പുരോഹിതന്മാരെ മർദ്ദിക്കുന്നെങ്കിൽ, അതു് അവർ "രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെടുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്!"

സഭയേയും മതത്തേയും നിശ്ശേഷം തുടച്ചുമാറ്റുക എന്ന കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ പരമമായ ഉദ്ദേശ്യം സാർവ്വദേശീയകമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ വിജയം കൊണ്ടാടുന്ന അവസരത്തിലേക്കു നീക്കിവച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതുവരെ അവർ ക്ഷമയോടേ കാത്തിരിക്കും.

എങ്കിലും, സഭയുമായുള്ള ഈ ഏറ്റുമുട്ടലിൽ കമ്മ്യൂണിസം അവസാനം പരാജയമടയുമെന്നതിനു പക്ഷാന്തരമില്ല. എന്തുകൊണ്ട്? കാരണം, സഭയെപ്പറ്റി വളരെ തെറ്റായ ധാരണയാണു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കുള്ളതു്. സഭയുടെ ബാഹ്യപ്രകൃതിയും സ്വാഭാവികശക്തിയുംമാത്രമേ അവർ കാണുന്നുള്ളൂ. സഭയുടെ അന്തരികമായ അതിസ്വാഭാവികശക്തിയുടെ ഒരംശംപോലും അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിട്ടില്ല.

അതിനിഷ്ഠുരമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ എല്ലാം പ്രയോഗിച്ചിട്ടും സോവ്യറ്റുറഷ്യയിൽ സഭയെ നശിപ്പിക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസ

ത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതു് ഒരു പരമാർത്ഥംമാത്രമാണു്—അതും, ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏകസഭയിൽനിന്നു ദീർഘകാലം വേർപെട്ടുനിന്നതിനാൽ ശക്തി ക്ഷയിച്ച ഒരു സഭയെ. ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ സഭയെ നശിപ്പിക്കുക എന്നതു് അതിനെക്കാൾ വിഷമമായ കൃത്യമാണു്. ഒരിക്കലും അവർക്കതു സാധ്യമാവുകയില്ല. എങ്കിലും, വളരെയധികം നാശം ചെയ്യുവാൻ അവർക്കു സാധിക്കും; പ്രത്യേകിച്ചു്, യുവജനങ്ങളിൽ.

V

പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ

1950 ഏപ്രിൽ 13-ാം തീയതി തടങ്കൽപ്പാളയത്തിലടയ്ക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം, കഴിഞ്ഞുപോയ കാലങ്ങളെ അവലോകനം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടുവോളം സമയവും സൗകര്യവും ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചു. കടന്നുപോയ കാലത്തെ മതപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഇന്നത്തെ ആധ്യാത്മികസ്ഥിതിയും ഭാവിയിലേക്കു വേണ്ട പരിപാടികളും ക്ലേശകരമായ പഠനത്തിനും വിശകലനത്തിനും വിധേയമായി. എല്ലാത്തിനുമുപരിയായി ഇപ്പോഴത്തെ ഈ ദയനീയസ്ഥിതി വന്നുവീഴുവാൻ കാരണമെന്തെന്നും ഭാവിയിൽ എന്തുചെയ്യണമെന്നും ഞങ്ങൾ ചിന്തിച്ചു.

യഥാർത്ഥത്തിൽ, ഞങ്ങൾ കൂട്ടമായി നടത്തിയ ഒരാത്മപരിശോധനയായിരുന്നു അതു്. അതിനു വേണ്ടുവോളം സമയവും ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. കാരണം, സന്ന്യാസസഭയെ വിട്ടുപേക്ഷിക്കുന്നു എന്ന പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കുവാൻവേണ്ട മനഃപരിവർത്തനം ഞങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷയാൽ ആറുമാസത്തേക്കു സ്ഥിരമായ യാതൊരു ജോലി

യും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റധികാരികൾ ഞങ്ങളുടെമേൽ ചുമത്തി യിരുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ പ്രധാനചിന്താഗതികളേയും ഞ ങ്ങൾ എത്തിച്ചേർന്ന സുപ്രധാനനിഗമനങ്ങളേയും കുറിക്ക ന്നതിനാണ് ഈ അധ്യായത്തിൽ ഞാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നത്.

1) ഞങ്ങളുടെ പരിത:സ്ഥിതികൾ

1) രാഷ്ട്രം മെത്രാന്മാരിൽ ചിലരെ അറസ്റ്റുചെ യ്തു ജയിലിൽ പാർപ്പിച്ചിരിക്കയാണ്; ബാക്കിയുള്ളവരെയെ ല്ലാം വീട്ടുതടങ്കലിലും; വൈദികന്മാരിൽ ഭൂരിഭാഗത്തിനേയും അപ്രകാരംതന്നെ. സന്ന്യാസസഭകളെയെല്ലാം പിരിച്ചുവിട്ടു. പരിശുദ്ധസിംഹാസനവുമായുള്ള സകല ബന്ധങ്ങളും വി ച്ഛേദിച്ചു; മാത്രമല്ല, എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തുകയെന്നതു പോലും അസാധ്യമാക്കിത്തീർത്തു കത്തോലിക്കപ്രസ്സുകളെ ല്ലാം കർശനമായ നിയന്ത്രണത്തിനധീനമാക്കി. കത്തോലി ക്കരുടെ സ്കൂളുകളെല്ലാം അടച്ചുപൂട്ടി. മതപരമായ എല്ലാസം ഘടനകളേയും കർശനമായി നിരോധിച്ചു; മതസംബന്ധമാ യ ഏതൊരു പ്രവൃത്തിയും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തി ലുമാക്കി. സഭാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള ഓഫീസ്വഴി രാഷ്ട്രം സഭയുടെ ആന്തരികമായ ഭരണക്രമത്തിൽപ്പോലും കൈകട ത്തുവാൻ തുടങ്ങി. നിരീശ്വരമായ ഭൗതികവാദത്തിന്റെ പ്രചാരണം കൂടുതൽ ഊർജ്ജിതമാക്കി. ഭൗതികവാദംതന്നെ യാണ് സ്കൂളുകളിൽ പ്രധാനമായും പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഇങ്ങ നെ, രാഷ്ട്രം സഭയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വളരെയധികം പരിമിതവും നിർവീര്യവും, മിക്കപ്പോഴും, അസാധ്യവുമാക്കി.

2) വൈദികമേലധ്യക്ഷന്മാരും വൈദികന്മാരും തമ്മി ലുള്ള ധാർമ്മികമായ ഐക്യത്തിനു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റടവുകൾമൂ ലം കോട്ടം തട്ടി.

3) വിശ്വാസികൾക്കു വൈദികന്മാരിലുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസം സാരമായി കുറഞ്ഞുപോയി. ഇങ്ങനെയൊരു ഭര

ന്തം വന്നുകൂടുന്നതിനു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ കുപ്രചാരണങ്ങൾ മാത്രമല്ല 'ദേശാഭിമാനി'കളായ വൈദികന്മാരുടെ ദുർമ്മാതൃകകളും കാരണമായിരുന്നു.

4) മതബോധനം നല്കുന്നതിനും, സ്വതന്ത്രമായി മതപരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുപോലും, പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഒന്നിനുപിറകേ ഒന്നായി രാഷ്ട്രം വലിച്ചിടുകയാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രചാരണതന്ത്രം യുവജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വളരെയധികം സ്വാധീനതാശക്തി ചെലുത്തുന്നു. സാമൂഹികപരിപാടികൾമുഖേന അവരെ ആകർഷിച്ചതിനുശേഷം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുതത്ത്വസംഹിത അവരിൽ കുത്തിവയ്ക്കുന്നു.

2) ഞങ്ങളുടെ വീഴ്ചകൾ

1) ഞങ്ങൾ വേണ്ടത്ര തയ്യാറെടുത്തില്ല: അക്രമത്തിലൂടേയും വിദേശശക്തിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയുമാണു കമ്മ്യൂണിസം ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു് അധികാരത്തിൽ വന്നതു്. അതിനെ തടഞ്ഞുനിറുത്തുക ഞങ്ങളുടെ പരിമിതമായ കഴിവുകൾക്കതീതമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ നില്ക്കാത്ത അന്താരാഷ്ട്രീയസംഭവവികാസങ്ങൾ, ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ കിടപ്പു്, രണ്ടാം മഹായുദ്ധാനന്തരം യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളെ രണ്ടു ചേരികളായി വിഭജിച്ച അന്താരാഷ്ട്രീയമായ ഉടമ്പടികൾ—ഇവയെല്ലാം, ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ആരായാതെതന്നെ ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ദുർവിധി തിട്ടപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും, ഞങ്ങൾ വേണ്ടത്ര മുൻകരുതലോടേ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ സഭയ്ക്കെതിരായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ സമരത്തെ തടഞ്ഞുനിറുത്തുവാനോ, കുറഞ്ഞപക്ഷം, അതിന്റെ ശക്തി കുറയ്ക്കുവാനോ കഴിയുമായിരുന്നു.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ അടവുകളെ ഞങ്ങൾ വേണ്ടത്ര ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. അവർ അധികാരത്തിൽവന്നാൽ ഉടൻ

രക്തപങ്കിലമായ ഒരു മതമർദ്ദനമുണ്ടാകുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചിരുന്നു. ദൈവാലയങ്ങളെല്ലാം അടച്ചുപൂട്ടുകയും വൈദികന്മാരെ കൂട്ടത്തോടേ വധിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നും, ആരും പ്രാർത്ഥിക്കുകയോ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിച്ചുപോവുകയോ ചെയ്യരുതെന്ന് ഉത്തരവു പുറപ്പെടുവിക്കുമെന്നും ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, അങ്ങനെ ഒന്നുംതന്നെ സംഭവിച്ചില്ല. ഞങ്ങളുടെ മതവിശ്വാസത്തെ വഞ്ചനാത്മകമായ രീതിയിൽ നശിപ്പിക്കുവാനത്രെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നു വളരെ താമസിച്ചുമാത്രമാണു ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയതു്. ഞങ്ങൾ വിശ്വാസം സ്വയം ഉപേക്ഷിച്ചു്, അധികാരികളോടു പള്ളികൾ അടച്ചുപൂട്ടിയിടുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു ദിവസം വരുമെന്നു് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഞങ്ങളുടെ അന്തരികഘടനയിൽത്തന്നെ കടന്നുപററുമെന്നു സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും ഞങ്ങൾ കരുതിയിരുന്നില്ല. മതമണ്ഡലത്തിൽ ഞങ്ങളെ ജയിച്ചടക്കുവാൻ വേണ്ടി ആദ്യം രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തിൽ ഭിന്നിപ്പിക്കുക എന്നതാണു് അവരുടെ ലക്ഷ്യം എന്നതു ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയില്ല.

കമ്മ്യൂണിസത്തെ അതിന്റെ തനിനിറത്തിൽ, എല്ലാ കുതന്ത്രങ്ങളോടുംകൂടി, ഞങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. തന്മൂലം, അതിനെ തടഞ്ഞുനിറുത്തുക വെറും നിസ്സാരകാര്യമെന്നത്രേ ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചതു്. അതിനാലാണു്, ഞങ്ങൾ വലിയ തയ്യാറൊന്നുമെടുക്കാതിരുന്നതു്. കാര്യമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുവാൻപോലും അർഹതയില്ലാത്ത വെറും വിഡ്ഢിത്തമാണു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തം എന്നതായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ചിന്താഗതി. അക്കാരണത്താലാണു് അതിന്റെ വിജയങ്ങളെ നിസ്സാരമായി തള്ളിയതു്; അതിന്റെ തത്ത്വസംഹിതയും, സർവ്വോപരി, അതിന്റെ പ്രായോഗികരാഷ്ട്രീയ പരിപാടികളും അത്ര കുറച്ചുമാത്രം ഞങ്ങൾക്കു പരിചിതമായിരുന്നതു്. അതേകാരണത്താലാണു്, കമ്മ്യൂണിസത്തിനെതി

രായി ഗൗരവാവഹവും ബുദ്ധിപൂർവ്വകവുമായ സംഘട്ടനത്തിന ഞങ്ങളെത്തന്നെയോ വിശ്വാസികളെയോ സജ്ജമാക്കാതിരുന്നതും. ഞങ്ങളുടെ പരാജയങ്ങളുടെ പ്രധാന കാരണങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഇതുതന്നെ.

കമ്മ്യൂണിസത്തിനെതിരായ ഞങ്ങളുടെ സമരം പ്രധാനമായും അന്തർവിച്ഛിന്നമായിരുന്നതു്, അതിനെ ആകമാനം ശപിച്ചുതള്ളുന്നതിലായിരുന്നു. ധാർമ്മികവും സാമൂഹികവുമായ മഹാതിന്മകളിൽ ഒന്നായി, ആധുനികയുഗത്തിലേ ഒരു മഹാവിപത്തായി ഞങ്ങൾ വിശ്വാസികളുടെ മുമ്പിൽ അതിനെ ചിത്രീകരിച്ചു കാണിച്ചു. അതു പരമാർത്ഥമായിരുന്നാൽത്തന്നെയും, വലിയവലിയ വിജയങ്ങൾ കൈവരിച്ചിട്ടുള്ള അബദ്ധജടിലമായ ഏതൊരു പദ്ധതിക്കുമെന്നതുപോലെ കമ്മ്യൂണിസത്തിനും ആകർഷകങ്ങളായ ചില വശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്ന വസ്തുത ഞങ്ങൾ വിസ്മരിച്ചുപോയി. അതേ, തിക്ത അഭികാമ്യമായി അനുഭവപ്പെട്ടുന്നതു നന്മയുടെ പുറംകപ്പായമണിയുമ്പോഴാണു്. ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസികൾ, വിശിഷ്യ, വിദ്യാർത്ഥികളും അദ്ധ്യാത്മവിദ്യയും ബുദ്ധിജീവികളും കമ്മ്യൂണിസത്തെസ്സംബന്ധിക്കുന്ന സംശയങ്ങളും വിഷമതകളുമായി ഞങ്ങളെ സമീപിച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങൾ സാധാരണമായി നല്കിയിരുന്ന ഒരേ ഒരു മറുപടി ഇങ്ങനെയായിരുന്നു: "ഗൗരവപൂർവ്വകമായ പരിഗണനയ്ക്കു് അർഹമല്ലാത്ത കേവലമൊരു മൗഢ്യമാണു കമ്മ്യൂണിസം; പൈശാചികപ്രലോഭനംപോലെ അതിനെ ശപിച്ചു തള്ളിക്കളയുകയാണു വേണ്ടതു്."

ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനപരിപാടികൾ ഇങ്ങനെയായിരുന്നപ്പോൾ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ചെയ്തതെന്താണെന്നോ? ഫാക്ടറികൾതോറും കടകൾതോറും തങ്ങളുടെ കിങ്കരന്മാരെ അവർ അയച്ചു. എല്ലാവിധ പരിതഃസ്ഥിതികളുമായി, എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള ആളുകളുമായി, അടുത്ത ബന്ധം പുലർ

ത്തുക, തങ്ങളുടെ തത്ത്വസംഹിതയെ സർവ്വത്ര പ്രചരിപ്പിക്കുക, ഏറ്റവും ഗൗരവാവഹങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങൾ നിഷ്പ്രയാസം ചർച്ചയ്ക്കു വിഷയമാക്കുക, തങ്ങൾ ആരോട് സംസാരിക്കുന്നുവോ ആ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു സുഗ്രഹമായ രീതിയിലും യുക്തിയുക്തമായി തോന്നത്തക്കവിധത്തിലും ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നല്കുക ഇവയായിരുന്നു അവരുടെ വിശുദ്ധമായ പ്രവർത്തനപരിപാടി.

ഇത്തരം വിശുദ്ധമായ അടവുകളുടെമുമ്പിൽ നാമമാത്രമായ മുറപടിനല്കലും ഒന്നാകെയുള്ള ശപിച്ചുതള്ളലുംമാത്രം മതിയായിരുന്നില്ല. കമ്മ്യൂണിസം അധികാരത്തിൽ വരുകയും സാമൂഹികരംഗത്തു ചില വിജയങ്ങൾ കൈവരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, വിശ്വാസികളും, ഏതാനും വൈദികന്മാരും, കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന നിഷേധാത്മകമായ മനോഭാവത്തിനു കാര്യമായ ഇളക്കംതട്ടി. കമ്മ്യൂണിസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തങ്ങളുടെ വലുതായ അജ്ഞത നിമിത്തം അതിനെതിരായി നിഷേധാത്മകമായ പരിപാടികൾമാത്രം മതിയാകുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അതിനെ ഉടനടി പരിപൂർണ്ണമായി ചെറുത്തുനശിപ്പിക്കാമെന്ന് അവർ വ്യാമോഹിച്ചിരുന്നു.....എന്നാൽ, ഞങ്ങൾ വിശ്വാസികളെ ധരിപ്പിച്ചതുപോലെ കമ്മ്യൂണിസം പരാജയമടയുകയല്ല ചെയ്തത്. ഞങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളതിൽ എന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതലായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ വാക്കുകളിൽ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗം ഇന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതു ഞങ്ങളുടെ അജ്ഞതയുടെ പരിണതഫലമാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തങ്ങളിലേക്ക് അവർ വഴുതിവീണിരിക്കയാണ്. കുറഞ്ഞപക്ഷം, കമ്മ്യൂണിസം മതത്തിന്റെ ശത്രുവാണ് എന്നതെങ്കിലും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സ്ഥാപിച്ച പുനർവിദ്യാഭ്യാസകോഴ്സുകളിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാകുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായി

ത്തീർന്ന നിരവധി വൈദികന്മാർ പ്രസ്താവിക്കുകയാണു്: "കമ്മ്യൂണിസംഎന്നുവച്ചാൽ എന്താണെന്നു ശരിയായിപഠിച്ചപ്പോൾമാത്രമാണു്, ഈ മഹാവിപത്തു്! എന്തിലാണന്തർ വേിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായതു്. 'ജയിലാശ്രമ'ങ്ങളിൽ വച്ചു ഞങ്ങൾ ആദ്യമായി നിർവ്വഹിച്ച കൃത്യം, കമ്മ്യൂണിസത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു് ഏറ്റവും സമഗ്രമായ ഒരു പഠനം നടത്തുക എന്നതായിരുന്നു."

കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ വിജയങ്ങളുടെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരമായ കാരണം ലോകത്തിൽ ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന സാമൂഹികാനീതികളാണു് എന്നതിൽ രണ്ടുപക്ഷമില്ല. തന്മൂലം, ഈ അനീതികൾക്കെതിരായി അടരാടാതിരുന്നതിനു് മുഖ്യപാതികമായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുവിജയങ്ങളെ ഞങ്ങൾ തത്വരിതമാക്കുകയായിരുന്നു. ആകയാൽ, ഇത്തരം കടുത്ത സാമൂഹികാനീതികൾ നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളംകാലം ഏതൊരുവിധ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുവിരുദ്ധപ്രവർത്തനവും ഫലമണിയുകയില്ല എന്നതു തീർച്ചയാണു്.

2) ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വേണ്ടത്ര സംഘടിതമായിരുന്നില്ല: കഴിഞ്ഞ കാലത്തു രാഷ്ട്രീയം, ദേശീയം തുടങ്ങിയ രംഗങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ വളരെയധികം മിന്നിപ്പുകൾക്കധീനരായിരുന്നു. സന്ന്യാസസഭകൾതമ്മിലും മിന്നിപ്പും മത്സരവും ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. ഓരോന്നിനും സ്വന്തമായ പരിപാടിയും പ്രവർത്തനരംഗവുമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ചിന്നിച്ചിതറിയ ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളെയെല്ലാം സംഘടിപ്പിച്ചു് ഏറ്റവും അടിയന്തിരമായ ആവശ്യങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി ഒരു പൊതുലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നയിക്കുവാൻ ആരുംതന്നെ ഒരിക്കലും ഒരുമ്പെട്ടില്ല. അങ്ങനെ ചില പ്രത്യേകരംഗങ്ങളിലും സംരംഭങ്ങളിലും വളരെയധികം വൈദികന്മാർ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നപ്പോൾ, മറ്റു രംഗങ്ങളിൽ, ഒരുപക്ഷേ, ഏറ്റവും വിധി

നിർണ്ണായകമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ, പ്രവർത്തകരുടെ അഭാവം അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു.

'ജയിലാശ്രമ'ങ്ങളിലേ ജീവിതത്തിനിടയിൽ, സ്വതന്ത്രരായിരുന്നപ്പോഴും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാതിരുന്ന പലതിനെക്കുറിച്ചും കുണ്ഠിതപ്പെടുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്കു് അവസരം ലഭിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ പരിശ്രമങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കുകയും പ്രേക്ഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു രൂപംകൊടുക്കുകയും പരസ്പരം സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു പയുക്തമായ മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു സമ്മേളിച്ചു ചർച്ചകൾ നടത്തിയില്ലല്ലോ എന്നു ഞങ്ങൾ ഖേദിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നവരാണു്; ഒന്നിച്ചു വർത്തിച്ചിരുന്നവരാണു്. എന്നിട്ടും ക്രിസ്തുവിന്റെ സൈനവ്യൂഹത്തിലേ അംഗങ്ങൾ അല്ലായിരുന്നാലെന്നതുപോലെ അപരിചിതന്മാരെപ്പോലെയാണു ഞങ്ങൾ പെരുമാറിയിരുന്നതു്.

ഞങ്ങളെ 'ജയിലാശ്രമ'ങ്ങളിൽ കൂട്ടമായി പാർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും ചർച്ചകൾ നടത്തുന്നതിനും ഞങ്ങൾക്കു് അദ്യസനം നല്കിയതു്, ഒരുവിധത്തിൽപറഞ്ഞാൽ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരാണു്! ഇതു് ഒരു പക്ഷേ, ഒരു വിരോധാഭാസവും, അതിലുപരി, പരിതാപകരമായ ഒരു വാസ്തവവുമാണു്. ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സഹകരണമനോഭാവം പുലർത്താതിരുന്നതും അവ സംഘടിതമായ രീതിയിൽ നടത്താതിരുന്നതുംനിമിത്തം എത്ര വമ്പിച്ച നഷ്ടമാണു വന്നുഭവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് അവിടെവച്ചുമാത്രമേ ഞങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചുള്ളൂ. സാഹോദര്യത്തോടെ സഹകരിച്ചു് അദ്ധ്വാനിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ എത്ര കൂടുതൽ അഭികാമ്യമായ ഐക്യം ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നേനേ! ഇന്നു കമ്മ്യൂണിസം കരുതിക്കൂട്ടി അനൈക്യത്തിന്റെ കളകൾ വിതയ്ക്കുമ്പോൾ ഈ ഐക്യരാഹിത്യം അതിഘോരമായി ഞങ്ങൾക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഏറ്റവും സുദൃഢമായ

ഐക്യത്തോടെ വൈദികന്മാർ പ്രവർത്തനോൽസുകരാകേണ്ടതു് ഇന്നാണു്. ചില കാര്യങ്ങളിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളും സ്വീകരിക്കുവാൻ ക്രൈസ്തവസാന്മാർഗ്ഗികശാസ്ത്രം അനുവദിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അതിന്റെ പരമാവധി ആസ്വദിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ, വൈദികന്മാർ എല്ലാവരും ഏകാഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കുകയായിരിക്കും ഇപ്പോൾ കൂടുതൽ അഭിലഷണീയം. കാരണം, ഒരേ കാര്യത്തിൽ വൈദികന്മാർ ഭിന്നാഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിൽനിന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ 'മുതലെടുക്കുക'യാണു്. അതിനാൽ, ഇന്നു് അങ്ങനെയൊരു നിലപാടു സ്വീകരിക്കുന്നതു് (അതിൽത്തന്നെ അനുവദനീയമാണെങ്കിലും) നൈർഭാഗ്യകരമായ പരിണതഫലങ്ങൾക്കിടയാക്കുന്ന നയതന്ത്രപരമായ ഒരു തെറ്റാണെന്നുവേണം പറയുവാൻ.

സാമൂഹികമായ സമ്മേളനങ്ങളിലും ആലോചനകളിലും ഒരേവിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള തീരുമാനമെടുക്കുകമിക്കവാറും അസാദ്ധ്യമാണെന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ കഷ്ടം! സമ്മേളനസ്വാതന്ത്ര്യംപോലും ഇന്നു ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു നിലവിലില്ല! തന്മൂലം, ഏറ്റം വേദനാജനകമായ പരിതഃസ്ഥിതികളാണു വൈദികഗണത്തിനു നേരിടേണ്ടിവരുന്നതു്. മേലധികാരികളിൽനിന്നും സഹവൈദികന്മാരിൽനിന്നും മിക്കവാറും പൂർണ്ണമായിത്തന്നെ അവരോരോരുത്തനും വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണു്. ഇങ്ങനെയാതൊരു അനുവേജ്ഞാനവും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പുതിയ സാഹചര്യങ്ങളിലാണു മറുകണ്ടവരിൽനിന്നു തികച്ചും ഒറ്റപ്പെട്ടനില്ക്കുന്ന വൈദികൻ വർത്തിക്കേണ്ടതു്; തനിക്കും വിശ്വാസികൾക്കുമുണ്ടാകുന്ന മനസ്സാക്ഷിപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം കാണേണ്ടതു്. താത്ത്വികമായോ പ്രായോഗികമായോ അദ്ദേഹത്തിനു് ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിക്കാതിരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളാണവ. അവയുടെ അനന്തരഫലങ്ങളാണെങ്കിൽ ഭയാനകങ്ങളും!

പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിശ്വാസവിരുദ്ധങ്ങളായ കൃത്യങ്ങളല്ല രാഷ്ട്രം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. മറിച്ചു്, തൊഴിൽപ്രദർശനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുക, മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളെ താറടിക്കുക, അണുവായുധങ്ങൾക്കെതിരായ പ്രചാരണം നടത്തുക തുടങ്ങി, സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവും പൗരാവകാശപരവുമായ മണ്ഡലങ്ങളെമാത്രം ബാധിക്കുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നവമാത്രമാണു് അവർ വൈദികന്മാരിൽനിന്നു് ആവശ്യപ്പെടുക. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള അഭ്യർത്ഥനകളെ തിരസ്കരിക്കുമ്പോൾ, ദൈവത്തിനും മതത്തിനുംവേണ്ടിയല്ല, പ്രത്യുത, കേവലം ഭൗതികതാൽപര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയത്രേ താൻ യാതന അനുഭവിക്കുന്നതു് എന്ന ആശയം വൈദികനിൽ കടന്നുകൂടുക എളുപ്പമാണു്. വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി രക്തസാക്ഷിത്വം വരിക്കുന്നു എന്ന അനുഭൂതിയല്ല, മറിച്ചു്, പൗരാവകാശത്തെ ഹനിക്കുന്ന ഒരപരാധം പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന ഒരു സങ്കീർണ്ണവികാരമാണു് അദ്ദേഹത്തിൽ സംജാതമാകുക. അത്തരം ഒരു വികാരം വൈദികനിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ വിജയം വരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ചുററുപാടുകൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ധീരോദാത്തതയും ആന്തരികശക്തിയും പിന്നീടു് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിക്കുകയില്ല. സാമൂഹികമോ രാഷ്ട്രീയമോ സാമ്പത്തികമോ ആയ ഉന്നത നില പുലർത്തിപ്പോന്നവരും, തങ്ങളുടെ വൈദികകൃത്യങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനത്തിനുവേണ്ടിമാത്രമാണു സഹിക്കുന്നതെന്നു തങ്ങളെത്തന്നെ ബോധപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയാത്തവരുമായ വൈദികന്മാരെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മുകളിൽ പറഞ്ഞതു തികച്ചും യഥാർത്ഥമാണു്.

ആരംഭഘട്ടത്തിൽ ദൃഢചിത്തതയോടേ തിന്മയ്ക്കു വഴങ്ങാതിരുന്ന വൈദികന്മാർപോലും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ അധഃപതിച്ചുപോകുന്നു. മദ്ധ്യസ്ഥിതവും അതേസമയം സന്ദേഹരഹിതവുമായ ഒരു നിലപാടു സ്വീകരിക്കുന്നതായിരിക്കും, ഒരുപക്ഷേ, കൂടുതൽ ബുദ്ധി

പൂർവ്വകം. പക്ഷേ, അത്തരമൊരു നിലപാടാശ്ലേഷിക്കുന്നതിനു കമ്മ്യൂണിസത്തെയും അതിന്റെ കുതന്ത്രങ്ങളേയുംകുറിച്ചു കുറേ സമഞ്ജസമായ പരിജ്ഞാനം അപരിത്യാജ്യമാണ്. മാത്രമല്ല, രണ്ടു യജമാനന്മാരെ സേവിക്കുക എന്നതിനെക്കാൾ സമസ്യയും, തങ്ങളുടെ ജീവൻക്രൂടിയും, ബലികഴിക്കുവാൻ അവർ തയ്യാറായിരിക്കുകയും വേണം.

3) വിശ്വാസികളുടെനേരെ ഞങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച അനാസ്ഥ

എ) വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ വന്നുവീഴ്ച കുറവുകൾ: ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസികൾ ക്രൂടെക്കൂടെ ദൈവാലയത്തിൽ വരുകയും അടുക്കലടുക്കൽ ക്രമാശകൾ സ്വീകരിക്കുകയുമെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ, അവരുടെ വിശ്വാസം വേണ്ടത്ര ആന്തരികമായിരുന്നില്ല. അതു് അവരിൽ ആഴത്തിൽ വേരുന്നിയിരുന്നില്ല. എല്ലാം ശ്രുഭകരമായിരുന്നപ്പോൾ ആ വിശ്വാസവും കുറേനിന്നതെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നി. പക്ഷേ, ക്ലേശപൂർണ്ണമായ പരീക്ഷണഘട്ടം വന്നപ്പോൾ അവർ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ചു.

എല്ലാവക്കും സുഗ്രാഹ്യമായ രീതിയിലായിരുന്നില്ല, ഞങ്ങളുടെ സുവിശേഷപ്രസംഗങ്ങൾ. ഞങ്ങളുടെ ജീവിതംതന്നെയും സുവിശേഷചൈതന്യത്താൽ വേണ്ടത്ര പ്രചോദിതമായിരുന്നില്ല.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ചെയ്തുപോലെ—ഇപ്പോഴും ചെയ്യുന്നതുപോലെ—സമസ്യയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അടിയുറച്ച ഒരു ജീവിതതത്വശാസ്ത്രം ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസികളിൽ രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചില്ല. അവരുടെ ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനം ആനുക്രമം വളരുകയും വികസിക്കുകയും ചെയ്യ

പ്പോൾ മതപരമായ ജ്ഞാനം ശൈശവാവസ്ഥയിൽത്തന്നെയിരുന്നതേ ഉള്ളൂ. അക്കാരണത്താലാണു്, മതവിശ്വാസവും ശാസ്ത്രവും തമ്മിൽ പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽ ചിലർ ദർശിച്ചേക്കാവുന്ന വിരുദ്ധതകൾക്കു വിശദീകരണം നല്കുവാൻ അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു്. വൈദികനു വിശ്വാസികളുമായി സ്വതന്ത്രമായ സമ്പർക്കം അനുവദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത, സഭയേയും മതത്തെയുംകുറിച്ചുള്ള തെറ്റായ ആശയങ്ങളുടെ പ്രചാരണകോലാഹലംതന്നെ നടക്കുന്ന, ഇന്നത്തെ ചുറ്റുപാടുകളിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള അജ്ഞത തികച്ചും ഗൗരവമുള്ളതാണു്.

ഞങ്ങളുടെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നതു്, ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സാന്മാർഗ്ഗികനിയമങ്ങളെയാണു്. ക്രിസ്തുമതം യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്താണെന്നും അതു നമുക്കു് എന്തു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുവെന്നും പ്രസംഗിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല. ഇവയുടെയെല്ലാം ഫലമായി, ക്രിസ്തുമതം എന്നുവച്ചാൽ, ക്രിസ്തുവുമായുള്ള സജീവമായ ഐക്യം എന്നതിനുപകരം ഏതാനും നിയമങ്ങളുടെ ഒരു സംഗ്രഹം എന്ന ആശയമാണു പലരിലും രൂപംകൊണ്ടതു്. ഇന്നു ക്രിസ്ത്യാനിയായിരിക്കുവാൻ വലിയവലിയ ത്യാഗങ്ങൾ ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആന്തരികമഹത്വം ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരുവനു്, ഞായറാഴ്ചകളിൽമാത്രം പള്ളിയിൽ പോകുന്നതിലും വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ ക്രമാശ സ്വീകരിക്കുന്നതിലും മിച്ചമുള്ള സമ്പാദ്യത്തിൽനിന്നു കുറച്ചെല്ലാം സംഭാവനകൾ ചെയ്യുന്നതിലും മാത്രം മതപരമായ ജീവിതത്തെ ഒതുക്കിനിറുത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരുവനു്, തന്റെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുകതികച്ചും വൈക്ഷമ്യമേറിയ കാര്യമാണു്.

ഞങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി അത്ര ആശാവഹമായിരുന്നില്ല. തീക്ഷ്ണമതികളും വിശ്വസ്തരുമായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഏജന്റന്മാർ തങ്ങളുടെ "സുവിശേ

ഷം" പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ഗ്രാമങ്ങൾതോറും, വീടുകൾതോറും, കയറിയിറങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോഴാണ് അതു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായതു്. വേലസ്ഥലങ്ങളിലും വിനോദരംഗങ്ങളിലും ഭവനങ്ങളിലും, മനുഷ്യരെ കാണാൻ സാധിക്കുന്ന എല്ലായിടങ്ങളിലും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അവരെ അനേഷിച്ചുചെന്നു എല്ലാവരോടും സ്നേഹസമന്വിതം പെരുമാറുവാനും എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലാകുന്ന, രസാവഹമായ, ഭാഷയിൽ സംഭാഷിക്കുവാനും അവർക്കറിയാം. തൊഴിൽ പരിചയമില്ലാത്തവനോ ബുദ്ധിജീവിയോ ബാലനോ വൃദ്ധനോ ആരുമായിക്കൊള്ളട്ടെ, അവരോടൊക്കെ അവർ ഇണങ്ങിപ്പോകും. വിശ്വാസികളോടു പള്ളികളിലും സ്കൂളുകളിലുംവച്ചുമാത്രം പ്രസംഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. അവിടെ വരാത്തവരെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ അതു ഗൗനിക്കുകയുണ്ടായില്ല. പള്ളിയിൽ വരാതിരുന്നവർ ജീവിതകാലത്തു പിന്നീടൊരിക്കൽപ്പോലും വൈദികനെ കാണുകയില്ല എന്നതാണ് അനുഭവം. "രോഗികൾക്കാണ്, അല്ലാതെ ആരോഗ്യവാന്മാർക്കല്ല, വൈദ്യന്മാരെ ആവശ്യം" എന്നതു ഞങ്ങൾ മറന്നുപോയി.

ബി) അല്ലായപ്രേക്ഷിതത്വം: "ഓരോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റും നേതാവാണ്"— കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രചാരണവിദ്യ നിരന്തരം മുഴക്കുന്ന മുദ്രാവാക്യമാണിതു്. ഇതിനെതിരായി "ഓരോ ക്രൈസ്തവനും പ്രേക്ഷിതനാണ്" എന്ന നമ്മുടെ മുദ്രാവാക്യം മാറ്റൊലിക്കൊള്ളണം. ഈ ആദർശം ഫലമണിയുന്നതായിരിക്കണം കത്തോലിക്കപ്രവർത്തനം. എന്നാൽ, ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു കത്തോലിക്കപ്രവർത്തനം ശരിയായ വിധത്തിൽ സംഘടിതമായിരുന്നില്ല. കാരണം, വൈദികന്മാർ—ഇടവകവൈദികന്മാരും സന്ന്യാസിവൈദികന്മാരും—അതിനു വേണ്ടത്ര വിലയിരുത്തിയില്ല.

ഒരു വൈദികന്റെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലം പരിമിതമാണ്. എല്ലാത്തുറകളിലും കടന്നുചെല്ലുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു

സമയമില്ല. മാത്രമല്ല, ചില രംഗങ്ങളിലേക്ക് അല്മേഹത്തിന പ്രവേശനവുമില്ല. വൈദികന്മാരുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുവാൻ നിവ്വാഹമില്ലാത്തവരുടെയിടയിലേക്ക് അല്മായപ്രേഷിതൻ കടന്നുചെല്ലുന്നില്ലെങ്കിൽ അവരെല്ലാം സഭയ്ക്കു നഷ്ടമാകും. മിക്കവാറും, പ്രായംചെന്ന വൈദികന്മാരായിരുന്നു, ആധുനികരീതിയിലുള്ള പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളെ വിലമതിക്കുകയോ അവയുടെ ആവശ്യകത മനസ്സിലാക്കുകയോ ചെയ്യാതിരുന്നതു്. വൈദികൻ അറസ്റ്റുചെയ്യപ്പെട്ടാലും പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾ, ഭാഗികമായിട്ടെങ്കിലും, തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതിന കഴിവുറ്റ അല്മായപ്രേഷിതരെ വാർത്തെടുക്കുവാൻ സാധിക്കാതെപോയതിനെപ്പറ്റി ജയിലറകളിൽവച്ചു ഞങ്ങൾ കണ്ണീർപ്പൊട്ടി. വൈദികന്മാരുടെ എണ്ണവും അവരുടെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയും കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരുന്ന ഇന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ അല്മായരുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം അപരിത്യാജ്യമാണു്.

4) പരസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രമാണം ഞങ്ങൾ അവഗണിച്ചു

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഞങ്ങളെ മുതലാളികൾ എന്നു മുദ്രയടിക്കുന്നു. ജയിലറകളിൽ അസ്വതന്ത്രരായിക്കിടന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായി, ഈ ആരോപണം തീരെച്ചും അടിസ്ഥാനരഹിതമായിരുന്നില്ല എന്നു്.

ക്രിസ്തു സേവിക്കുവാനാണു്, അല്ലാതെ സേവിക്കപ്പെടുവാനല്ല, വന്നതു് എന്ന വസ്തുത ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴും വിസ്മരിച്ചുപോയിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച ആധ്യാത്മികസ്ഥാനമാനങ്ങളെ, സേവിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ നിരയിൽ ഞങ്ങളെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ഉപകരണങ്ങളാക്കി. ക്രിസ്തുനാഥൻ പ്രസംഗിച്ച ദാരിദ്ര്യത്തിനു യോജിച്ച

വിധമായിരുന്നില്ല ഞങ്ങളുടെ ഭൗതികജീവിതം, പലപ്പോഴും ഞങ്ങൾ മുഷ്ടാന്നഭോജനം കഴിച്ചു നല്ല വസതികളിൽ കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ പടിവാതിൽക്കൽ കിടന്നു വിശപ്പുകൊണ്ടു വലയുകയും തണുപ്പുകൊണ്ടു വിറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഞങ്ങളുടെ സഹോദരന്മാരിലേ ക്രിസ്തുവിനെ ഞങ്ങൾ വിസ്മരിച്ചു. അവർക്കു വല്ലതും ഞങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നെങ്കിൽത്തന്നെ അതു ഞങ്ങളുടെ 'മേശ'യ്ക്കു ചേരാത്ത 'പൊട്ടം പൊടി'യുംമാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഞങ്ങളുടെ വേനങ്ങൾ ക്രിസ്തുനാഥന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ ജീവനുള്ള നിലയങ്ങൾ ആകേണ്ടതായിരുന്നില്ലേ?

ദൈവസ്നേഹത്തെ മുൻനിറുത്തി പാവങ്ങളെ സൗജന്യമായി സഹായിക്കുവാൻ പണിതുയർത്തിയ ഞങ്ങളുടെ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ (ആശുപത്രികൾ, സ്കൂളുകൾ മുതലായവയിൽ) ഫീസ് കൊടുക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ധനവാന്മാർക്കുമാത്രമേ മിക്കവാറും പ്രവേശനം ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

"നിങ്ങൾ പ്രസംഗിച്ചതും നിങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ പരസ്നേഹം ഞങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരിക" —കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഞങ്ങളെ നോക്കിപ്പറയും. മതത്തിൽ വെറും പണമിടപാടുമാത്രമാണു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കാണുന്നതു്. മതപരമായ ചില തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതിനു പണം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു് അതിനു് ഉപോൽബലകമായി അവർ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്നു. അവരുടെ നോട്ടത്തിൽ, വിവാഹാശീർവ്വാദത്തിന്റെയും ശവസംസ്കാരകർമ്മങ്ങളുടേയുംമറ്റും ആഡംബരം കാർമ്മികനു കൊടുക്കുന്ന തുകയെമാത്രം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ പറയും: "നോക്കുക, പണക്കാരനാണു് ആനുകൂല്യങ്ങൾ എവിടെയും. സ്വർഗ്ഗത്തിൽപ്പോലും അവർക്കായിരിക്കും മുൻഗണന! ലോകത്തിൽ എപ്രകാരം ജീവിച്ചു എന്നതല്ല, പ്രത്യുത, എത്രയധികം പണമുണ്ടായിരുന്നു എന്നതായിരിക്കും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മഹ

ത്വത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം." ഈ പ്രചാരണതന്ത്രം തീർത്തും ഫലരഹിതമാകുന്നില്ല: മതപരമായ തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലദായകത്വം അവയുടെ ബാഹ്യമോടിയിലാണു നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത് എന്നു ധരിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നവർ കബളിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

ആധുനികങ്ങളായ സാമൂഹികസംഘട്ടനങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഞങ്ങളുടെ ധാർമ്മികപിൻതുണ നല്കിയതു ധനികർക്കായിരുന്നു. അഥവാ, പിൻതുണ നല്കിയില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ, കുറഞ്ഞപക്ഷം, സാമൂഹികാനീതികൾക്കുനേരേ മൗനമവലംബിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്തു. കാരണം, ധനികന്മാർ പലപ്പോഴും ഉത്തമകത്തോലിക്കരായിരുന്നില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ, അവർ സംഭാവനകൾ നല്കിയിരുന്നു. സാമൂഹികാനീതികൾക്കുനേരേ പ്രതിഷേധസ്വരം മുഴക്കിയാൽ അവ നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കുമോ എന്നു ഞങ്ങൾക്കു ഭയമായിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം പാവപ്പെട്ടവരുടേയും തൊഴിലാളികളുടേയും ഉള്ളിൽ, ഞങ്ങൾ അവർക്കുവേണ്ടിയല്ല, പ്രത്യുത, ഉന്നതവർഗ്ഗത്തിനുവേണ്ടിയാണു നിലകൊള്ളുന്നത് എന്ന ബോധം രൂഢമൂലമാക്കി. ഇതേ കാരണത്താലാണ്, ഞങ്ങൾ മുതലാളികളുടെ ചേരിയിലാണ് എന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഞങ്ങളുടെമേൽ കുറ്റമാരോപിക്കുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ അതു വിശ്വസിച്ചുപോകുന്നത്. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സകല ദുരിതങ്ങളുടേയും കാരണക്കാരെന്നു മുദ്രയടിച്ചുകൊണ്ടു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ മുതലാളികൾക്കും ബൂർഷ്വാവർഗ്ഗത്തിനുമെതിരായി ജനങ്ങളിൽ ഊതിപ്പിടിപ്പിച്ചിരുന്ന വിദ്വേഷാഗ്നിയുടെ ജ്വാലകൾ പുരോഹിതന്മാരേയും തിരിഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഇക്കാരണത്താലാണ്, വിശ്വാസം അഭംഗം പാലിച്ചുപോരുന്ന ചില വിശ്വാസികൾപോലും വൈദികനെ വിശ്വസിക്കുവാൻ വിമുഖരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. അവർ അജ്ഞാതത്തിൽ ദർശിക്കുന്നതു തങ്ങളുടെ സാമൂഹികശത്രുവിനെ

യാണ്; കുറഞ്ഞതു്, ആ ശത്രുവിനോടു സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ക്രൂട്ടാളിയെ. പുരോഹിതന്മാക്കെതിരായി മുളയെടുക്കുന്ന മൻവിധികളം ക്രമേണ സഭയ്ക്കെതിരായും, ഒടുവിൽ, മതത്തിനെതിരായും രൂപംകൊള്ളുക എളുപ്പമത്രേ.

കമ്മ്യൂണിസം ഒരു പ്രത്യാഘാതമാണ്; സമുദായത്തിൽ തേർവാഴ്ച നടത്തിയ ചില അനീതികളുടെ പ്രത്യാഘാതം. പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളുടെനേരേ പരസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രമാണം അനുവർത്തിക്കാത്തതിന്റെ ഒരു പ്രത്യാഘാതംകൂടിയാണതു്. ക്രിസ്തുനാഥൻ നിരാലംബരെ തന്റെ ആത്മമിത്രങ്ങളാക്കി. എന്നാൽ, ഞങ്ങൾ അവരെ അവഗണിച്ചു. ഇന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അവരെ ഞങ്ങൾക്കെതിരായി സാക്ഷിപറയുവാൻ അണിനിരത്തുകയാണ്.

എന്നാൽ, വൈദികൻ പരസ്നേഹം പ്രസംഗിക്കുകയും ജീവിതത്തിൽ അതു പകർത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ, വൈദികൻ സാമൂഹികപ്രേഷിതവൃത്തിയും നടത്തിയിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ, കമ്മ്യൂണിസത്തിനു നുഴഞ്ഞുകയറുവാൻ വളരെ പണിപ്പെടേണ്ടിവന്നു. അവിടെ വൈദികനെതിരായ അവരുടെ ആരോപണങ്ങൾ—വൈദികൻ ജനങ്ങളുടെ ശത്രു എന്ന അവരുടെ മുദ്രാവാക്യം—കേവലം ജലരേഖയായിപ്പരിണമിച്ചതേ ഉള്ളു.

ഈ അധ്യായം അല്പം 'കടന്നു'പോയെന്നു അനുവാചകർക്കു തോന്നിയേക്കാം എങ്കിലും, യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ മാത്രമേ അതു തുറന്നുകാണിക്കുന്നുള്ളു. എന്നാൽ, ഞങ്ങളുടെ കഴിഞ്ഞകാലത്തെ ക്രിസ്തീയജീവിതത്തെ സൂക്ഷ്മമായി വിമർശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്, വാസ്തവസ്ഥിതി മറന്നു് അതിനെ അടിമുടി താറടിച്ചുകാണിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ അഭിലഷിക്കുന്നു എന്നു് ആരും തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതു്. ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു ചില പ്രദേശങ്ങളിലേ ക്രിസ്തീയജീവിതം ചൈതന്യപൂർണ്ണവും പ്രശംസാർഹവുമായിരുന്നു. അതപ്രകാരം തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തുവി

ന്റെ സാമ്രാജ്യം പടുത്തുയർത്തുവാൻ ഞങ്ങളുടെ മാതൃഭൂമി കഴിവുറ്റ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതും ഞങ്ങൾക്ക് നല്ലവണ്ണമറിയാം. എന്നാൽ, തടങ്കൽപ്പാളയത്തിൽ കിടക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളെ ക്ഷുണിതപ്പെടുത്തിയ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമുണ്ട്—കാട്ടുചെന്നായ്ക്കൾ ഞങ്ങളുടെ അജഗണത്തെ കടിച്ചുകീറുന്നതു ജയിലറകളിൽനിന്നു നിസ്സഹായരായി, അസ്വതന്ത്രരായി, നോക്കിനിൽക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ ഞങ്ങളെ വളരെയധികം വേദനിപ്പിച്ച ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമുണ്ട്: ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസികളെ—സ്വതേ നല്ലവരായ ആ വിശ്വാസികളെ—യഥാർത്ഥവിശ്വാസികൾ അവശ്യമായിരിക്കുന്ന വീരോചിതമായ ഈ കാലഘട്ടത്തിനു അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ ഒരുക്കിനിറുത്തിയില്ലല്ലോ എന്ന വസ്തുത.

VI

സഭ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുനുകത്തിനു കീഴിൽ

1) കമ്മ്യൂണിസത്തിനെതിരായി വ്യക്തമായ നിലപാട് സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ വന്ന അഭിപ്രായഭിന്നതകൾ

"കമ്മ്യൂണിസത്തെ എങ്ങനെ നേരിടണം?" വൈദിക മന്ദിരങ്ങളിലോ 'ജയിലാശ്രമ'ങ്ങളിലോ ഇത്രമാത്രം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ട വേറൊരു ചോദ്യം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മറുപടി കൊടുക്കുവാൻ ഇതിലധികം പ്രയാസമുള്ള ചോദ്യങ്ങളും അധികം കാണുകയില്ല. അപ്പോൾ, ഇതിനെപ്പറ്റി യുക്തമായ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായെങ്കിൽ, അത്ഭുതത്തിനവകാശമില്ലതന്നെ. മുഴച്ചു നിന്ന ഈ പാറപ്പുറത്തു തട്ടിയാണു ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനമെന്ന കപ്പൽ തകർന്നുപോയതും.

അഭിപ്രായാന്തരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടയാക്കിയ അടി

സ്ഥാനകാരണമെന്താണ്? ചുഴിഞ്ഞാലോചിച്ചാൽ, സഭയുടെനേക്കുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ അവസരോചിതവും വിദഗ്ദ്ധവുമായ നിലപാടാണതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അതു് ഏതാനും വൈദികന്മാരെ വഴിതെറ്റിച്ചു. മതത്തിന്റെനേക്കുള്ള കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ വീക്ഷണഗതിക്കു മാറ്റം സംഭവിച്ചു എന്നു് അവർ വിചാരിച്ചുപോയി. പക്ഷേ, കാലം മുന്നോട്ടു പോയതോടുകൂടി കമ്മ്യൂണിസം അതിന്റെ തനിനിറം പുറത്തുകാണിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. സഭയെ നാമാവശേഷമാക്കുക എന്നതാണു കമ്മ്യൂണിസം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു് എന്നു് ഇന്നു് എല്ലാവക്കുമറിയാം. ഇക്കാര്യത്തിൽ എല്ലാ വൈദികന്മാരും—'ദേശാഭിമാനി'കളായ വൈദികന്മാർപോലും—ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണു്. ചിലർ ഇതു തുറന്നുപറയുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ലെന്നുമാത്രം.

അങ്ങനെ, ഒരു കാര്യം നിതരാം സ്പഷ്ടമാണു്: കമ്മ്യൂണിസം സഭയുടെനേക്കു് അടവുകൾ മാറിമാറി പ്രയോഗിക്കുമെങ്കിലും അതിന്റെ അന്തിമലക്ഷ്യം സഭയെ നാമാവശേഷമാക്കുക എന്നതാണു്.

താത്ത്വികവശത്തുകൂടി നമ്മുടെ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം എളുപ്പത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കാം: കമ്മ്യൂണിസവുമായി യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള സഹകരണവും സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, പ്രായോഗികവശത്തു് അതു പരിഹാരംകാണുവാൻ പ്രയാസമുള്ള കുഴഞ്ഞ പ്രശ്നംതന്നെയാണു്. താഴെപ്പറയുന്ന മൂന്നു നിലകളിൽ കമ്മ്യൂണിസത്തെ വീക്ഷിക്കാം:

എ) കമ്മ്യൂണിസം ഒരു തത്ത്വസംഹിത എന്ന നിലയിൽ;

ബി) കമ്മ്യൂണിസം ഒരു സാമൂഹിക—സാമ്പത്തിക സംവിധാനം എന്ന നിലയിൽ;

സി) കമ്മ്യൂണിസം ഒരു രാഷ്ട്രീയഭരണപദ്ധതി എന്ന നിലയിൽ.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുതത്ത്വസംഹിത ഒരു കത്തോലിക്കനു് ഒരുനാളും സ്വീകാര്യമല്ലെന്നു് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നു. അതിന്റെ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തികസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പരിപൂർണ്ണമായി അപലപിച്ചുകൂടായെങ്കിലും അവയോടു സഹകരിക്കുക സാധ്യമല്ല; കാരണം, അപ്രകാരമൊരു സഹവർത്തിത്വം അപകടത്തിനു് — കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുതത്ത്വസംഹിതയെത്തന്നെ അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നു ജനങ്ങൾക്കു തോന്നിയേക്കാവുന്ന അപകടത്തിനു് — വഴിതെളിച്ചേക്കുമെന്നു വരാം. അതുകയാൽ, സ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങളിൽ കമ്മ്യൂണിസത്തോടു സിദ്ധാന്തപരവും പ്രായോഗികവുമായ നമ്മുടെ നിലപാടു സുവ്യക്തമാണു്. എന്നാൽ, ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ സ്ഥിതി അതല്ല. കൊടുമ്പിരികൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളാണു ഞങ്ങൾക്കു് അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതു്. കാരണം, ഒരു സർവ്വാധിപത്യഭരണക്രമം പിന്നിലുള്ള കമ്മ്യൂണിസത്തോടു ജനങ്ങൾ എല്ലാവരുംതന്നെ — തങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടാലുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും — സുനിശ്ചിതവും സുവ്യക്തവുമായ ഒരു നിലപാടു കൈക്കൊണ്ടേ തീരൂ. നിഷ്പക്ഷമനോഭാവം സ്വീകരിക്കുവാൻ രാഷ്ട്രം ആരേയും അനുവദിക്കുകയില്ല. എല്ലാവരുംതന്നെ തങ്ങളുടെ സമ്മതമോ വിസമ്മതമോ പ്രകടിപ്പിച്ചു് അതിന്റെ പരിണതഫലങ്ങൾക്കു വിധേയരായിക്കൊള്ളണം. രാഷ്ട്രം അതിന്റെ സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ പരിപാടികളോടു് ഉപേക്ഷകാണിക്കുന്നവരെ വെറുതെ വിടുകയില്ല. ഭൗതികവാദാധിഷ്ഠിതമായ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുവാൻ രാഷ്ട്രം വൈദികന്മാരെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, അതിനെ വിമർശിക്കുവാനോ അതിന്റെ പ്രചാരണത്തെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ തടസ്സപ്പെടുത്തുവാനോ അവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുകയില്ല.

സാമ്പത്തികരംഗത്തെ 'പുലിവാലാ'ണു സ്വകാര്യസ്വത്തു്. ശിക്ഷയ്ക്കു സ്വയം വിധേയനാകാതിരിക്കണമെ

ങ്കിൽ സ്വകാര്യസ്വത്തിനെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസിദ്ധാന്തം അംഗീകരിച്ചുകൊള്ളണം. കുറഞ്ഞപക്ഷം പ്രായോഗികമണ്ഡലത്തിലെങ്കിലും അതിനെ അശ്ലേഷിച്ചുകൊള്ളണം. സ്വത്തിനെസ്സംബന്ധിച്ച സഭയുടേയും കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റേയും പ്രബോധനങ്ങൾ തികച്ചും വിഭിന്നങ്ങളാണ്. മാത്രമല്ല, കമ്മ്യൂണിസം അതിന്റെ സാമ്പത്തിക പരിപാടികളും സാമൂഹികപരിഷ്കരണങ്ങളും പ്രാവർത്തികമാക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തിന്റേയുംനേരേ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം കണ്ണടച്ചുകളയുകയും ചെയ്യുന്നു. വിചാരണയ്ക്കു നിറുത്തപ്പെടുന്നവരുടെ രാഷ്ട്രീയവും സിദ്ധാന്തപരവുമായ വീക്ഷണഗതിയനുസരിച്ചു കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ നീതിയും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽ സഹിഷ്ണുത കാണിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ? രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ പരിപാടികളിൽ, കുറഞ്ഞപക്ഷം, സമ്മതം നല്കാതെയെങ്കിലും സഹകരിക്കാമോ? അല്ലെങ്കിൽ, അവയെ എതിർക്കണമോ? (എല്ലാ എതിർപ്പുകളും നിഷ്ഫലമാണ്; കുറേകരവുമാണ്.) എല്ലാവിധത്തിലുള്ള സഹകരണവും ഉപേക്ഷിക്കുകതന്നെ വേണമെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതല്ല, ആദിമസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്ന് ഒരു പാഠം പഠിക്കണമെന്നു വേറെ ചിലർ. സഭയുടെ പ്രബോധനം എന്നും ആടിമത്തസമ്പ്രദായത്തിനെതിരായിരുന്നുവെങ്കിലും ആദിമശതകങ്ങളിൽ അവർ അതിന്റെനേരേ മൗനമവലംബിച്ചില്ലേ? മാത്രമോ? അതിനിഷ്ഠുരരായ യജമാനന്മാരോടുപോലും അനുസരണമുള്ളവരായിരിക്കുവാൻ അപ്പസ്തോലന്മാർ ഉൽബോധിപ്പിച്ചിരുന്നില്ലേ? പുറജാതികളായ അധികാരികളോടുപോലും കീഴ്വഴങ്ങി ജീവിക്കുവാൻ അവർ വിശ്വാസികളെ ഉപദേശിച്ചിരുന്നു.

എന്നാൽ, വിജ്ഞാനമതകളുടെ മൂലകാരണം ഇതൊന്നുമല്ല. വെറും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവും ആയ പരിപാടികൾ കൊണ്ടു രാഷ്ട്രം തൃപ്തിപ്പെട്ടുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ നിലനില്പിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉപായമായിട്ടെങ്കിലും അവയെ സ്വീകരിക്കാമായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ധനികന്മാരുടെ സ്വത്തെല്ലാം തവണമുറയ്ക്കു കണ്ടുകെട്ടുകയും അവരുടെ മക്കൾക്കും പാവപ്പെട്ടവർക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രുക്കളായ വൈദികന്മാരുടെപോലും വിചാരഗതി ഇങ്ങനെയായിരുന്നു: "നമ്മുടെ പട്ടണപ്രാന്തങ്ങളിൽ നിരവധി സാധുകുടുംബങ്ങൾ ഏറ്റവും ശോചനീയമായ നിലയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയല്ലായിരുന്നോ? അവരുടെ വസതികൾ മനുഷ്യവാസയോഗ്യമേ അല്ലായിരുന്നു! സാന്മാഗ്ഗികനിലപുലർത്തുവാൻ അവശ്യം ആവശ്യകമായ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിപോലും അവക്കില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ, അതേസമയം മോഹനങ്ങളായ മണിമന്ദിരങ്ങളിൽ വേണ്ടതിലധികം ജീവിതസൗകര്യങ്ങളോടുകൂടി കുട്ടികളില്ലാത്ത, അഥവാ, ഒന്നോ രണ്ടോ കുഞ്ഞുങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഒട്ടധികം കുബേരകുടുംബങ്ങൾ ആഡംബരങ്ങളിൽ മുങ്ങിമയങ്ങി ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നു. ഈ അനീതിക്കെതിരായി നാം പ്രതിഷേധസ്വരം മുഴക്കിയില്ല. പിന്നെന്തിന് ഇപ്പോൾ പ്രതിഷേധിക്കണം? പ്രത്യേകിച്ച്, എല്ലാത്തരം പ്രതിഷേധങ്ങളും നിഷ്ഫലങ്ങളെന്നതന്നെയല്ല, ഉപവേകരങ്ങളുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ?"

അതുകയാൽ, ഏറ്റവും ഗൗരവാവഹമായ പ്രശ്നം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തികമോ സാമൂഹികമോ ആയ പരിപാടികളല്ല; മാനുഷികമൂല്യങ്ങളോട് അതു ചെയ്യുന്ന പാതകങ്ങളും—അവ കൂടുതൽ നീചമാണെങ്കിലും—അല്ല; പ്രത്യുത, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുരാഷ്ട്രം ഭൗതികവാദത്തോടും നിരീശ്വരത്വത്തോടും വേർപെടുത്താൻ പാടില്ലാത്തവിധം ഒട്ടിച്ചേർന്നിരി

ക്കുന്നു എന്ന വസ്തുതയാണ്. നിരീശ്വരവും ഭൗതികമാത്രവുമായ അതിന്റെ തത്ത്വസംഹിത അതു സർവ്വത്ര പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു; എല്ലാ സ്കൂളുകളിലും ഈ തത്ത്വസംഹിത നിർബ്ബന്ധിതവിഷയമാണ്. ഇതൊഴിച്ചുള്ള മറ്റു് അശയഗതികളോടു കമ്മ്യൂണിസം സന്ധിയില്ലാസമരംതന്നെ നടത്തുന്നു. സഭയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അതു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, സഹായത്തിന്റെപേരിൽ വല്ലതും വച്ചുനീട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതു് അവസരോചിതമായ വെറും അടവുമാത്രമാണ്. കമ്മ്യൂണിസം അതിനെതിരായ എല്ലാ തത്ത്വസംഹിതകളേയും അടിച്ചമർത്താൻ ഉറച്ചുശ്രമിക്കുന്നു. പക്ഷേ, റോമൻചക്രവർത്തികളെപ്പോലെ ക്രൂരമായവിധത്തിലല്ല, മറിച്ചു്, ബുദ്ധിപരവും മനശ്ശാസ്ത്രപരവുമായ തന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചാണു് ഈ നശിപ്പിക്കൽ അവർ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതു്.

അങ്ങനെ, സഭയുടെനേരെയുള്ള കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ നിലപാടു് എന്താണെന്നു്, ബുദ്ധിയുള്ള ഏവർക്കും സ്പഷ്ടമാണു്. എങ്കിൽ, അതിനെതിരേ എന്തു നിലപാടു സ്വീകരിക്കണം എന്നതിനെപ്പറ്റി വൈദികസമൂഹത്തിൽ എന്തുകൊണ്ടു് അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു?

2) മൂന്നുഗണം വൈദികന്മാർ

സഭയുടെനേർക്കുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാശയഗതി ഏതു വിധമണു് എന്നതിൽ എല്ലാ വൈദികന്മാർക്കും തത്ത്വത്തിൽ ഏകാഭിപ്രായമാണുള്ളതെങ്കിലും പ്രായോഗികരംഗത്തു് അവർ മൂന്നു വിഭാഗമായിത്തിരിഞ്ഞിരിക്കയാണു്.

1) സ്വന്തം കാര്യലാഭത്തിനുവേണ്ടി (തടങ്കൽപ്പാളയങ്ങളെ പേടിച്ചോ തങ്ങളുടെ ഉയർന്ന ജീവിതസ്ഥിതിയിൽ തുടരുന്നതിനോ) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുരാഷ്ട്രവുമായി സഹകരിക്കുന്നവർ.

2) ഏതുതരത്തിലുള്ള സഹവർത്തിത്വത്തെയും നിഷേധിക്കുന്നവർ.

3) സഭ 'ലിക്വിഡേറ്റു' ചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ, അഥവാ, ലിക്വിഡേഷൻ വിഷമതരമാക്കുവാൻ, നിലനില്പിനുള്ള ഉപായമെന്ന നിലയിൽ രാഷ്ട്രത്തോടു കൂറുകാണിക്കുന്നവർ.

1) ഒന്നാം ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ടവരായി വളരെ കുറച്ചുപേർ മാത്രമേയുള്ളൂ. അവരാണു 'ദേശാഭിമാനി'കളായ വൈദികന്മാർ.

2) രണ്ടും മൂന്നും ഗ്രൂപ്പുകളിൽപ്പെട്ടവരുടെ ലക്ഷ്യം ഒന്നുതന്നെയാണ്. അവർ എല്ലാത്തിലും ഉപരിയായി സഭയുടേയും, തങ്ങളുടെ പരിരക്ഷണത്തിന് ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിശ്വാസികളുടേയും നന്മയും അഭിവൃദ്ധിയും കാംക്ഷിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഈ ഒരേ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ അവർ കൈക്കൊള്ളുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. രണ്ടാം ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ടവർ യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള അനുരഞ്ജനത്തിനും തയ്യാറുള്ളവരല്ല. അവരുടെ അഭിപ്രായഗതി ഇതാണ്: "നിലവിലിരിക്കുന്ന ചുറുപാടുകൾ വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ നിരുപദ്രവമായ കാര്യങ്ങളിൽപ്പോലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തോടു സഹകരിക്കുക സാധ്യമല്ല; കാരണം, സംഗതികളുടെ എല്ലാ വശങ്ങളും പരിശോധിക്കണം. സഹവർത്തിത്വത്തിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ ഏവ? എന്തു കാരണത്താലാണു സഹവർത്തിത്വത്തിനുവേണ്ടി രാഷ്ട്രം നിഷ്കർഷിക്കുന്നതു? രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തു?— ഇവയെല്ലാം പഠിച്ചറിയണം, ഈ ഗണത്തിൽപ്പെട്ട വൈദികന്മാർ തങ്ങളുടെ പൗരധർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ വിമുഖരാണെന്നു ധരിക്കരുതു്. സഭ—അതിന്റെ ഔദ്യോഗികാധികാരികൾവഴി—കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തോടു കൈകോർത്തുപിടിച്ചുപോകുന്നുവെന്നും, മതത്തിനും മനുഷ്യമാഹാത്മ്യത്തിനുമെതിരായുള്ള അതിന്റെ

പ്രവർത്തനങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നും മറുമുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്ക് ഇടം നല്കിയേക്കാവുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്ന് അവർ അകന്നുനില്ക്കുന്നു എന്നുമാത്രം. അതുകയാൽ, ഈ വൈദികന്മാർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തോട് ഒട്ടുംതന്നെ വഴങ്ങാത്തവരാണ്. വിശ്വാസികൾക്ക് ഇടർച്ച വരുത്താനോ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേ ജനങ്ങൾക്കു തെറ്റിദ്ധാരണയ്ക്കു കാരണമാകുവാനോ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാന്ദർഭികമായ മതവിരുദ്ധനടപടികളെ പിൻതാങ്ങുവാൻ ഇവർ അല്പംപോലും തയ്യാറുമല്ല. ഈ നിലപാടിൽ മർദ്ദനം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും അവർക്കു ശരിക്കറിയാം. തങ്ങളുടെ പ്രേക്ഷിതവേലയ്ക്കു പരിധി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടുമെന്നും അവസാനം, പൊതുജീവിതത്തിൽ നിന്നുപോലും തങ്ങൾ മാറിനിൽക്കപ്പെട്ടുമെന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, തീർത്തും പരിമിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ പുറത്തു ജീവിച്ചുകൊണ്ടു ചെയ്യുതീർക്കാവുന്നതിൽ കൂടുതലായി, ജയിലിനകത്തു ജീവിച്ചുകൊണ്ട്, തങ്ങളുടെ മഹനീയമാതൃകയാൽ വിശ്വാസികൾക്കു കൂടുതൽ നന്മചെയ്യാമെന്ന് അവർ വിചാരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, സഭയും അവളുടെ വൈദികന്മാരും മതത്തിന്റെ മറപിടിച്ചുകൊണ്ടു രാഷ്ട്രീയവും ഭൗതികവുമായ താൽപര്യങ്ങളെമാത്രമാണ് അന്വേഷിക്കുന്നതു എന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാരോപണത്തിനു ഒരുതിവരുത്തുവാൻ, ഏതു തരത്തിലുള്ള സഹവർത്തിത്വത്തെയുംകാൾ മെച്ചം ജയിൽവാസംതന്നെയെന്ന് അവർ കരുതുന്നു.

ഇതിൽനിന്ന്, ഈ ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട വൈദികന്മാർ നിലവിലിരിക്കുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണക്രമവുമായി ഒരുനാളും പൊരുത്തപ്പെട്ടുവാൻ തയ്യാറുള്ളവരല്ല എന്നർത്ഥമാക്കേണ്ടതില്ല. നീതിയുക്തവും ധാർമ്മികമായി സ്വീകാര്യവുമായ വ്യവസ്ഥകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഏതൊരു സമ്പ്രദായത്തെയും സഭ

ഫാർട്ടപൂർവ്വം അവർ വീക്ഷിക്കും. പക്ഷേ, അങ്ങനെയുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഒന്നുംതന്നെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ മാഗത്തുനിന്നു അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടുന്നില്ല എന്നതാണു പരമാർത്ഥം.

രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവും ആയ പുതിയ വ്യവസ്ഥകളോടു കൂടിയുന്നിടത്തോളം ഒത്തുപോകുവാൻ സഭ തയ്യാറാണെന്നു ചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. സഭ അതിന്റെ മൗതൃത്തെ പ്രത്യക്ഷമായി ബാധിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ നിഷ്പക്ഷമായി നിലകൊള്ളുവാനാണ് ആഗ്രഹിക്കുക. എന്നാൽ, അങ്ങനെ നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുരാഷ്ട്രം അനുവദിക്കുകയില്ല. വൈദികന്മാരടക്കം എല്ലാവരും അതിന്റെ രാഷ്ട്രതന്ത്രത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് അതാവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ അതു അണുപോലും വ്യത്യാസം വരുത്തുകയുമില്ല. അതിന്റെ ലക്ഷ്യം എപ്പോഴും മതത്തെ നിർമ്മാർജ്ജനംചെയ്യുക എന്നതുതന്നെയായിരിക്കും. അനുദിവിച്ചേ തീരു എന്നു വന്നിരിക്കുന്ന ഒരു കാലികതിന്മയായിട്ടാണു കമ്മ്യൂണിസം സഭയെ കണക്കാക്കുക. ഭാവിയിൽ തീർച്ചയായും സഭ നാമാവശേഷമാകുമത്രേ. വലിയ ഒച്ചപ്പാടൊന്നും ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കാമെങ്കിൽ അതു എളുപ്പം നാമാവശേഷമായിക്കൊള്ളുമെന്നു കമ്മ്യൂണിസം കരുതുന്നു. അതിനാലാണു സഭയോടു മൈത്രിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ കമ്മ്യൂണിസം അഭിലഷിക്കുന്നതു്. ഈ സംഗതികളൊക്കെ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു രണ്ടാം ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട വൈദികന്മാർ പറയുന്നു: "നാം രാഷ്ട്രത്തോടു സഹകരിച്ചാലും അതു സഭാമർദ്ദനം തുടർന്നുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും. നമ്മുടെ സഹകരണം കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ കപടതന്ത്രങ്ങളെ മറച്ചുവയ്ക്കുവാൻമാത്രമേ പര്യാപ്തമാകുകയുള്ളൂ."

3) മൂന്നാം ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട വൈദികന്മാർ സഭയുടെ താൽപര്യങ്ങളെ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കുറെയൊക്കെ

വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരാണ്. രാഷ്ട്രത്തോടു്, ഒന്നാം ഗ്രൂപ്പുകാർക്കുള്ളതുപോലെ, അതിമാത്രം അനുകൂലമനോഭാവമോ, രണ്ടാം ഗ്രൂപ്പുകാർക്കുള്ളതുപോലെ, പൂർണ്ണമായ പ്രതികൂലമനോഭാവമോ ഇവക്കില്ല. ഒന്നാം ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ടവരെപ്പോലെ ഇവരും രാഷ്ട്രത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നു: അതായതു്, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ, അതിൽത്തന്നെ തിന്മയല്ലാത്ത എല്ലാ സംരംഭങ്ങളിലും പങ്കെടുക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഒരു കാര്യത്തിൽ അവർ 'ദേശാഭിമാനി'കളായ വൈദികന്മാരിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തരാണ്; അതായതു്, 'ദേശാഭിമാനി'കളായ വൈദികന്മാർ, പ്രധാനമെന്നോ അപ്രധാനമെന്നോ ഉള്ള ചിന്തകൂടാതെ, ഏതു സംരംഭത്തിലും രാഷ്ട്രത്തോടു സഹകരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ മൂന്നാം ഗ്രൂപ്പുകാർ വളരെ ആവശ്യകമായ—രാഷ്ട്രം നിരുപാധികം സഹകരണമാവശ്യപ്പെടുന്ന—സംരംഭങ്ങളിൽമാത്രം രാഷ്ട്രത്തോടനുകൂലിക്കുന്നു.

രണ്ടാം ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട വൈദികന്മാരോടു ലക്ഷ്യത്തിൽ മൂന്നാം ഗ്രൂപ്പുകാർ യോജിക്കുന്നു. കാരണം, 'ദേശാഭിമാനി'കളായ വൈദികന്മാരെപ്പോലെ സ്വന്തം താൽപര്യങ്ങളെ മുൻനിറുത്തിയുള്ള സഹവർത്തിത്വമല്ല അവരുടേതു്; സഭയുടെ ക്ഷേമത്തെയാണ് അവർ ലക്ഷ്യംവയ്ക്കുന്നതു്

എപ്രകാരമാണ് അവർ തങ്ങളുടെ സഹവർത്തിത്വത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്നതു്? സഭയെ ഭൂമുഖത്തുനിന്നു തുടച്ചുനീക്കുന്നതിനാണു കമ്മ്യൂണിസം ഉറവുശ്രമിക്കുന്നതു് എന്നതു തർക്കമറ്റ സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ, തൽകാലത്തേക്ക് അതു സഭയുടെനേരേ സഹിഷ്ണുതാമനോഭാവം പുലർത്തുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അതിനു സഭയുടെ സഹായം ഇപ്പോൾ ആവശ്യമുണ്ട്. അഥവാ, നിഷ്ഠുരമായ മർദ്ദനം സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവും അന്താരാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾക്ക് ഇടകൊടുത്തേക്കുമെന്നു് അതു ഭയപ്പെടുന്നു. ഇക്കാ

രണങ്ങളാൽ, സഭയോടു സ്നേഹബന്ധം പുലർത്തുന്നുവെന്നു പുറമേ കാണിക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസം ബദ്ധപ്പെടുന്നു.

"നമുക്ക് ഈ അവസരത്തെ ഫലപ്രദമായി വിനിയോഗിക്കണം"—ഇതാണു മൂന്നാം ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട വൈദികന്മാർ പറയുന്നതു്. "സഭയ്ക്കു പ്രയോജനകരമായവിധത്തിൽ നമുക്കിതിനെ ചൂഷണംചെയ്യണം. കുറഞ്ഞപക്ഷം, പള്ളികൾ തുറന്നിടുവാനും കൂദാശകൾ നല്കുവാനും രാഷ്ട്രം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം വിശ്വാസികൾക്കു വേണ്ടി സംരക്ഷിക്കുവാൻ രാഷ്ട്രത്തിനു്, അതിൽത്തന്നെ തിന്മയല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ, ബാഹ്യമായ, സമ്മതം നല്കാതെയുള്ള (Material), സഹകരണം നല്കുകയാണു വേണ്ടതു്."

ഈ നിലപാടിനെ ന്യായ്യീകരിക്കുവാൻ പ്രസ്തുതവൈദികന്മാർ സഭാചരിത്രത്തിൽനിന്നു്, ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ, കൂടുതൽ ഉപദ്രവങ്ങൾ ഒഴിച്ചുവയ്ക്കുവാൻ, സഭ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നയങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

4) രണ്ടും മൂന്നും ഗ്രൂപ്പുകളുടെ നിരൂപണം: എല്ലാത്തരം സഹവർത്തിത്വത്തേയും നിഷേധിക്കുന്ന രണ്ടാം ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ടവരോടാണു വിശ്വാസികൾക്കു കൂടുതൽ മതിപ്പു്. ഏററം കൂടുതൽ അംഗസംഖ്യയും ഈ ഗ്രൂപ്പിനാണു്. വിശ്വാസികൾ ഈ ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ടവരെ മഹാത്മാക്കളായും അനുകരണാർഹരായും പരിഗണിക്കുന്നു; എല്ലാ സഹായവും സഹകരണവും അവർക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു.

എങ്കിലും, ഈ ഗണത്തിൽപ്പെട്ട വൈദികന്മാരുടെ സ്വാധീനതാശക്തി ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവരുമെന്നു ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാരണം, കമ്മ്യൂണിസ്ററുരാഷ്ട്രം അവരെ കഴിയുന്നിടത്തോളം ഒററപ്പെടുത്തുവാനും അവക്കെതിരായി കുപ്രചരണങ്ങൾ പടച്ചുവിടുവാനും കിണഞ്ഞുശ്രമിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, ലൗകികമായ വീക്ഷണത്തിൽക്കൂടി നോക്കു

മ്പോൾ, വിശ്വാസികൾക്ക് അവർ നഷ്ടപ്പെട്ടുകയാണെന്നു പറയാം. എന്നാൽ, പ്രത്യക്ഷഫലങ്ങളിൽനിന്നല്ലല്ലോ ദൈവപരിപാലനയെ അളക്കേണ്ടതു്.....

മൂന്നാം ഗ്രൂപ്പിലേ വൈദികന്മാരുടെ സഹവർത്തിത്വമനോഗതിയോടു ജനങ്ങൾക്ക് ആദ്യം നിഷേധാത്മകമായ നിലപാടാണുണ്ടായിരുന്നതു്. അവരും 'ദേശാഭിമാനി'കളായ വൈദികന്മാരുടെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ടവരാണെന്നു ജനങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. കാരണം, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നേർക്ക് അവരുടെ നിലപാടും പുറമേ 'ദേശാഭിമാനി'കളുടേതുപോലെ കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരുവന്റെ അന്തരികോദ്ദേശ്യങ്ങൾ അറിയുക എളുപ്പമല്ലല്ലോ. എന്നാൽ, ഇന്നു വസ്തുതകൾ കുറച്ചുകൂടി സ്പഷ്ടമായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ, ഈ വൈദികന്മാർക്കു ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ സ്വാധീനതാശക്തി ചെലുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാം ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ടവർക്കു പരസ്യമായി വൈദികകടമകൾ നിർവ്വഹിക്കുക പ്രായേണ അസാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്ന വസ്തുതകൂടി നാം സ്മരിക്കണം.

ബാഹ്യമായിട്ടാണെങ്കിലും സഹവർത്തിത്വം പുലർത്തുന്നതുകൊണ്ടും മൂന്നാം ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട വൈദികന്മാർ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പലതിനും ഉത്തരവാദികളായിത്തീരുന്നു. ഇവിടെയാണ് ഇവരുടെ നിലപാടിന്റെ അപകടം കിടക്കുന്നതു്. കൂടാതെ, ഇവർ വിശ്വാസികൾക്ക് ഇടർച്ചയ്ക്കു കാരണമാവുകയും, കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള അവരുടെ എതിർപ്പിനെ ദുർബ്ബലമാക്കുകയും, അവർ തെറ്റായ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി നയിക്കപ്പെടുവാൻ ഇടയാവുകയും ചെയ്യുന്നു. സാധാരണജനങ്ങൾക്ക്, സമ്മതം നല്കാതെയുള്ള സഹകരണവും സമ്മതം നല്കിക്കൊണ്ടുള്ള സഹകരണവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസവുംമറും മനസ്സിലാക്കുക, ഉദ്ദേശ്യത്തെ മുൻനിറുത്തി പ്രവൃത്തിയുടെ നന്മതിന്മ വിധിക്കുക മുതലായവ വിഷമമാണല്ലോ. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ കൂപ്പു

ചാരണമിതാണ്: "സഭയും അവളുടെ വൈദികന്മാരും ഭൗതികനന്മയ്ക്കുവേണ്ടിമാത്രമാണു പ്രയത്നിക്കുന്നത്. ഭൗതികമായ ലാഭമുണ്ടാകുമെന്നു കണ്ടാൽ നിരീശ്വരരാഷ്ട്രത്തോടും സഹകരിക്കുവാൻ അവർ തയ്യാറാണ്." മൂന്നാം ഗ്രംപ്പിൽപ്പെട്ട വൈദികന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ഈ അരോപണത്തിനു ശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

3) പരിത:സ്ഥിതിയുടെ ഗൗരവം

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ പരിപാടികളുടേയും തന്ത്രങ്ങളുടേയുമെല്ലാം ഉദ്ദേശ്യം സമർത്ഥന്മാരും തീക്ഷ്ണമതികളും ധീരന്മാരുമായ വൈദികന്മാരെ അകററിനിറുത്തുക എന്നതു മാത്രമല്ല; കാരണം, ഏററം ശക്തിമത്തായ പോലീസ്സേനയെ കൈയടക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഭരണകൂടത്തിന് അതൊരു പ്രശ്നമല്ല. തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനു വിഘ്നം വരുത്തുന്നവരെയെല്ലാം ജയിലിലടയ്ക്കുന്നത്, വിശ്വാസികളുടെയിടയിൽ അവർക്കുള്ള സ്വാധീനതാശക്തിയും അധികാരബലവും വർദ്ധിക്കുവാൻമാത്രമേ പര്യാപ്തമാകൂ എന്നു ദീർഘദൃഷ്ടിയുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ മനസ്സിലാക്കി. പോലീസിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ, പ്രസ്തുത വൈദികന്മാരുടെ സ്വഭാവത്തെ താറടിച്ചുകാണിക്കുന്ന ഒരു പ്രചാരണപദ്ധതി നേരത്തേ നടത്തണം. കൂടാതെ, ജയിലിലടയ്ക്കപ്പെടുന്ന വൈദികന്മാരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ 'മൂടുതാങ്ങി'കളായവരെ പ്രതിഷ്ഠിക്കണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ, 'നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സഭയുടെ സ്ഥിതി അത്ര ശോചനീയമൊന്നുമല്ല' എന്ന മിഥ്യാബോധത്തിൽ വിശ്വാസികൾ വീണുകൊള്ളും. അചഞ്ചലചിത്തരായ വൈദികന്മാരെ ഭിന്നിപ്പിച്ചു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പാവകളാക്കി ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളിൽ കയററിയിരുത്താൻ സാധിച്ചാൽ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുതന്ത്രം പരിപൂർണ്ണവിജയത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞെന്നു പറയാം.

അങ്ങനെ, 'നിശ്ശബ്ദ'സഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയുടെ ഗൗരവം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്, ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ ഈ ഘട്ടത്തിൽ അവളുടെ വിദഗ്ധന്മാരായ നേതാക്കന്മാർ നഷ്ടപ്പെട്ടുന്നു എന്നതിലല്ല, പ്രത്യുത, സഭാനേതൃത്വം വൈദഗ്ധ്യം കുറഞ്ഞവരും, ഒരുപക്ഷേ, അനർഹരും ആയ വ്യക്തികളുടെ കരങ്ങളിലേക്കു മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന വസ്തുതയിലാണു്. നൈർമ്മല്യമെന്നതന്നെ പറയട്ടെ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വിദഗ്ദ്ധമായ പ്രചാരണത്തിന്റെ ഫലമായി ഈ അനർഹരായ നേതാക്കന്മാർ ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസാദരങ്ങളും സമാർജ്ജിക്കുവാനും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു!

മുമ്പുപറഞ്ഞതുപോലെ, ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു്, ഇപ്പോൾ, വൈദികകടമകളും പരസ്യമായി നിർവ്വഹിക്കുവാൻ അനുമതി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം 'ദേശാഭിമാനി'കളായ വൈദികന്മാരോ രാഷ്ട്രത്തോടു് അനുകൂലമനോഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ സമ്മതമുള്ള മൂന്നാംഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട വൈദികന്മാരോ ആണു്. വാസ്തവത്തിൽ, പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങളും സംരംഭങ്ങളും ആരംഭിക്കുന്നതു 'ദേശാഭിമാനി'കളുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുമാത്രമാണു്. മറ്റുള്ളവർ ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഭീരുക്കളും നിരുത്സാഹരും ആയിത്തീരുന്നു.

ഇതുവളരെ ഗൗരവാവഹമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ടു്. കാരണം, 'ദേശാഭിമാനി'കളും ചെയ്യുന്നതെറ്റുകൾക്കുംക്രൂടി മറ്റു വൈദികന്മാർ മൗനാനുവാദം കൊടുക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടും. അങ്ങനെ, വിശ്വാസികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ 'ദേശാഭിമാനി'കളും വിലയുള്ളവരായിത്തീരുന്നു.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും 'ദേശാഭിമാനി'കളായ വൈദികന്മാരുടെമേൽ മറ്റു വൈദികന്മാർക്കു യാതൊരു സ്വാധീനതാശക്തിയും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. രാഷ്ട്രത്തി

ന്റെ 'നല്ല പിള്ള'കളായി വർത്തിക്കുന്ന 'ദേശാഭിമാനി'കൾ മറ്റു വൈദികന്മാരുടെ അഭിലാഷങ്ങളേയും പ്രാദേശവികാരങ്ങളേയും മാനിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു 'ദേശാഭിമാനി'കളുടെ തെറ്റായ കാല്വയ്പുകൾ പലതിനും വിരാമമിടുവാൻ സഹായിക്കുന്നുമുണ്ട്. മറ്റൊരു പരമാർത്ഥം: നല്ല വൈദികന്മാരുടെ പിന്തുണ ഇല്ലെന്നു കാണപ്പെട്ടാൽ 'ദേശാഭിമാനി'കളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ജലരേഖകളായേ പരിണമിക്കൂ. അവരെ വിശ്വാസികൾ ശ്രവിക്കുകയില്ല. അങ്ങനെ, രാഷ്ട്രത്തിനു സഭയ്ക്കെതിരായുള്ള സമരത്തിൽ അവരെ ഉപകരണങ്ങളാക്കുവാനും സാധിക്കുകയില്ല.

VII

സഭ സ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങളിൽ

1) "മുളയിലേ നുള്ളുക"

1948-ൽ മുമ്പാണത്തു സംഭവിച്ചത്. ഒരു ദിവസം പണ്ഡിതനായ ഒരു കത്തോലിക്കൻ ഒരു സമ്മേളനത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുകയായിരുന്നു. പലതും പ്രസ്താവിച്ച കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം കത്തോലിക്കസഭയുടെ സാമൂഹികതത്ത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുകയും അവ ഒരു തരത്തിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ സാമൂഹികതത്ത്വങ്ങൾക്കു പിന്നിലല്ലെന്നു സമർത്ഥിക്കുകയുംചെയ്തു. ഇതിനു തെളിവായി മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ ചാക്രികലേഖനങ്ങൾ അദ്ദേഹം എടുത്തു കാട്ടി. പ്രസംഗത്തിനുശേഷം അവിടെ ഒരു ചർച്ച നടന്നു. ചർച്ചാവസരത്തിൽ ഒരാൾ—ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്—പ്രാസംഗികനോടു ചോദിച്ചു: "സർ, ഏതു വർഷമാണു സാമൂഹികവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒന്നാമത്തെ ചാക്രികലേഖനം പുറത്തു വ

ന്നതു്?" "1890-നോടടുത്തു്," പ്രാസംഗികൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ചോദ്യകർത്താവു് സാവകാശത്തിലും എന്നാൽ, ദൃഢസ്വരത്തിലും പ്രസ്താവിച്ചു: "മാർക്സ് 1840-നോടടുത്തു തന്റെ സാമൂഹികതത്ത്വങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി"—ഇതുമാത്രം പറഞ്ഞു് അയാൾ ഇരുന്നു.....ഇങ്ങനെയൊരു മറുപടി ആ പ്രാസംഗികൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ഇതിനു തൃപ്തികരമായ ഒരു വിശദീകരണം നല്കുവാൻ അയാൾക്കു വിഷമവുമായിരുന്നു....ക്രിസ്തുനാഥന്റെ വാക്കുകൾ അപ്പോൾ ഞാൻ ഓർത്തു: "ഈലോകത്തിന്റെ സന്തതികൾ അവരുടെ തലമുറയിൽ പ്രകാശത്തിന്റെ സന്തതികളെക്കാൾ ബുദ്ധിശാലികളാണു്....."

കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള ഏതൊരു പാഷണ്ഡതയെയുംകാൾ കൂടുതൽ ഭയപ്പെടേണ്ടതു കമ്മ്യൂണിസത്തെയാണു്. ചിന്തിച്ചു കരുപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ളതും കാലഗതിയിൽവേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുള്ളതുമായ സാമൂഹികപുനഃസംവിധാനപരിപാടി നീട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാണു കമ്മ്യൂണിസം ജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. ഇതാണു് ഏറ്റവും അപകടകരമായ വസ്തുതയും. ആദ്യം കാണുന്നവയോടു മനുഷ്യനു് ഒരു പ്രത്യേകസ്നേഹം സഹജമാണു്. തൊഴിലാളികളുടെ വിശ്വാസമാർജ്ജിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ആദ്യത്തെ സാമൂഹികപരിപാടിയെന്ന നിലയിൽ കമ്മ്യൂണിസം നിലകൊള്ളുന്നു. ഈ ആശയംതന്നെയായിരിക്കും അടുത്ത തലമുറയിലേക്കും കടക്കുക. കാരണം, ഒരു തലമുറ അതിനു മുമ്പുള്ളതിൽനിന്നാണു സന്ദേശം സ്വീകരിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ, വളരുന്ന തലമുറയ്ക്കു കമ്മ്യൂണിസത്തോടു് അനുകൂലമനഃസ്ഥിതി ഉണ്ടാകുന്നതോടൊപ്പം, തിരുസ്സഭയോടു മുൻവിധിയും ശത്രുതാമനോഭാവവും സംജാതമാകുന്നു. ധാരാളം സമയവും അധ്വാനവും ചെലവിട്ടെങ്കിലേ, നഷ്ടപ്പെട്ട അവസരങ്ങൾമൂലമുണ്ടായ ഈ വിടവുകൾ നികത്താൻ സാധിക്കൂ.

ഇതിനെക്കാൾ ഗുരുതരമായ ഒന്നുണ്ട്: തിരുസ്സഭ തന്റെ സാമൂഹികതത്ത്വങ്ങൾ ക്രമേണ കൂടുതൽക്കൂടുതൽ വികസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും—അതു പരിപൂർണ്ണമാക്കുവാനും പ്രചരിപ്പിക്കുവാനും അവൾ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ്—അവ പ്രായോഗത്തിൽ വരുത്തുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്ന പ്രേക്ഷിതന്മാർ വളരെ വിരളമത്രേ. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ, വൈദികഗണവും കത്തോലിക്കപ്രവർത്തകന്മാരും തിരുസ്സഭയുടെ സാമൂഹികപ്രബോധനങ്ങളെപ്പറ്റി അവഗാഢജ്ഞാനമുള്ളവരല്ല. അവ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനു വേണ്ടത്ര പരിശ്രമം അവർ നടത്തുന്നുമില്ല.

"ശത്രു ഇതാ, പടിക്കലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു!" എന്നിട്ടും, നമ്മിൽ പലരും സുഖസുഷുപ്തിയിലാണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സാധാരണമായി അപകടത്തിന്റെ മധ്യത്തിലാകുമ്പോൾമാത്രമേ ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ ചെറുത്തുനില്ക്കുവാൻ നാം തുടങ്ങുകയുള്ളൂ. കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നു മറിഞ്ഞുവീണപ്പോൾമാത്രമാണു സാവൂളിനു പല സംഗതികളും വ്യക്തമായതു്. അതുപോലെ, ഭവനങ്ങളിൽനിന്നു് അടിച്ചിറക്കപ്പെട്ടപ്പോൾമാത്രമാണു പല സത്യങ്ങളും ഞങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു തുടങ്ങിയതു്. ഗുരുതരാവസ്ഥ ഒരിടത്തും ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു സംജാതമാകുന്നില്ല. നേരത്തേതന്നെ ഉണർന്നു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, പ്രതിരോധനടപടികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, എത്രയധികം വിപത്തുകൾ ഒഴിച്ചുനിർത്താമായിരുന്നു. "മുളയിലേ നുള്ളുക." രോഗം ഗുരുതരമാകുമ്പോഴേ ചികിത്സിക്കുക; താമസിച്ചാൽ ഔഷധം നിഷ്പ്രയോജനമായേക്കാം.

'നിശ്ശബ്ദ'സഭ ഇന്നു ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ, അല്ല, മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രുവിനോടു പടപൊരുതുകയാണ്. ഈ സമരത്തിൽ അവൾ നിരവധി മുറിവുകളേല്ക്കുന്നുണ്ട്. ആ മുറിവുകളിൽനിന്നു രക്തം ധാരധാരയായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നിരോധനനടപടികളെടുക്കുവാൻ

ഉണ്ടായിരുന്ന അവസരങ്ങൾ പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ സ്ഥിതി അത്രമാത്രം ഗൗരവാവഹവും വൈഷമ്യമേറിയതുമായിരിക്കുന്നു. 'ജയിലാശ്രമ'ങ്ങളിൽവച്ചു ഞങ്ങൾ ഇതു തലകുനിച്ചു സമ്മതിച്ചു. "സ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങളിൽ തിരുസ്സഭയ്ക്കു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഇനിയും സമയമുണ്ടല്ലോ," ഞങ്ങളെത്തന്നെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ പരസ്പരം പറഞ്ഞു. ഈ അവസരത്തെ അവർ നന്നായി വിനിയോഗിച്ചുകൊള്ളുമെന്നു് ആശിച്ചു. എന്നാൽ, കഷ്ടം! കമ്മ്യൂണിസ്റ്റടിമരാജ്യത്തുനിന്നു പുറത്തുള്ളപ്പെട്ടുന്ന ഒരു വൈദികൻ രാജ്യാതിർത്തികടക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ നിരാശാഗർത്തത്തിലേക്കു വലിച്ചുതാഴ്ത്തുന്ന ഏറ്റവും ശോചനീയമായ പരമാർത്ഥമാണു്, തങ്ങൾക്കു് അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന വിപത്തിന്റെ യഥാർത്ഥകാരണവും അതിന്റെ ഗൗരവവും മനസ്സിലാക്കാതെ, ഇനിയും തങ്ങൾക്കു ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന വിലയേറിയ സമയമെങ്കിലും ശരിക്കു വിനിയോഗിക്കാതെ, നിരവധി ജനങ്ങൾ സുഖനിദ്ര ചെയ്യുന്നു എന്നതു്.

തീക്ഷ്ണതാപൂർണമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾവഴി ഇനിയും വളരെയധികം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കും. കാരണം, ഇന്നത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരിൽ ഭൂരിഭാഗവും അടിസ്ഥാനപരമായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരല്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുതത്ത്വസംഹിതയുടെ അടിത്തട്ടിലേക്കു് ഇനിയും അവർ ഇറങ്ങിപ്പോയിട്ടില്ല. അവർ കമ്മ്യൂണിസത്തിനു പിന്തുണ നല്കുന്നതു് അതിന്റെ സാമൂഹിക—സാമ്പത്തികപരിപാടികളാൽ ആകൃഷ്ടരായതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു്. ആ പരിപാടികളോടുതന്നെയും അവർ അവഗാഢം ഒട്ടിച്ചേർന്നിട്ടില്ല. ഇന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ അവരെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുക അത്ര അസാദ്ധ്യമൊന്നുമല്ല. എന്നാൽ, നാളെ അവർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുതത്ത്വസംഹിതയിലും തിരുസ്സഭയ്ക്കുതിരായ മുൻവിധികളിലും അടിയുറച്ചുകഴിയുമ്പോൾ അവരെ നേടിയെടുക്കുക വൈഷമ്യമേറിയ

കൃത്യംതന്നെ ആയിരിക്കും. കാരണം, അപ്പോൾ അവരിൽ കാണുന്നതു്, അതിസ്വാഭാവികവും മതപരവുമായ സകല സത്യങ്ങളേയും നിഷേധിക്കുന്ന, പുരാതനകാലത്തെ പാഷണ്ഡികളെക്കാൾ വിരുതന്മാരായ യഥാർത്ഥമതവിദ്വേഷികളെ ആയിരിക്കും.

പൊതുവായ സംസ്കാരവും പാരമ്പര്യവുംവഴി ഇന്നു നാം അവരോടു ബന്ധപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇന്നു്, അവരോടു സംസാരിക്കുകയും അവരെ പാർശ്വവർത്തികളാക്കുകയും ചെയ്യുക സുകരമത്രേ. എന്നാൽ, നാളെ അവർ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ പുനർവിദ്യാഭ്യാസംകഴിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ അവർക്കു നമ്മോടുള്ള ബന്ധങ്ങളെല്ലാം ഛേദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും.

അടിമരാജ്യങ്ങളിൽ സകലവിധ പ്രതിബന്ധങ്ങളുടേയും നടുവിലും സഭയ്ക്കു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു ജനതയുടെമേൽ അധികാരം ചെലുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടു്. ഭാവിയിൽ, ബാഹ്യശക്തി പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രസ്തുത പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഇപ്പോഴത്തതിനെക്കാൾ ലഘുതരങ്ങളായെന്നു വരാം. എന്നാൽ, ധാർമ്മികവും മനഃശാസ്ത്രപരവുമായ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ അപ്പോൾ വർദ്ധിക്കും. സഭയിൽ ഉണ്ടുവിച്ചിട്ടുള്ള പാഷണ്ഡതകളുടെയെല്ലാം ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വസ്തുത കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുന്നതാണു്. ആരംഭത്തിൽ ഏതാനും പ്രേക്ഷിതർക്കു് അവരെ സഭയിലേക്കു തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാമായിരുന്നു. കാരണം, തുടക്കത്തിൽ ഉപരിപ്ലവമായ രീതിയിൽ മാത്രമേ അബദ്ധാശയങ്ങൾ വ്യാപിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ, പിന്നീടുവരുന്ന തലമുറകളിലാകട്ടെ, പ്രസ്തുതാശയങ്ങൾ ആഴത്തിൽ വേരുന്നിയിരിക്കും.

2) കമ്മ്യൂണിസത്തെ നേരിടേണ്ടതെങ്ങനെ?

കമ്മ്യൂണിസത്തെ ഫലപ്രദമായി നേരിടുവാൻ കമ്മ്യൂ

ണിസ്റ്റുവിരുദ്ധമനോഭാവംമാത്രം പോരാ എന്ന് ആദ്യമായി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കമ്മ്യൂണിസത്തിനെതിരായ ഏറ്റവും നല്ല പ്രതിവിധി, അതിന്റെ വിജയകാരണങ്ങളെ—ദുരിതങ്ങളേയും സാമൂഹികാനീതിയേയും—ഇല്ലായ്മചെയ്യുക എന്നതാണ്. അടുത്തതായി, ഒരു പ്രേഷിതൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരിൽനിന്നു തന്നെത്തന്നെ വേർപെടുത്തരുതു്. തന്റെ ചുറ്റുപാടുമുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുമായി അവനു നല്ല പരിചയമുണ്ടാവണം. കമ്മ്യൂണിസത്തോട് ഒട്ടിനില്ക്കാനുള്ള കാരണങ്ങൾ, അവരുടെ മനഃശാസ്ത്രം, ആശയഗതി, സ്വഭാവം—ഇവയെല്ലാം ശരിയായി പഠിക്കണം. തീർച്ചയായും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സ്വാർത്ഥമതികളും മുഷ്കന്മാരും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ, നീതിയുക്തമെന്നു തങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു കാര്യത്തിനുവേണ്ടി അത്ഭുതകരമായ നിസ്സ്വാർത്ഥതയോടെ ജീവൻതന്നെയും ബലികഴിക്കുന്ന ആദർശയോഗ്യന്മാരും അവരുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടു്. ഈ ഗണത്തിൽപ്പെട്ടവരിൽ നാം ദർശിക്കേണ്ടതു ശത്രുക്കളെയല്ല, ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി നേടുവാനുള്ള സഹോദരരെയാണു്. അവരെപ്പറ്റി നമുക്കുള്ള വസ്തുനിഷ്ഠവും യഥാർത്ഥവുമായ നിലപാടും അതിനനുസൃതമായ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനരീതിയും, അവർക്കു നമ്മോടു ബഹുമാനവും അനുകൂലമനോഭാവവും തോന്നുന്നതിനു കാരണമാകണം.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനു നാം അവരുടെ തത്ത്വങ്ങളും സമ്പ്രദായങ്ങളും വസ്തുനിഷ്ഠമായി പഠിക്കുകയും അവയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ സംസാരത്തിൽ അതിശയോക്തി കടന്നുകൂടാതിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിക്കുകയുംവേണം. പരമാർത്ഥങ്ങളെ അതേപടിതന്നെ വിവരിക്കുക. കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ കുറ്റവശങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാത്രമല്ല, നല്ല വശങ്ങളെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കണം. ഈ മാർഗ്ഗമുപയോഗിച്ചാൽ, നാം എന്തുകൊണ്ടു കമ്മ്യൂണിസത്തെ എതിർക്കുന്നു

എന്നു കൂടുതൽ വ്യക്തമായി കാണിക്കുവാൻ സാധിക്കും; സമ സാധുജനങ്ങൾക്കെതിരായി മുതലാളിമാരെ പിൻതാങ്ങുന്നു എന്നു കുറ്റപ്പെടുത്തുവാൻ സാധ്യമാവുകയുമില്ല. പോരെങ്കിൽ, ശരിയായും യുക്തിപൂർവ്വകമായും ചിന്തിക്കുന്ന ഏതൊരുവനും അസ്വീകാര്യമാകത്തക്കവിധം, അത്രയധികം കുത്തവശങ്ങൾ കമ്മ്യൂണിസത്തിനു പ്രായോഗികരംഗത്തു പോലുമുണ്ട്.

നാം കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഇരുണ്ടവശങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ സംസാരിക്കുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ, അതിന്റെ അനുയായികളുടെ അവബോധത്തെ ഒന്നുകൂടി അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുക എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞൊന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അവർ നമ്മെ സംശയദൃഷ്ടികളോടുകൂടിയേ വീക്ഷിക്കൂ. "സത്യത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള" ആളുകളെയല്ല, മറിച്ചു നമ്മെപ്പോലെ സ്വാർത്ഥതൽപരരായ ശത്രുക്കളെ ആയിരിക്കും അവർ നമ്മിൽ ദർശിക്കുക. കൂടാതെ, നമ്മുടെ വിശ്വാസികൾ ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ നല്ല വശങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ, അവർക്കു നമ്മിലുള്ള വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെടുകയും കമ്മ്യൂണിസത്തിനെതിരായി നാം നല്കുന്ന മുന്നറിയിപ്പുകൾ നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളാകുകയും ചെയ്യും.

കുഞ്ഞാടിന്റെ വേഷംധരിച്ച ചെന്നായ് ആണു കമ്മ്യൂണിസം. അതിന്റെ ഉൾഭാഗത്തു ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ, ബാഹ്യാകാരത്താൽ വഞ്ചിതരായിപോകുന്നവരുണ്ട്. നേരേമറിച്ച്, ഉള്ളിലുള്ള ചെന്നായെമാത്രം കാണുന്നവരുമുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിസത്തിനു് അടിപ്പെടാത്ത രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നുവരുന്ന എല്ലാ വാർത്തകളും— അവ നല്ല പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച പ്രസ്സ് ഏജൻറന്മാർവഴി ലഭിക്കുന്നതായാലും—സൂക്ഷ്മമായ വിമർശനദൃഷ്ട്യാവേണം വീക്ഷിക്കുവാൻ. കാരണം, നാം മുമ്പു കണ്ടതുപോലെ, കമ്മ്യൂ

ണിസ്റ്റുകാർ സാധാരണമായി വൈദികന്മാരെ കൊല്ലുക, പള്ളികൾ അശുദ്ധമാക്കുക, മതപരമായ കർമ്മങ്ങൾ നിരോധിക്കുക മുതലായവ ഇപ്പോൾ ചെയ്യാറില്ല. ("ഐസൻറയിൻ" രീത്തിൽപ്പെട്ട സഭയെപ്പറ്റിയോ 'യൂണിയേറ്റു'സഭയെപ്പറ്റിയോ അല്ല ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. അവ മൂഢീയമായിത്തന്നെയാണ് അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടതു്.) വിദേശങ്ങളിൽ പ്രചരിക്കുന്ന പ്രസ്സ് വാർത്തകളേയും റേഡിയോ വാർത്തകളേയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അതീവജാഗരൂകതയോടേ വീക്ഷിക്കും. എന്തിനാണെന്നോ? ആ വാർത്തകൾ നല്കുന്ന ഏജൻസികളെയൊക്കെ തണയന്മാരെന്നു മുദ്രയടിക്കുവാൻ. ഈ വാർത്തകളിൽ തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കുന്നതിനതകുന്ന എന്തെങ്കിലും കണ്ടാൽ, പ്രസ്സിലും പ്ലാറ്റ്ഫാറത്തിലുമെല്ലാം അതുകൊണ്ട് അവർ അക്ഷോഭ്യരായം മുതലെടുക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കും. "ഇതാ നോക്കൂ, വിദേശങ്ങളിലേ പത്രങ്ങൾ നമ്മുടെനേർക്കുള്ള അന്ധമായ വിദ്വേഷംനിമിത്തം നമ്മുടെ ജനായത്തഭരണക്രമത്തെ കരിതേച്ചു കാണിക്കുവാൻ എഴുതിവിടുന്നതിന്റെ സാമ്പിൾ! നിങ്ങൾ എന്തു പറയുന്നു? ഇവയൊക്കെ വാസ്തവമോ?"

ഏതാണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഈ മാതിരി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപ്രചാരണത്തിന്റെ മകുടോദാഹരണമായ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. വിദേശരാജ്യങ്ങളിലേ പത്രങ്ങളും റേഡിയോകളും മോൺ. ബുൽസാക്കാ (Mgr. Bulzaka) ജയിലിൽവച്ചു മരിച്ചു എന്ന വാർത്ത പ്രചരിപ്പിച്ചു. വത്തിക്കാൻറേഡിയോ ഈ വാർത്ത പ്രക്ഷേപണംചെയ്തു. എന്നാൽ, അതു സൂക്ഷ്മമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു, അതിനു് ഈ വാർത്ത കിട്ടിയതു വീയന്നാ പ്രസ്സ് ഏജൻസിവഴിയാണെന്നു്.

ഏതാണ്ടു് ആഴ്ചകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മോൺ. ബുൽസാക്കാ "ജനകീയകോടതി"മുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ജഡ്ജി അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ച ആദ്യത്തെ ചോദ്യമിതാണു്:

"കുറക്കാരാ, നിങ്ങൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നോ, അതോ, മരിച്ചുപോയോ?"

മോൺ. ബുൽസാക്കാ: "സർ അങ്ങു കാണുന്നതുപോലെതന്നെ."

ജഡ്ജി: "ഒരു 'ബീറ്റ്റൂട്ട്'പോലെ ആരോഗ്യവാനായിട്ടാണ ഞാൻ നിങ്ങളെ കാണുക"—പൂർണ്ണാരോഗ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു നാടോടിപ്രയോഗമാണിത്. "നോക്കൂ, നിങ്ങൾ മരിച്ചുപോയി എന്നു പ്രക്ഷേപണംചെയ്തുവത്തിക്കാൻ റേഡിയോ എത്രയധികം തവണകളാണു ലോകത്തിന്റെമുമ്പാകെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതു!"

മോൺ. ബുൽസാക്കാ: "അതു കിടക്കട്ടെ യേകദേശംതന്നെ!"

സ്റ്റേറ്റ് പ്രോസിക്യൂട്ടർ: "കുറക്കാരാ, വത്തിക്കാൻ റേഡിയോ അതിന്റെ ശ്രോതാക്കൾക്കും പടിഞ്ഞാറൻപത്രങ്ങൾക്കും അവയുടെ അനുവാചകർക്കും നിങ്ങളുടെ 'ഉയിർപ്പി'നെപ്പറ്റി എത്ര വിശദീകരണമാണു നല്കുന്നതെന്നറിയുവാൻ ഞാൻ അക്ഷമനായി കാത്തിരിക്കുകയാണ്."

മോൺ. ബുൽസാക്കായെ ജയിലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ മാരകമായ മർദ്ദനത്തിനു വിധേയനാക്കിയാലെന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു മഹാപരാധമാണ്, അദ്ദേഹത്തെ വിസ്താരപ്രഹസനംവഴി ജീവപര്യന്തം തടവുശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കുന്നതിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുരാഷ്ട്രം ചെയ്തതു്. എന്നാൽ, തങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളുടെ എല്ലാ തെറ്റുകളിൽനിന്നും വേണ്ടുവോളം മുതലെടുക്കുവാൻ, അവയെ തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുവാൻതക്ക അത്ഭുതാവഹമായ ഒരു പ്രത്യേക പാടവം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പ്രചാരണക്കാർക്കുണ്ട്.

അതുപോലെതന്നെ, കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു് എഴുതുന്നതിലും നാം വളരെ സൂക്ഷിക്കണം. മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ദുഷിച്ച വശങ്ങളെ

ആപലപിക്കാതെ, കമ്മ്യൂണിസത്തെ നാം ആപലപിച്ചാൽ ഉടനേ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നമുക്കുനേരേ ആരോപണങ്ങൾ തൊടുത്തുവിടുകയായി: സഃ മുതലാളിമാരുടെ മുട്ടാങ്കിയാണ്; ജനതയുടേയും നീതിപൂർവ്വകമായ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയുടേയും ശത്രുവാണ്, എന്നൊക്കെ. തുടർന്ന് അവർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തിന്റെ വിജയങ്ങൾ എണ്ണിയെണ്ണിപ്പറയുകയായി: തൊഴിലില്ലായ്മയുടെ പരിഹാരം, വർഗ്ഗഭേദത്തിന്റെ വേരറുക്കൽ, രോഗികൾക്കും കുട്ടികൾക്കും സൗജന്യപരിരക്ഷണം മുതലായവ. ഇവയ്ക്കു നേരേ എതിരായ മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഇരുണ്ട വശങ്ങളെ അവർ എടുത്തുകാണിക്കും: തൊഴിലാളികളെ ചൂഷണംചെയ്യൽ, തൊഴിലില്ലായ്മ, അസഹ്യമായ ഉച്ചനീചത്വം മുതലായവ. ഇവയിൽനിന്നൊക്കെയുള്ള നിഗമനം നാം മുമ്പു കണ്ടതുതന്നെ: തിരുസ്സഃ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുസാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ശത്രുവാണ്; തന്മൂലം, അവൾ മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. സേച്ഛാധിപത്യത്തിലേക്കുള്ള സഃയുടെ ചാഞ്ചല്യത്തിനും മറ്റു സ്ഥാപിതതാൽപര്യങ്ങൾക്കും ഉതകുന്നതു മുതലാളിത്തമാണ്.

ഇതിനു് ഉത്തമോദാഹരണമാണ് 1951-ൽ ബ്രട്ടീസ്ളാവാ (Bratislava)യിൽവച്ചു നടന്ന മൂന്നു മെത്രാന്മാരുടെ വിസ്താരം:

ജഡ്ജി: "ഏതു വ്യവസ്ഥിതിയാണു താങ്കൾക്കു കൂടുതൽ ഉതകുന്നതു്? മുതലാളിത്തമോ സോഷ്യലിസമോ?"

മോൺ. വൊയ്ട്ടസാക്ക്: "എനിക്കു കൂടുതൽ ഉതകുന്നതു മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയാണ്."

ജഡ്ജി: "എന്തർത്ഥത്തിൽ?"

മെത്രാൻ: "ആ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ സമ്പത്തിലും മറ്റു ഭൗതികകാര്യങ്ങളിലും മെത്രാന്റെ നില സാമാന്യം ഭേദമായിരുന്നു."

ജഡ്ജി: "തൊഴിലാളികൾ തന്നേക്കാൾ മേന്മയേറിയവരാണെന്നു

പള്ളിക്കും മതത്തിനുമെതിരായി ബലപ്രയോഗം നടത്തിയെന്നു നിങ്ങൾക്കു തെളിയിക്കാമോ? പള്ളി അടയ്ക്കുകയുണ്ടായോ?"

മെത്രാൻ: "എനിക്കു തെളിയിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല."

ജഡ്ജി: "മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയെ തട്ടിമറിച്ചപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടതെന്തുകൊണ്ടാണ്? മുതലാളിത്തഭരണത്തിൽ സഭയുടെ സാമ്പത്തികനിലയും അധികാരവുമൊക്കെ സുരക്ഷിതമാണെന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞല്ലോ...."

മെത്രാൻ: "അതേ."

പ്രോസിക്യൂട്ടർ: "കാപ്പിറ്റലിസം, സോഷ്യലിസം എന്നു രണ്ടു ഭരണക്രമങ്ങളിൽ നിങ്ങൾ കാപ്പിറ്റലിസം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. അതിന്റെ അർത്ഥം, നിങ്ങൾ മുതലാളിത്തഭരണം അതിന്റെ സർവ്വപരിണതഫലങ്ങളോടുംകൂടി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു എന്നാണ്: അതായത്, ഒരുവശത്തു സമ്പത്തും മറുവശത്തു കഷ്ടതയും തൊഴിലില്ലായ്മയും....."

ജഡ്ജി: "ജനങ്ങളുടെ ഭരണത്തിനെതിരായി നിങ്ങൾ പ്രതിവിപ്ലവകാരികളെ കൂട്ടുപിടിച്ചതെന്തിന്?"

മെത്രാൻ: "അതു പ്രധാനമായും പള്ളിസ്വത്തിന്റെ പ്രശ്നമായിരുന്നു."

ജഡ്ജിയുടെ വിശദീകരണം: "വൊയ്ട്ടസാക്ക് ഇപ്പോൾ പരമാർത്ഥം മുഴുവൻ പറയുന്നു. അതു പള്ളിസ്വത്തിന്റെ പ്രശ്നമായിരുന്നു. ഹംഗറിയിലേയും ആദ്യത്തെ ചെക്കോസ്ലോവാക്യൻ റിപ്പബ്ലിക്കിലേയും സ്ലൊവാക്ക് സ്റ്റേറ്റിലേയും സമാനതാക്കന്മാരുടെ പ്രശ്നം ഇതുതന്നെ ആയിരുന്നു."

ജഡ്ജി: (മെത്രാനോട്) "നിങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു പള്ളിസമ്പത്തിന്റെ പ്രശ്നം. എന്തുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ വിശ്വാസികളുടെ സഹായം തേടിയില്ല? തൊഴിലാളികൾക്കും നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ആയിരുന്നുവോ?"

മെത്രാൻ: "അല്ല."

മോൺ. വൊയ്ട്ടസാക്ക് ഒരു മാതൃകാമെത്രാനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീനാനുകമ്പയും അത്മാക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള തീക്ഷ്ണതയും ഭൗതികവസ്തുക്കളോടുള്ള വിരക്തിയും എല്ലാവർക്കും അറിയാം. താൻ നല്കിയ മറുപടികൊണ്ടൊന്നിനും അദ്ദേഹം ഉത്തരവാദിയല്ലായിരുന്നു. നിരീശ്വരകമ്മ്യൂണിസത്തിനെതിരായി അദ്ദേഹം സമരത്തിലേർപ്പെട്ടതു പള്ളിവകസ്വത്തുക്കൾ സംരക്ഷിക്കാനായിരുന്നില്ല. പിന്നെന്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം മറുപടിപറഞ്ഞു? കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപീഡകന്മാരും നേതാക്കന്മാരും അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് അപ്രകാരം പറയിച്ചതാണ്. തിരുസ്സഭയേയും വൈദികന്മാരേയും കമ്മ്യൂണിസം എങ്ങനെ ആക്രമിക്കുന്നു എന്നും അവരെ താറടിച്ചുകാണിക്കുവാൻ എങ്ങനെ പരിശ്രമിക്കുന്നു എന്നും കാണിക്കുവാൻ ഈ ഉദാഹരണം ഇവിടെ കുറിച്ചു എന്നേ ഉള്ളൂ.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ഈ കപടതന്ത്രം എപ്പോഴും നമ്മുടെ ഓർമ്മയിലിരിക്കണം. അവർക്ക് ഇപ്രകാരമുള്ള ആക്രമണങ്ങൾക്ക് അവസരം നല്കിയേക്കാവുന്ന സകലതും അതീവശ്രദ്ധയോടേ നാം പരിവർജ്ജിക്കണം. പരിപൂർണ്ണമായ നിഷ്കളങ്കതയുടേയും നിസ്സ്വാർത്ഥതയുടേയും ഭൗതികവസ്തുക്കളോടുള്ള വിരക്തിയുടേയും ഉജ്ജ്വലദീപങ്ങളായി വൈദികഗണം, ഇക്കാലത്തു പ്രത്യേകമായും, പ്രകാശിക്കുകതന്നെവേണം. തെറ്റുകളേയും അഴിമതികളേയും—അതെവിടെക്കണ്ടാലും—ശക്തിയുക്തം അപലപിക്കണം. ക്രിസ്തുനാഥനോടുള്ള സ്നേഹം ഒന്നുമാത്രമാണു നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ നിയാമകശക്തിയെന്നു നാം കാണിച്ചുകൊടുക്കണം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ തങ്ങളുടെ പരിപാടികളും പ്രവൃത്തിപഥത്തിലാക്കുന്നതീക്ഷ്ണതയോടെയെങ്കിലും തിരുസ്സഭയുടെ സാമൂഹികപരിപാടികളും പ്രാവർത്തികമാക്കുക. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി നാം ജോലിചെയ്യുന്നു എന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവർ നമ്മെ

ക്കുറിച്ചു പറയാതിരിക്കുവാനും ഒരു കുറവും നമ്മിൽ ദർശിക്കാതിരിക്കുവാനും നമുക്കു ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരിക്കാം.

3) നമ്മിൽത്തന്നെ തുടങ്ങുക

ഉഗ്രങ്ങളായ വിപത്തുകൾ സമുദായത്തെ ആട്ടിയുലയ്ക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം സഭ അവയെ നേരിട്ടതു് ആന്തരികമായ ഒരു നവീകരണം ആരംഭിച്ചുകൊണ്ടാണു്. സഭയ്ക്കു രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ടു് — മാറ്റമില്ലാത്ത ദൈവികഘടകവും, വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തി നവീകരിക്കാവുന്ന മാനുഷികഘടകവും. ഇങ്ങനെ ഒരു നവീകരണത്തിന്റെ — അടിതൊട്ടു മുടിവരെയുള്ള ഒരു നവീകരണത്തിന്റെ — ആവശ്യകത 16–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സഭയ്ക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ആ നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വിശുദ്ധരും ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസും ആണു് ഈ നവീകരണം സാധിച്ചതു്. അസംഖ്യം അസ്വസ്ഥതകൾക്കു നിവാരണം കണ്ടുപിടിച്ചു്, സഭയുടെ ജീവനു് ഒരു നവചൈതന്യത്തെ പകർന്നുകൊടുത്തതു് ഈ സൂനഹദോസാണു്. ഒരു 'ഹയരാക്കി'യും, തങ്ങളുടെ അതുല്യമായ സ്ഥാനമാഹാത്മ്യത്തിനു് അനുയോജ്യരായ വൈദികസമൂഹവും, വിശ്വാസത്തിനൊത്തു ജീവിക്കുന്ന വിശ്വാസികളുടെ ഗണവും ഇന്നു സഭയുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണവും ഈ സൂനഹദോസുതന്നെ. ഇന്നത്തെ വൈദികസമൂഹത്തിനു് അവശ്യം ആവശ്യകമായിരിക്കുന്നതു സാന്മാഗ്ഗികമായ നവീകരണമല്ല എന്നതു് ആശ്വാസകരംതന്നെ. എന്നാൽ, നൂതനങ്ങളായ പ്രേക്ഷിതപ്രവർത്തനമാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക അടിയന്തിരമാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള പലവിധ പരിവർത്തനങ്ങളും ഇക്കഴിഞ്ഞ ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സഭയെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആപത്തുകളുടെ ഗൗരവം പരിശോധിച്ചാൽ, കഴിയുന്നതുംവേഗം ഈ നവീകരണം സാധിക്കേണ്ടതാണെന്നു കാണാം.

1) വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു കാലത്തിനൊത്ത പരിശീലനം: ഇതാണ് ഒന്നാമത്തെ ആവശ്യം. താത്കാലികമണ്ഡലത്തിൽത്തന്നെ നോക്കുക. ഇന്നത്തെ സന്ദേഹവാദികളോടും യുക്തിവാദികളോടും എന്നതിനെക്കാൾ പൗരാണികരായ ഗ്രീക്കുതാക്കീകന്മാരോടും സന്ദേഹവാദികളോടും തർക്കിക്കുന്നതിനുവേണ്ട പരിശീലനമാണു നമ്മുടെ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നല്കപ്പെടുന്നതു്. പഴയകാലങ്ങളിലേ ശീശ്മകളെപ്പറ്റി—അവയിൽ പലതും വിസ്മൃതിയിൽ ആണ്ടുപോയിക്കഴിഞ്ഞവയാണു—വളരെയേറെ അവരോടു പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ, ഏറ്റവും ഭീകരമായ ആധുനികശീശ്മയെപ്പറ്റി—മതത്തെത്തന്നെ നിഷേധിക്കുന്ന ആ ശീശ്മയെപ്പറ്റി—ഏറെയൊന്നും പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അതിന്റെ ഉത്ഭവകാരണങ്ങൾ ഏവ? പ്രതിവിധി എന്തു്?—ഇവയെക്കുറിച്ചൊക്കെ ഭീകരമായ അജ്ഞതയാണു നടമാടുന്നതു്. ശരിയാണു്, പഴയ ദൈവശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ മറിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനം കാണുകയില്ല. എഞ്ചിനിയർമാരോടും തൊഴിലാളികളോടും ഇടപഴകുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണു ഞങ്ങളുടെ 'പാപ്പരത്തം' വെളിക്കുവന്നതു്. ജീവിക്കുന്ന തലമുറയുടെ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചെന്നതിനെക്കാൾ ഗ്രീക്കുതാത്കാലികന്മാരേയും അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങളേയുംകുറിച്ചാണു ഞങ്ങൾ പഠിച്ചുവച്ചിരുന്നതു്. അനേകവർഷങ്ങൾ ഇടവകഭരണത്തിൽ ചെലവഴിച്ച വൈദികന്മാർപോലും തൊഴിലാളികളുടെയിടയിൽ വേലയ്ക്കു് അയയ്ക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പരാജയമടഞ്ഞു. ഭാഷയും പെരുമാറ്റരീതിയും ഒട്ടും പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തു് അന്യമായി കാലുകുത്തുന്ന മിഷനറിയുടേതിനെക്കാൾ മെച്ചമല്ലായിരുന്നു, തൊഴിലാളികളുടെയിടയിൽ പ്രസ്തുത വൈദികന്മാരുടെ സ്ഥിതി.

നാം പ്രതിയോഗികളുടെ ആശയഗതിയും തത്ഫലസംഹിതയുംമാത്രം വശമാക്കിയാൽ പോരാ, അവരുടെയിടയിൽ

വിജയകരമായി ചെയ്യാവുന്ന പ്രേക്ഷിതപ്രവർത്തനപദ്ധതികളും പഠിച്ചറിയണം. സുവിശേഷപ്രസംഗം നടത്തുകയും കുമ്പസാരം കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ഇന്നത്തെ ചുറുപാടുകളിൽ വൈദികൻ തൃപ്തനായിക്കൂടാ. അപ്പസ്തോലികവേലയിൽ പ്രത്യേകപരിശീലനം നേടിയ വിദഗ്ധപ്രേക്ഷിതരെ — തത്ത്വം പ്രസംഗിക്കുന്നവരെയല്ല, പ്രേക്ഷിതപ്രവർത്തകരെ — ആണ് ഈ യുഗത്തിനാവശ്യം. എന്നാൽ, ഇതു് ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതുമല്ല.

നിർബ്ബന്ധിതവേലയ്ക്കായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ തങ്ങളെ ഫാക്ടറികളിലേക്കും മറ്റും അയച്ചു. അവിടെവച്ചു തങ്ങൾക്കു വ്യക്തമായി, ഒരു തൊഴിലാളിയുടെ ജീവിതത്തെയോ അവന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെയോ അവന്റെ ഹൃദയാഭിലാഷങ്ങളെയോകുറിച്ചു തങ്ങൾക്കുള്ള അറിവു വളരെ തുച്ഛമാണെന്നു്. ദൈവം തങ്ങൾക്കയച്ച ഈ പരീക്ഷണഘട്ടത്തെ തങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റം ഫലപ്രദമാക്കുകയും ചെയ്തു. കമ്മ്യൂണിസം ആത്മാക്കളിൽ കുത്തിയേല്പിക്കുന്ന മുറിവുകളുടെ ആഴവും അവയുണക്കുവാനുതകുന്ന പ്രതിവിധികളും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ തങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

പ്രസ്തുത നിർബ്ബന്ധിതവേലയുടെ നല്ല ഫലങ്ങൾ തങ്ങൾ ഇന്നും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വൈദികന്മാരും വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളും നിർബ്ബന്ധിതവേലയ്ക്കായി അയയ്ക്കപ്പെട്ട ഫാക്ടറികളിലേ തൊഴിലാളികളുടെയിടയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാരോപണങ്ങൾ ഇനിമേൽ വിലപ്പോവുകയില്ല. സുഖിച്ചുല്ലസിച്ചു ജീവിക്കുവാനാണു യുവജനങ്ങൾ വൈദികന്മാരും സന്ന്യാസികളും ആകുന്നതു് എന്നായിരുന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകപ്രചാരണം. വൈദികന്മാർ തങ്ങളുടെ പാവനമായ ദൈവവിളിക്കുവേണ്ടി എന്തും സഹിക്കുവാൻ, ആ ദൈവവിളിയെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കുന്നതിനെക്കാൾ നിർബ്ബന്ധിതവേല തി

രഞ്ഞെടുക്കുവാൻ, ഒരുക്കമാണെന്ന് ഇന്ന് ആ തൊഴിലാളി ഗണത്തിനറിയാം. അവർ സമ്മതപിക്കുകയാണ്, തങ്ങളോടൊത്തു പണിയെടുക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായ സന്ന്യാസികളേയും വൈദികന്മാരേയും വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളേയുംകുറിച്ച്. അവരുടെമേൽ അന്യായമായിട്ടാണ് കുറ്റം ചുമത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നു തൊഴിലാളികൾക്കറിയാം. തങ്ങളനുഭവിക്കുന്ന ശമ്പളവും അവധിയും അവകാശങ്ങളും ഈ വൈദികന്മാർക്കുകൂടി ലഭിക്കുവാൻ പ്രസ്തുത തൊഴിലാളികൾ പരിശ്രമിക്കാറുണ്ട്.

2) പള്ളിവസ്തുക്കൾ: പുരോഹിതന്മാർ ജനങ്ങളെ ചൂഷണംചെയ്യുന്നു എന്നാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നിരന്തരം പാടുന്ന പല്ലവി. ഈ ഒരുദ്ദേശ്യമേ വൈദികഗണത്തിനുള്ളൂ എന്ന് അവർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ പ്രസ്താവനകൾ തെളിയിക്കുവാൻ അവർ കിണഞ്ഞുശ്രമിക്കുകയാണ്. പുരാതന ചരിത്രത്തിൽനിന്നും ആധുനികകാലത്തുനിന്നും നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ അവർ ചികഞ്ഞുപെറുക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്തരം പ്രചാരണം സഭയെ വളരെ മുറിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. നാം ഏപ്പോഴും ഓർമ്മിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒരു വസ്തുതയാണിത്. അന്യന് ഇടർച്ചയ്ക്കു കാരണമാകുമെങ്കിൽ താൻ ഒരിക്കലും മാംസം ഭക്ഷിക്കുകയില്ല എന്നു വി. പൗലോസ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു തങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികപാലകന്മാരെ പോറ്റേണ്ട കടമയുണ്ട് എന്ന വസ്തുത വിശ്വസ്തന് അജ്ഞാതമായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും, സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു വേലയെടുത്തു് ഉപജീവിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ, പണസമ്പാദനമല്ല, ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയാണു തന്റെ പ്രേഷിതവേലയുടെ പരമലക്ഷ്യമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രകടമാക്കി. വി. പൗലോസിന്റെ ഈ നിലപാടിനു് അതർഹിക്കുന്ന പരിഗണന നമ്മുടെ തലമുറയിൽ കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പണ്ടുകാലങ്ങളിൽ ഒരു വൈദികനു തന്റെ നിലയ്ക്കു നേയോജ്യമായ അധികാരവും അന്തസ്സും പുലർത്തുവാൻ കുറച്ചൊക്കെ പ്രൗഢിയും പ്രാഭവവും, ഒരുപക്ഷേ, ആവശ്യകമായിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ, ഇന്ന് അവയൊന്നുമല്ല, നിഷ്കപടതയാണു മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ വശീകരിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിന്റെമുമ്പിൽ നമ്മെ പണക്കാരാക്കുന്ന, അല്ല, അപഹാസ്യരും നിന്ദ്യരും ആക്കുന്ന, എല്ലാ വേഷവിധാനങ്ങളേയും പുറംമോടികളേയും പുറന്തള്ളുവാൻ ചങ്കൂറ്റം നമുക്കുണ്ടാകണം. ഇങ്ങേയറ്റം, ദിവ്യബലിയിൽപ്പോലും, അതിരുകടന്ന പുറമോടിയെക്കാൾ ഹൃദയങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നതു്, നിഷ്കപടതയും സ്ഥാനമാഹാത്മ്യവും അനുഭൂതിയുടെ ആഴവും അതാണു്. ദിവ്യനാഥൻ തന്റെ പ്രബോധനത്താലും മാതൃകയാലും നമ്മോടു കല്പിച്ചതുപോലെ, ഈ ത്യാഗങ്ങൾക്കു സന്തോഷപൂർവ്വം നാം സന്നദ്ധരാകണം.

കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ വിമർശനശരങ്ങളുടെ ഒരു പ്രധാനലക്ഷ്യമാണു പള്ളിവസ്തുക്കൾ. ഈ വിമർശനങ്ങളുടെയെല്ലാം അടിയിൽ, സഭയെ അവളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കാവശ്യകമായ സാമ്പത്തികമാർഗ്ഗങ്ങൾ കെട്ടിയടച്ചു പാപ്പരാക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യമാണ് ഒളിഞ്ഞിരിക്കുക. നമുക്കിവിടെ ചെയ്യാനുള്ളതു്, ഇത്തരം ആരോപണങ്ങൾക്ക് ഒരുതരത്തിലും കാരണംകൊടുക്കാതിരിക്കുക എന്നതാണ്. അതിനു പറ്റിയ പോംവഴികൾ നാം സ്വീകരിച്ചേ തീരൂ. പള്ളിസമ്പാദ്യങ്ങളുടെ കുറെക്കൂടി ന്യായയുക്തമായ വിതരണം, ആശ്രിതരോടും മറ്റും നീതിപൂർവ്വകമായ പെരുമാറ്റം, നല്ല നേതൃത്വം തുടങ്ങിയവ പോംവഴികളായി ഉദാഹരിക്കാം. അല്ലാത്തപക്ഷം, നമ്മുടെ അപ്പസ്തോലികപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലദായകത്വശക്തി ക്രമേണ നശിച്ചുപോകും; തീർച്ചതന്നെ. ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രേഷിതൻ വി. പൗലോസിനെപ്പോലെ സ്വന്തം വിയർപ്പുകൊണ്ട് അപ്പം നേടുകയും, മിച്ചമുള്ളതു

പ്രവർത്തിക്കുകയും അങ്ങനെ, പൂർണ്ണമായ ഒരു നിസ്സംഗതയുടെ മാതൃക കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക ആധുനികചുറ്റുപാടിൽ അനപേക്ഷണീയമത്രേ. പ്രത്യേകിച്ച്, ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുകിൽമാത്രമേ സുവിശേഷദീപം അണയാതെ നില്ക്കൂ; വിശ്വാസികളുടെ പണത്തെയല്ല, അവരുടെ പാവനമായ ആത്മാക്കളെയാണ് വൈദികൻ അന്വേഷിക്കുന്നതെന്നു ജനങ്ങളെ വിശ്വസിപ്പിക്കുവാനാകൂ. വൈദികനു തന്റെ കടമകളുടെ നിർവഹണത്തിനാവശ്യകമായ മാഗ്ഗത്തിൽ വിലങ്ങുതടികളും വലിച്ചിടുക അവിവേകമാണ്; സംശയമില്ല. ഏതായാലും അവധാനപൂർവ്വം വേണം ഇന്ന് ഇങ്ങനെയുള്ള മാഗ്ഗങ്ങൾക്കു വിലയിരുത്തുവാൻ. ഒരു നിശ്ചിതസ്ഥലത്തോ കാലത്തോ ഫലദായകമായിരുന്ന പ്രേഷിതപ്രവർത്തനമാഗ്ഗങ്ങൾതന്നെ വ്യത്യസ്തമായ സ്ഥലങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും ഫലദായകമല്ലെന്നുമാത്രമല്ല, വിലങ്ങുതടികൾപോലും ആയി മാറിയേക്കാം. ക്രിസ്തുനാഥനെ പരിസേവിക്കുവാൻ കോപ്പുകൂട്ടിയിറങ്ങിയിരിക്കുന്ന നാം ആ പരിസേവനത്തിനു വിഘാതമായ എല്ലാത്തിനേയും പരിത്യജിക്കുവാൻ തയ്യാറായിരിക്കണം.

3) പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സുചിന്തിതവും ക്രമീകൃതവുമായ വിജനം: അടിസ്ഥാനപരമായ ഒട്ടനേകം പരിവർത്തനങ്ങളിലൂടെയാണ് ആധുനികയുഗം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ മിയുടെ ഉപ്പും പുളിമാവും ആയിരിക്കേണ്ടവരാണു നാം. അതുകൊണ്ട്, ഈ പരിവർത്തനങ്ങളുടെനേരേ കണ്ണടച്ചുകളയാതെ, അവയിൽനിന്ന് ആവശ്യകമായ പ്രായോഗികപാഠങ്ങൾ നാം പഠിക്കുകയും നിഗമനങ്ങൾ എടുക്കുകയും വേണം.

ഈ പരിവർത്തനങ്ങളെ ക്രൈസ്തവീകരിക്കുവാൻ ആശയാദർശങ്ങളെമാത്രമല്ല, സാമൂഹികവികാസങ്ങളേയും നിരീക്ഷിച്ചേ മതിയാവൂ. പുതിയ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിനനുസൃത

മായി നമ്മെത്തന്നെ പൊരുത്തപ്പെടുത്തുകയും വേണം. അഭൂതപൂർവ്വകമായ ശീഘ്രതയോടേയാണു ചില നൂതനനഗരങ്ങൾ വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്; പ്രത്യേകിച്ചു്, വ്യാവസായികനഗരങ്ങളും വൻപട്ടണങ്ങളുടെ പ്രാന്തങ്ങളും. നേരേമറിച്ചു്, കഴിഞ്ഞ ഏതാനും ദശവർഷങ്ങളായി ജനസംഖ്യ അതിവേഗം ഇടിഞ്ഞുതാഴ്ന്ന പ്രദേശങ്ങളും ഉണ്ടു്; കുറഞ്ഞപക്ഷം, ജനസംഖ്യാവല്ക്കരണത്തിന്റെ ആനുപാതികക്രമത്തിനെങ്കിലും കുറവുവന്നിട്ടുണ്ടു്. മുൻകാലങ്ങളിൽ ജനസംഖ്യയിൽ വലിയൊരു ശതമാനം ഗ്രാമീണരായിരുന്നു. ഇന്നു പട്ടണങ്ങളിലും പട്ടണപ്രാന്തങ്ങളിലും വസിക്കുന്ന തൊഴിലാളികളാണു ഭൂരിപക്ഷം. അവർതന്നെയാണു പ്രത്യേക പരിഗണന അർഹിക്കുന്നവരും.

സാമൂഹികമായ ഈ വികാസങ്ങൾക്കൊപ്പിച്ചല്ല, നമ്മുടെ ശ്രുപതകളും ഇടവകകളും സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് എന്ന പരമാർത്ഥം നാം സ്മരിക്കണം. 50,000 വിശ്വാസികളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഇടവകകളുണ്ടെങ്കിൽ ഇതാ, തൊട്ടുകിടക്കുന്ന ഇടവകയിൽ വെറും 300 വിശ്വാസികൾ; ചിലപ്പോൾ അതിൽ താഴെയും. ഭാരിച്ച ജോലിമൂലം ഏതാനും വൈദികന്മാർ വീർപ്പുമുട്ടുമ്പോൾ മറേറതാനുംപേർ ജോലിയില്ലാതെ മുഷിയുന്നു. ഇതിന്റെ പരിണതഫലമോ? ആദ്യത്തെക്കൂട്ടർക്കു തങ്ങളുടെ അജഗണത്തിന്റെ ആത്മീയാവശ്യങ്ങൾ കാര്യക്ഷമമായി നിർവ്വഹിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ കഴിയാതെപോകുന്നു. ചില ശ്രുപതകളിൽ ആവശ്യത്തിലധികം വൈദികന്മാർ ഉള്ളപ്പോൾ മറുചില ശ്രുപതകളിൽ നാലും അഞ്ചും, ചിലപ്പോൾ അതിൽക്കൂടുതലും, ഇടവകകൾ ഒരു വൈദികന്റെ ചുമതലയിൽ ഏല്പിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതുപോലെ, അല്മായർക്കു സമർത്ഥമായി നിർവ്വഹിക്കാവുന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ വൈദികന്മാർ നിയമിക്കപ്പെടുന്നു; അതേസമയം വൈദികൻ ആവശ്യകമായ പല സ്ഥാനങ്ങളും ഒഴിഞ്ഞുകി

ടക്കുകയും. നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നുവരുന്ന ക്രമങ്ങളോടും ചട്ടങ്ങളോടും ഒട്ടിച്ചേർന്നുനില്ക്കുവാനുള്ള മനസ്സിന്റെ പ്രവണതമാത്രമാണ് ഇതിനിടയിലുള്ളത്—ആധുനികസംഭവവികാസങ്ങളെക്കുറിച്ചു യാതൊരു ചിന്തയുമില്ലാതെ, 'പണ്ടിങ്ങനെയായിരുന്നു; അതിനാൽ, ഇന്നും ഇങ്ങനെ മതി' എന്നൊരു ബാലിശമായ വാദഗതി.

ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കരണീയമായ ഒന്നുണ്ട്: ഇടവക വൈദികന്മാരുടെ ഗ്രൂപ്പുരൂപീകരണം—ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യത്തക്കവിധത്തിൽ വൈദികന്മാരുടെ ഗ്രൂപ്പുതിരിക്കൽ. അവർക്കു ജോലികൾ വേണ്ടവിധം തരംതിരിച്ചു, ഓരോരുത്തനും യുക്തമായതു തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ സാധിക്കും. വളരെ അകലത്തിൽ വസിക്കുന്ന ഇടവകാംഗങ്ങളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുക ആധുനികമായ സർവ്വവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും സുസാധമാക്കണം. ഇങ്ങനെ ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഏകാന്തജീവിതത്തിന്റെ അസൗകര്യങ്ങളും അപത്തുകളും പരിഹൃതമാകും; ഒപ്പം ചില സാമ്പത്തികാരിഷ്ടതകളും.

ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരമാണു നാം. സാർവ്വത്രികസഭയുടേയും പ്രാദേശികസഭാവിഭാഗങ്ങളുടേയും പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം സജീവമായ ഒരൊറ്റ ഘടകമായിത്തീരണം.

4) പ്രാർത്ഥനാപ്രേഷിതത്വം: സഭാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള സ്റ്റോറ് ഓഫീസിലേ ഒരുയന്ത്ര ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഒരിക്കൽ പുച്ഛഭാവത്തിൽ തട്ടിവിട്ട, 'സഭ അവസാനം മുട്ടുമടക്കി' എന്ന്. ഈ പ്രസ്താവം 1950-ൽ ആയിരുന്നു. മാനുഷികസഹായങ്ങളെല്ലാം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട്, സഭ നിരാശ്രയ ആയിത്തീർന്നു എന്നാണ് ഇതുകൊണ്ട് ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഉദ്ദേശിച്ചതു്. ഏതായാലും, ഇതു് അഗാധമായ ഒരു സത്യംതന്നെയാണ്. ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഇത്രയധികമായും

ഇതു തീക്ഷ്ണമായും ഇതിനുമുമ്പ് ഒരിക്കലും പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടില്ല.

സന്ന്യാസികളേയുംമറ്റും 'ജയിലാശ്രമ'ങ്ങളിൽ അടച്ചുപൂട്ടിയപ്പോൾ ഗവണ്മെൻറ് അതിൻെറ പ്രവൃത്തിയെ ഇങ്ങനെ ന്യായീകരിച്ചു: ഈ സന്ന്യാസികളെ 'ലിക്വിഡേറ്റു' ചെയ്യണമെന്നു ഞങ്ങൾക്കുദ്ദേശ്യമില്ല. ദൈവവിളിയുടെ പൗരാണികചൈതന്യത്തിലേക്ക് അവരെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരണമെന്നുമാത്രമേ ഞങ്ങൾ അഭിലഷിക്കുന്നുള്ളൂ! ലോകബന്ധങ്ങളിൽനിന്നു നിശ്ശ്ലേഷം വേർപെട്ട ഒരു ജീവിതം—കാടുകളിലും ഗുഹകളിലും ജീവിച്ചുന്തരിച്ച പൗരാണികയതിവര്യന്മാരുടെ ജീവിതം—ഇതാണ് അവർ 'ദൈവവിളിയുടെ പൗരാണികചൈതന്യം' എന്നതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിച്ചതു്. ഇതെപ്പറ്റി അവർ പലപ്പോഴും ഞങ്ങളോടു സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നിട്ട്, ക്ലൂടതൽ ഉറപ്പിനുവേണ്ടിയാവാം, രാവും പകലും ഞങ്ങൾക്കു ചുറ്റും യന്ത്രത്തോക്കുകൾ നിരത്തിവച്ചിരുന്നു.... പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലദായകത്വത്തെപ്പറ്റി ലേശവും വിശ്വാസമില്ലാത്ത ഈ നിരീശ്വരന്മാർ ദൈവവിളിയുടെ പൗരാണികചൈതന്യത്തെക്കുറിച്ചുംമറ്റും പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ ആർക്കും ചിരിവന്നുപോകും! വാസ്തവത്തിൽ, പ്രാർത്ഥന അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വെറുമൊരു പാഴ്വേലയാണു്—ക്ലൂടതൽ ഉപകാരപ്രദമായി ചെലവഴിക്കാവുന്ന സമയത്തിൻെറ ദുർവിനിയോഗം! പ്രത്യക്ഷമായ എല്ലാ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളും നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് അവലംബം പ്രാർത്ഥനയും പരിത്യാഗവും മാത്രമായിരുന്നു. ജയിലധികൃതർക്കുവേണ്ടിയാണ്, സർവ്വോപരി, ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതു്. ഞങ്ങൾ അന്യോന്യം പറഞ്ഞു: "ഇതാണു നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രേഷിതരംഗം. ഈ ജയിലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുവാൻ നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു." ഗാർഡ് എത്രയധികം ക്രൂരമായി ഞങ്ങളോടു പെരുമാറിയോ അത്രയധികമായി

അയാൾക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു.... കരുത്തേറിയ ഈ ആയുധത്തിന്റെ—പ്രാർത്ഥനയുടെ—ശക്തി പലപ്പോഴും ഞങ്ങൾക്ക് അനുഭവവേദ്യമായിട്ടുണ്ട്. കക്ഷിമാരായ പല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും കുറഞ്ഞൊരിടകൊണ്ടു വളരെ മാറ്റം വന്നതായി ഞങ്ങൾ കണ്ടു; ചിലർ തങ്ങളുടെ പഴയ പെരുമാറ്റത്തെപ്പറ്റി ലജ്ജിക്കുന്നതായും. സ്നേഹം, പ്രാർത്ഥന—ഇവ അവരെ അടിപ്പെട്ടുത്തിക്കളഞ്ഞു.

സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരമാണ്. ശരീരത്തിന്റെ ഒരവയവത്തിനു രോഗം ബാധിച്ചാൽ എല്ലാ അവയവങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ചു് അതിനെ ചെറുക്കുന്നതുപോലെ, സഭാവയവങ്ങളും ഒന്നുചേർന്നു് ഇന്നത്തെ ആധ്യാത്മികശത്രുവിനെ—മനുഷ്യചരിത്രം കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽ ഏറ്റവും ഉഗ്രനായ ശത്രുവിനെ—എതിർക്കണം. ഈ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കുവാൻ 'നിശ്ശബ്ദസഭ'യോടൊപ്പം എല്ലാ സഭാവിഭാഗങ്ങളും മുട്ടിന്മേൽ വീഴണം, പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ. 'നിശ്ശബ്ദസഭ' അനുഭവിക്കുന്ന ദുരിതങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവളെ ആധ്യാത്മികമായി സഹായിക്കുവാൻ നമുക്കുള്ള ചുമതലയെപ്പറ്റിയും വിശദീകരണം നൽകണം. ഈ 'നിശ്ശബ്ദസഭ'യ്ക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങളോടും ഒരു "ലോകപ്രാർത്ഥനാദിനം' ആചരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ!

മർദ്ദിതസഭയ്ക്കുവേണ്ടി ബ. വൈദികന്മാർ ദിവ്യബലി അർപ്പിക്കുന്നതു തികച്ചും സമുചിതമത്രേ. ഒരു വൈദികൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു, "ഇന്നു മിക്കവാറും എല്ലാ കർബ്ബാനയും മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയാണു സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു്" എന്നു്. മരിച്ച വിശ്വാസികൾക്കു വി. കുർബ്ബാന വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണു്; വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ, അവരുടെ നിത്യരക്ഷയ്ക്കു് അതു് അത്യാവശ്യകമല്ല. കാരണം, അവരുടെ നിത്യരക്ഷ സുനിശ്ചിതമാണെന്നതുതന്നെ. രോഗശാന്തിക്കും അതു

പോലെ മറ്റു ലൗകികോദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കും കർബ്ബാന അപ്പിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അർപ്പിക്കുവാൻ ഇടവകവികാരി കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഏതാനും ദിവ്യബലികളൊഴിച്ചാൽ, പാപികളുടെ മാനസാന്തരത്തിനോപ്രത്യേകവ്യക്തികളുടെ നിത്യരക്ഷയ്ക്കോ സഭയുടെ പൊതുവായ നിയോഗങ്ങൾക്കോവേണ്ടി—ക്രിസ്തുനാഥൻഎന്തിനുവേണ്ടി തന്റെ പാവനരക്തം ചിന്തിയോ ആ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി—കർബ്ബാനകൾ സാധാരണമായി അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതൊരു പരമാർത്ഥം മാത്രമായിരിക്കും....അഥവാ, പ്രാധാന്യമേറിയ ഈ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിയോഗംവയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ആ നിയോഗം അപ്രധാനമോ രണ്ടാംസ്ഥാനംമാത്രമുള്ളതോ ആയിരിക്കും....എങ്കിലും നമുക്കജ്ഞാതമല്ല, സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി അയിരക്കണക്കിനു കർബ്ബാനകൾ വിശ്വാസന്മാർ അർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

4) പരസ്നേഹം

"ശ്രേഷ്ഠമായ വഴി നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ കാണിച്ചുതരുന്നു. ഞാൻ മനുഷ്യരുടേയും മാലാഖാമാരുടേയും സകല ഭാഷകളിലും സംസാരിച്ചാലും എന്നിൽ സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ...." (i കൊറി. 13). സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി വി. പൗലോസിന്റെ ആ ഈരടികൾ ആർക്കാണറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു്? പരമാർത്ഥത്തിൽ സ്നേഹംതന്നെയാണു ക്രിസ്തീയസഭയുടെ പരമമായ തത്ത്വം. ഒരു ക്രിസ്തുശിഷ്യനെ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു തിരിച്ചറിയാനുള്ള പ്രത്യേകചിഹ്നവും സ്നേഹംതന്നെ. "നിങ്ങൾക്കു പരസ്പരം സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ, അതുകൊണ്ട്, നിങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യരാകുന്നു എന്ന് എല്ലാവരും അറിയും" (യോഹ. 13: 35). നമ്മുടെ പരസ്നേഹപ്രവൃത്തിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു നാം വിധിക്കപ്പെടാനിരിക്കുന്നതും:

"എനിക്കു വിശന്നു...., എനിക്കു ദാഹിച്ചു...., ഞാൻ പരദേശി ആയിരുന്നു...., ഞാൻ നഗ്നനായിരുന്നു...., ഞാൻ രോഗിയായിരുന്നു...., ഞാൻ കാരാഗൃഹത്തിലായിരുന്നു....; ചെറിയവരായ എന്റെ ഈ സഹോദരന്മാരിൽ ഒരുവനു നിങ്ങൾ ചെയ്തപ്പോഴെല്ലാം എനിക്കു തന്നെയാകുന്നു ചെയ്തത് എന്നു ഞാൻ സത്യമായി നിങ്ങളോടു പറയുന്നു" (മത്താ. 25: 35...). ക്രിസ്തുനാഥന്റെ ഈ വാക്കുകളിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നതു് ഇതാണു്: അയൽക്കാരനിൽ ക്രിസ്തുവിനെ കണ്ടുകൊണ്ടു് അവനെ സ്നേഹിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലാണു യഥാർത്ഥക്രിസ്തീയതപം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

"നിങ്ങൾ ഇത്രയധികം വീമ്പടിക്കുന്ന പരസ്നേഹമുണ്ടല്ലോ, അതൊന്നു ഞങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരൂ"— കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഇടതടവെന്നിയേ ഉരുവിട്ടുന്ന പല്ലവിയാണിതു്. തീർത്തും പൊള്ളയല്ല ഈ ആരോപണം എന്നു് ആത്മാർത്ഥമായി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നാം സമ്മതിച്ചുപോകും. സഭയുടെ ദൗത്യത്തെ ഒറ്റിക്കൊടുത്തെന്നല്ല ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രത്തിലും വേദപാഠത്തിലും പരസ്നേഹത്തിനു് അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം നല്കപ്പെടുന്നില്ല. പല വൈദികന്മാരും വല്ലതുമൊരു പിരിവു നടത്തേണ്ടിവരുമ്പോൾ മാത്രം പരസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും സംസാരിച്ചു തുപ്തിപ്പെടുകയാണു പതിവു്. വൈദികൻ പരസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ വിശ്വാസികളിൽ പലരും ഉടനേ ചിന്തിക്കുന്നതു്, തങ്ങളുടെ ആവശ്യംകഴിഞ്ഞു മിച്ചമുള്ളവയിൽനിന്നുമാത്രമുള്ള സംഭാവനയെക്കുറിച്ചാണു്. നാം ഒരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാരോപണക്കാരെക്കാൾ അല്പംകൂടി കടന്നു ചിന്തിക്കണം: ക്രിസ്ത്യാനികൾ പരസ്നേഹം വേണ്ടത്ര പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നില്ലെന്നതന്നെയല്ല, അതിന്റെ ചൈതന്യവും അതേക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും അവരുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു

കാര്യമായി കടന്നുചെന്നിട്ടുമില്ല. സാമൂഹികാനീതികൾമാത്രമല്ല, അതിനെക്കാൾ ഉപരിയായി, ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പരസ്നേഹരഹിതമായ പെരുമാറ്റമാണു പലരുടേയും മതത്യാഗത്തിനു കാരണമായതെന്നു പറയാം. തൊഴിലാളികൾ ആദ്യം ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തെ വേണ്ടവിധം പ്രസരിപ്പിക്കാതിരുന്ന അല്മായരിലും വൈദികന്മാരിലുംനിന്ന് അകന്നു; അങ്ങനെ, സഭയിലും ദൈവത്തിലും നിന്ന് അവരെ അകറ്റുന്ന വഴി തുറക്കപ്പെട്ടു.

"ദുഷ്ടതയുടെ പെരുപ്പംനിമിത്തം പലരുടേയും ഉപവിതണുത്തുപോകും" (മത്താ. 24: 12). വിദ്വേഷത്തിന്റേയും ബലപ്രയോഗത്തിന്റേയും സുവണ്ണയുഗമാണ് ഇതു്. ക്രൈസ്തവസഭകളിൽപോലും ഈ പകർച്ചവ്യാധി കടന്നുപറ്റിയേക്കാം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പ്രസംഗിക്കുകയും പ്രയോഗിച്ചുകാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിദ്വേഷത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളും കെട്ടിപ്പുണർന്നേക്കാം. ഇക്കാരണത്താലാണ്, നമ്മുടെ പ്രസംഗങ്ങളും താത്ത്വികവും സാന്മാർഗ്ഗികവും ആയ പ്രബോധനങ്ങളും പരസ്നേഹത്തിന്റെ ഉറപ്പുള്ള പാറയിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുവാൻ നിരന്തരവും നിയതവും ആയ പരിശ്രമം നാം നടത്തേണ്ടതു്. പണ്ടത്തെക്കാൾ കൂടുതലായി ഇന്നു പരസ്നേഹം നമ്മുടെ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന്റെ, നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെ, ചൈതന്യകേന്ദ്രം ആകണം. സർവ്വോപരി, നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ, ഓരോ ക്രൈസ്തവന്റേയും ദൈനംദിനജീവിതത്തിൽ, പരസ്നേഹം വിളങ്ങി പ്രകാശിക്കണം.

ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ സഭയ്ക്ക് ആധുനികങ്ങളായ പ്രേക്ഷിതപ്രവർത്തനമാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, ഞങ്ങളുടെ നിരപരാധത്വത്തെ തെളിയിക്കുവാൻ അവസരം

നല്കാതെ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഞങ്ങളെ കുറെക്കാരെന്നു മുയേടിച്ചപ്പോൾ, യന്ത്രത്തോക്കുകളുടെ കാവലോടുകൂടി ഞങ്ങളെ അവർ 'ജയിലാശ്രമ'ങ്ങളിൽ കയറ്റിയടച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഏറ്റം സ്പഷ്ടമായിക്കണ്ട ഒരു പ്രേഷിതപ്രവർത്തനമാർഗ്ഗമുണ്ട് — ക്രിസ്തുനാഥന്റെ നേർക്കുള്ള കറതീർന്ന സ്നേഹം. തങ്ങളുടെ മർദ്ദകരെ സ്നേഹിക്കണമെന്നു വിശ്വാസികളെ പറഞ്ഞുധരിപ്പിക്കുവാൻ എളുപ്പമല്ല; മാതൃകവഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും പ്രയാസകരമത്രേ. എന്നാൽ, ഇന്ന് ഒഴിച്ചുകൂടുവാൻപാടില്ലാത്ത, ഏറ്റം അവശ്യാവശ്യകമായ ഒരു ചുമതലയാണിതു് — പരസ്നേഹപ്രേഷിതത്വം. ഇതുതന്നെ കത്തോലിക്കസഭയുടെ മാറ്റു തെളിയിക്കുവാനുള്ള ഉരകല്ലു്; സഭയുടെ ദൈവികത്വത്തെ തെളിയിക്കുവാനുള്ള ഏറ്റം ശക്തിമത്തായ വാദമുഖം. ഇതുവഴി നാം ക്രിസ്തുമതത്തെ പരിരക്ഷിക്കുക മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി സാക്ഷിനില്ക്കുകയുമാണു്. ഈ സ്നേഹംകൂടാതെയുള്ള നമ്മുടെ അറിവു വൃഥാ അത്രേ; നമ്മുടെ സാമർത്ഥ്യം നിഷ്പ്രയോജനവും നമ്മുടെ വാഗ്ധാടി നിഷ്ഫലവുമത്രേ. ഈ സ്നേഹംവഴിയാണു് ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ വിജാതീയരെ അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കുകമാത്രമല്ല (നോക്കുക, ഈ ക്രിസ്ത്യാനികൾ എങ്ങനെ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നു!), മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുകകൂടി ചെയ്തതു്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സിദ്ധാന്തമല്ല, തൊട്ടുകാണിക്കാനാവുന്ന ഫലങ്ങളാണു് ഒരു തത്ത്വസംഹിതയുടെ സത്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു്, നമ്മുടെ പാവനമായ മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി വാദപ്രതിവാദം നടത്തുന്നവർമാത്രമാകാതെ, അതിന്റെ തത്ത്വങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന, പരസ്നേഹത്തെ അതിന്റെ നൂറുശതമാനം കാന്തിയോടുകൂടിപ്പോലും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാരായി മാറാം.

കമ്മ്യൂണിസത്തിനെതിരായി ഏറ്റവും പറ്റിയ പ്രതിവിധി ഏതാണെന്ന് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ ഏറ്റവും ഫലദായകമായ പ്രതിവിധി ഏതാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ, സംശയലേശമെന്നിയേ ഞങ്ങൾ പറയും, സ്നേഹം—ക്രിസ്തനാഥൻ പ്രസംഗിച്ച സ്നേഹം—എന്ന്. "നിങ്ങൾക്കു പരസ്പരം സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ, അതുകൊണ്ട്, നിങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യരാകുന്നു എന്ന് എല്ലാവരും അറിയും" (യോഹ. 13: 35).

ഉപസംഹാരം

ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ പറഞ്ഞതുപോലെ, ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു അനുഭവസാക്ഷ്യമാണു്; അഥവാ, 'നിശ്ശബ്ദ'സഭയ്ക്കു സ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങളിലേ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി നല്കുവാനുള്ള സന്ദേശം. എന്നാൽ, ഞാൻ കണ്ടവ എല്ലാം അതേപടി പകർത്തുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഭാഗികമായേ വിജയിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്നു ഞാൻ ഏറ്റുപറയുകയാണു്. ഈ വിവരണം ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ സഭ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഒരു ദുർബ്ബലപ്രതിധ്വനി മാത്രമേ—ഇരുമ്പുമറയ്ക്കുള്ളിലേ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു വിളറിയ ചിത്രംമാത്രമേ—ആയിട്ടുള്ളൂ.

ഞാൻ പറഞ്ഞവ എല്ലാം (ഞാൻ അവ നേരിട്ടു കണ്ടതുകൊണ്ടു്) എന്റെ ഹൃദയഭിത്തികളിൽ ആഞ്ഞുതറച്ചിട്ടുള്ളവയാണെങ്കിലും, എന്റെ അനുഭവങ്ങൾ അതേപടി പകർത്തുവാൻ, അവയർഹിക്കുന്ന ചൈതന്യത്തോടെ പകർത്തുവാൻ, എനിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നൊരു തോന്നൽ. ഞങ്ങൾ ഏറുമുട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥഗൗരവം ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാൻ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുദുർഭരണത്തിൻകീഴിലേ ഹതഭാഗ്യനായ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയവികാരങ്ങൾ അനുവാചകരിൽ ഉണർത്തിവിടുവാൻ, ഈ വിവരണം ഒട്ടും പര്യാപ്തമായിട്ടില്ലെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. തീർച്ചയായും, ചില പ്രത്യേകപ്രശ്നങ്ങളുടെ ആഴവും പരപ്പും മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇതൊട്ടും പര്യാപ്തമല്ല; മാത്രമല്ല, ഇതിലേ ചില പ്രസ്താവങ്ങളും നിഗമനങ്ങളും അതിശയോക്തിയാണെന്നു തോന്നിപ്പോവുകയും ചെയ്യും. കാരണം, അവയുടെ സന്ദർഭവും പശ്ചാത്തലവുമൊക്കെ വേണ്ടത്ര വിശദീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതുതന്നെ.

ഞങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണതയും പരിതഃസ്ഥിതിയുടെ ഗൗരവവും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു്, മനുഷ്യചരിത്രം ഇന്നോളം ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത, അത്ര വലിയ പരിവർത്ത

നങ്ങളാണ് ഇരുമ്പുമറയ്ക്കുപിന്നിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന വസ്തുത ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു സർവ്വതും മാറിമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ ഘടനമാത്രമല്ല, നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നുവരുന്ന സംസ്കാരവും തകിടംമറിയുകയാണ്. അതും എത്രയോ വേഗത്തിൽ! വെറുമൊരു അധികാരക്കൈമാറ്റമല്ല, വെറുമൊരു രാഷ്ട്രീയവിപ്ലവമല്ല ഇവിടെ നടക്കുന്നത്. ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവംപോലെയുള്ള ഒരു സാമൂഹികവിപ്ലവവുമല്ലതു്. ഒരു സമൂലപരിവർത്തനം, മനുഷ്യനെ അവന്റെ ആശയങ്ങൾ, ദൈവത്തോടും സമുദായത്തോടും തന്നോടുതന്നെയും ഉള്ള കെട്ടുപാടുകൾ മുതലായവയോടുകൂടി അടിയോടെ മാറിമറിക്കുന്ന ഒരു സമ്പൂർണ്ണവിപ്ലവം—അതാണു ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു നടക്കുന്നതു്.

മുൻകാലങ്ങളിലും വിപ്ലവങ്ങളും ആക്രമണങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും, അവയെല്ലാം രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മല്പ്പിടിത്തംമാത്രമായിരുന്നു. സാംസ്കാരികരംഗത്തേക്ക് ആ വിപ്ലവക്കാരുടെ നോട്ടം ചെന്നിരുന്നില്ല. കമ്മ്യൂണിസമാകട്ടെ, ലോകം മുഴുവനേയും കീഴടക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു; രാഷ്ട്രീയമായി മാത്രമല്ല, സാമ്പത്തികമായും സാംസ്കാരികമായും ഈ മാറ്റം വരുത്തുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മനുഷ്യവംശത്തെ മുഴുവൻ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാനും എതിർത്തുനില്ക്കുന്ന ഏതു പാരമ്പര്യാചാരത്തേയും—അതു് എത്ര നൂറ്റാണ്ടു പഴക്കമുള്ളതായിക്കൊള്ളട്ടെ—നശിപ്പിക്കുവാനും കമ്മ്യൂണിസം ദൃഢബദ്ധമാണ്.

ലോകത്തെപ്പറ്റി കമ്മ്യൂണിസത്തിനു പ്രത്യേകമായൊരു തത്ത്വസംഹിതയുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ പരമശത്രു ക്രിസ്തുമതം—പ്രത്യേകിച്ചു്, കത്തോലിക്കസഭ—ആണ്. സഭയ്ക്കുമാത്രമേ താത്ത്വികമണ്ഡലത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസത്തോടെതിരിടുവാൻ കെല്പുള്ളൂ. കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഇതര

ശത്രുക്കൾ പ്രധാനമായും സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവും ആയ കാരണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ശത്രുത പുലർത്തുന്നവരത്രേ. താത്ത്വികമണ്ഡലത്തിൽ പലകാര്യങ്ങളിലും (ഉദാ. ഭൗതികമാത്രമായ ലോകവീക്ഷണം മുതലായവയിൽ) അവർ കമ്മ്യൂണിസവുമായി കൈകോർത്തുപോകുന്നു. കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിനുതന്നെ കത്തിവയ്ക്കുന്നതു കത്തോലിക്കസഭയാണ്.

പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ [illegible] സമുദായങ്ങൾ—വി. ആഗുസ്തീനോസ് വിഭാവനംചെയ്ത രണ്ടു [illegible]ര'ങ്ങളാണ്—സഭയും കമ്മ്യൂണിസവും. അവ രണ്ടിന്റെയും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും താൽപര്യങ്ങളും പ്രവർത്തനമാർഗ്ഗങ്ങളും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളത്രേ. തത്ത്വസംഹിതയിലും ലോകവീക്ഷണത്തിലും യാതൊരുതരത്തിലുള്ള ഒത്തുതീർപ്പും അവയ്ക്കുതമ്മിൽ സാധ്യമല്ല. രണ്ടും മനുഷ്യനെ സ്വാധീനമാക്കുവാനാണ് ഉറ്റുശ്രമിക്കുന്നതു്. ഒരുവന് ഒരേസമയത്തു രണ്ടിലും അംഗമാകാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു സഭയ്ക്കും കമ്മ്യൂണിസത്തിനും നല്ലതുപോലെ അറിയുകയും ചെയ്യാം.

എന്നാൽ, ഇരുമ്പു മറയ്ക്കുപിന്നിൽ ഒരേ വ്യക്തി ഒരേ സമയം സഭയുടെ അംഗവുമാണ്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുരാഷ്ട്രത്തിന്റെ അംഗവുമാണ്. ഇവിടെയാണു പ്രശ്നം.....

'നിശ്ശബ്ദ'സഭയുടെ സഹനവും സാവ്വത്രികസഭയുടെ പ്രാർത്ഥനകളും നിഷ്ഫലമാവുകയില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു; വിഷമതകളെയെല്ലാം ജയിച്ചുകടക്കുവാനും ക്രിസ്തീയചൈതന്യം ലോകംമുഴുവൻ വ്യാപിപ്പിക്കുവാനും പരിശുദ്ധാത്മാവു സഭയ്ക്കു ശക്തിയും സഹായവും നല്കുമെന്നും ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM
Cl. No M200 Acc. No 13076

This book should be returned on or before the date last stamped below.

23 MAY

If the book is not returned on due date a fine of 10 (Ten) Ps. per day will be charged.

M200

13074

Michel-A

പുതിയ അടവുകൾ

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
Call No. M200 Acc. No. 13074
Author Michel-A
Title [illegible]

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org